

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEEN TAKES ROSE

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE ROBERT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE GÜL ALIR

KÖTÜ ADAMLARIN ROMANI

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright© 2020 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi: By Hang Le

Düzenleme: Manuela Velasco

Metin Düzenleme Lynda M. Ryba E-

kitap ISBN: 978-1-951329-03-7

Baskı ISBN: 978-1-951329-07-5

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen katee@kateerobert.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

AYRICA KATEE ROBERT TARAFINDAN

Kötü Kötüler

Kitap 1: Umutsuz Önlemler

Kitap 2: Dersimi

Öğreniyorum Kitap 3:

Değerli Bir Rakip Kitap 4:

Canavar

Kitap 5: Deniz Cadısı Kitap

6: Kraliçe Gülü Alır

Bir Dokunuş Tabu

Kitap 1: Baban Yapacak

Kitap 2: Beni En İyi Arkadaşıma Hediye Etmek

Ys Adası

Kitap 1: Onun Yasak Arzusu

Kitap 2: Rakibinin Dokunuşu

Kitap 3: Onun Eziyetli Kalbi

Kitap 4: Onun İntikamcı

Kucaklaması

Thalanian Hanedanlığı Serisi (MMF)

Kitap 1: Gece Onlarındır

Kitap 2: Sonsuza Kadar

Onların Kitap 3: Sonsuza

Kadar Onların

Kitap 4: İkinci Şansları

Krallar Serisi Kitap 1:

Son Kral

Kitap 2: Korkusuz Kral

Gizli Günahlar Serisi

Kitap 1: Şeytanın Kızı Kitap 2:
Avlanma Alanı Kitap 3:
Hayatta Kalan Kızlar

Beni Yap Serisi Kitap 1:
Beni İstet Kitap 2: Beni
Arzulat Kitap 3: Beni
Senin Yap Kitap 4: Beni
İhtiyaçlandır

O'Malley Serisi

Kitap 1: Evlilik Sözleşmesi Kitap
2: Düğün Anlaşması Kitap 3:
Ahlaksız Bir Teklif Kitap 4:
Yasak Sözler Kitap 5: Gizli
Cazibe Kitap 6: Piçin Pazarlığı

Hollywood'da Sıcak Serisi 1.

Kitap: Bağlayan Bağlar
Kitap 2: Hayvan Cazibesi

Kusursuz Aşk Serisi 1.

Kitap: Kusursuz Bir Aşk 2.

Kitap: Beni Bir Kez Kandır

3. Kitap: Senin İçin Bir
Aptal

Üniformasız Serisi 1. Kitap:

Bay Yanlış ile Yatakta

Kitap 1.5: Onun Olacak

Kitap 2: En İyi Arkadaşına Aşık Olmak

Kitap 3: Koruyacağı Sevgilisi

Kitap 3.5: Onun Olacak

Serve Serisi

Kitap 1: Kaderin Yanılgısı

Kitap 2: Kader Üzerine

Bahse Girmek Kitap 3:

Kaderi Korumak

Come Undone Serisi Kitap

1: Yanlış Yatak, Doğru Adam

Kitap 2: Bayan Doğru'nun

Peşinde Kitap 3: İki Yanlış, Bir

Doğru Kitap 3.5: Bay Doğru'yu

Baştan Çıkarmak

Diğer Kitaplar

Nedimeyi Baştan Çıkarmak

Eşiyle Tanışmak

Balo Kraliçesi

Siren'in Laneti

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Teşekkür Yazar

Hakkında

İÇERİK UYARISI

Bu kitap komadaki bir ebeveynin (anne) ölümünün tasvirini içermektedir. Bu durum bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

E Herkes umuttan sihirli bir değnekmiş gibi bahsediyor. Sanki bir insanın en imkansız durumlarda bile bir ayağını diğerinin önüne atması için yeterliymiş gibi. Sanki umut tek başına bir insanı her şeyin içinden görebilir.

Bir zamanlar buna ben bile inanıyordum.

Genç ve aptal olduğum zamanlarda, dünya defalarca canıma okumuş olsa da, bir şekilde gözlerimde yıldızları tutuyordum. Yeterince inanırsam, *umuda* tutunabilirsem, bir gün annemin uyanacağından o kadar emindim ki.

Umudun bozulabileceğini, yavaş yavaş karanlığa gömülebileceğini ve her zerremi zehirlemeye başlayabileceğini fark etmemiştim. O sünen ışık sayesinde nefret etmeyi öğreneceğimi bilemezdim.

Hastane yatağındaki kadın benim annem, ama bir yabancı da olabilir. Bir hakimiyet kavgası onu komaya sokmadan önce bile, benim için gerçeklikten çok bir hayaldi. *Daha sonra*, büyüdüğümde, kendimi bir yük olmadan idare edebildiğim bir ilişki vaadinden başka bir şey değildi. Tek yapmam gereken iyi bir kız olmak ve büyükanneme itaat etmektir, eninde sonunda annem beni çağıracaktı.

Bir umut daha ayaklarımın dibinde paramparça oldu.

Yirmi yıl sonra, sonunda onun asla kabul etme zamanı geldi. Çok uzun zamandır ertelediğim kararı vermenin zamanı geldi. Sonunda gitmesine izin vermenin zamanı geldi.

"Aurora."

Bir nefes çekiyorum ve Allecto'ya dönüyorum. Hadesle yaptığım pazarlık hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen, bu yere nasıl geldiğime dair tüm kirli detayları bilen tek kişi o. Kimin suçlanacağını. "Ben iyiyim."

"Hayır, gerçekten değilsin." Bunu hiç acımadan, bir gerçekmiş gibi ifade ediyor. Bu açık sözlülüğü takdir ediyorum. Allecto beni şımartmaz ya da bana güzel yalanlar söylemez. En iyi arkadaşım olmasının nedenlerinden biri de bu. "Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Evet, öyle. Hades'le olan kontratımın bitmesine sadece iki hafta kaldı. Eğer şimdi uyanmadıysa, ." Neredeyse bunu gerçek olarak kabul ediyordum gibi konuşuyorum. Sanki bütün geceyi dairemde volta atarak ve bunun gerçekten doğru bir karar olup olmadığını tartışarak geçirmemişim gibi. Ama bu korkakça bir konuşma. Gerçekler gerçektir ve *gerçek* şu ki annem uyanacak olsaydı bunu yıllar yıllar önce yapardı.

Allecto nefes nefese kalmış ve etkileyici kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Kot pantolon ve koyu kahverengi tenini ortaya çıkaran soluk gri bir tişörtten oluşan normal sokak kıyafetlerini giyiyor ve uzun, siyah örgülerini yüzünden geriye doğru tutturmuş. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Hades, sen istediğin sürece bu faturayı ödemeye devam edecek. Bunca zamandan sonra onu kesmeyecektir."

Muhtemelen haklı, ama ondan bunu yapmasını isteyemem. İstemeyeceğim. "Vakit geldi."

Tartışmaya devam edecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonunda keskin bir şekilde başını sallıyor. "Doktoru çağırmamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Beklemek için bir sebep yok. Cesaretimi kaybetmek için kendime zaman tanımaya gerek yoktu.

Gitmesini bekliyorum ve hastane yatağına geri dönüyorum. Annem için nefes alan anneler, sinirlerime dokunan yumuşak sesler çıkarıyor. Hastanelerden her zaman nefret etmişimdir ve bu uzun süreli bakım tesisi de kendini güzel gösteriyor olabilir ama burası insanların ölmek için gittikleri bir hastane. Bugün annem de onların arasına katılıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, onu komaya sokan yaralanmadan sonraki bir hafta içinde öldü. En azından doktorlara göre.

Büyükannem her zaman ona annemi ne kadar çok hatırlattığını söylerdi. Aynı açık kahverengi tene ve narin özelliklere sahibiz ama şu anda benzerlikleri görmek zor. Eskiden olduğu kadının bir gölgesi gibi görünüyor. Ruhu çoktan kaçmış, hâlâ bedenini koruyan bir hayalet.

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdaki yanmayı bastırarak nefes almaya çalışıyorum. "Özür dilerim anne. Pes ettiğim için üzgünüm." Düzensiz bir nefes alıyorum. "Olanları ama bedelini ödemesini sağlayacağım."

O. Malone.

Güç için *her şeyimi* alan kadın.

Kapı açılıyor ve aceleyle gözlerimi siliyorum. Ne doktor ne de Allecto bu konuda yorum yaptı. Dr. Volsce neredeyse annem kadar uzun süredir bu tesiste çalışıyor. Ellerimi tutuyor, ifadesi dikkatle nötr ama aynı zamanda bir şekilde sempatik. "Hazır mısınız?"

Hayır. Asla hazır
olamayacağım. "Evet."

Bana emin olup olmadığımı sormuyor, bunun için minnettarım. Sadece ellerimi sıkıyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Bundan sonra işler hızla ilerler. İki hemşire beliriyor ve makinelerle oynamaya başlıyor. Allecto ve ben yatağın ayak ucuna yakın bir yerde duruyoruz ve Allecto kolunu omuzlarıma atarak makineler birer birer sessizleşirken beni sıkıca tutuyor.

Saniyeler geçiyor, kafamın içindeki uğultuyla doluyor. Her şey bitti. Gerçekten, sonunda, bitti. Bir rahatlama unsuru olmasından nefret ediyorum, hayatımın üçte ikisi boyunca bu kadının yasını tutmuş olmama rağmen bir şekilde kuyuda hâlâ çok şey kalmış olmasından nefret ediyorum. Titriyorum ama Allecto beni sabit tutuyor. Anlamsız nazik sözler söylemiyor ya da bana bakmıyor bile. Sadece yanımda bir kaya gibi duruyor ve bana şu anda sahip olmadığım gücü sağlıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar arabaya binmiş, Yeraltı Dünyası'na geri dönüyormuşuz gibi hissediyorum. "Bazı düzenlemeler var-"

"Biz hallederiz." Bana baktı. "Kendine bir gün ver.

Kendinize bir hafta, bir ay verin. Ne kadar ihtiyacınız varsa."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Duygularım içimde karmakarışık, keder, öfke, kayıp ve çaresizlik. Uzun zamandır havada tuttuğum parlayan yıldız, annemin bir gün bana geri döneceği, gözlerini açacağı ve nihayet bir aile olabileceğimiz umudu. Aptalca, çocukça bir hayal.

Gelecekle ilgili hayallerim hiçbir zaman bu noktanın ötesine geçmedi.

Koltuğa yaslanıyorum ve şehrin bloklarının geçip gidişini izliyorum. Carver City'de doğdum ve hep burada yaşadım. Önce büyükannemle, sonra Yeraltı Dünyası'na taşındım ve Hades'in kanadının altına yirmi bir yaşında girdim. Hiç seyahat etmedim, zar zor

Hades'in terörünü tehlikeye atan şehrin merkezinin ötesine taşındı. Daha önce hiç klostrofobik hissetmemiştim ama şimdi tam olarak nefes alamıyorum. "Buradan çıkmam gerek."

"Arabamda hasta mı olacaksın?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır."

Alleto uzun bir süre sessiz kalır. "Şehirden çıkmayı kastediyorsun."

"Evet."

"Senin için iyi olabilir."

Bu beni o kadar şaşırttı ki ona . "Ne?"

Omuz silkiyor. "Burada mutlu olduğumu biliyorum ama siktir et Aurora, otuz yaşındasın. Hades'in geri ödeme olarak gelirinden pay almasıyla bile, mali durum hakkında endişelenmeden on ya da iki yıl boyunca dünyayı için fazlasıyla paran var. Neden yapmayasın ki?"

O haklı. Şımartılmayı severim -güzel kıyafetler ve paranın satın alabileceği en iyi güzellik malzemeleri- ama bu harcamalarla bile oldukça büyük bir tasarruf hesabım var. Yeraltı Dünyası'nın önde gelen itaatkârı olarak yaklaşık on yıl çalışmak insana bunu yaptırıyor.

Seyahat etme düşüncesini geçici olarak değerlendiriyorum. Yalnız kalma düşüncesi midemi bulandırsa da, hiç de cazip değil. Bu noktaya kadar hayatımda hiç olmadığım bir şekilde gerçekten yalnız. Her zaman yanımda biri vardı. Büyükanнем. Sonra Yeraltı Dünyası'nda bulduğum ailem: Alleto ve Meg ve Hercules ve hatta Hades. Patronlarım, Gaeton, Hook ve Ursa. Yıllar içinde birkaç erkek ve kız arkadaşım bile oldu ama bu ilişkiler uzun sürmedi. "Bunu düşüneceğim."

"Hızlı düşün. Sözleşmenizin bitmesine iki hafta kaldı." Yeraltı Dünyası'nın altındaki otoparka giriyor ve gişedeki beyaz adama başıyla selam veriyor. Adını hatırlamadığım kadar yeni biri ama bize yoğun bakışlarından işinden memnun olduğu anlaşılıyor. Güzel. Kısa bir süre önce Tink'in kişisel eşyalarına olanlardan sonra Hades, istemediği kimsenin içeri girmemesini sağlamak için güvenliği artırdı.

Alleto park edip biz arabadan inene kadar gerçekten durup son tarihin ne anlama geldiğini düşünmedim. "Sence beni kovacak mı?"

Gülüyor. "Sikeyim hayır."

"Tink'i kovdu." Onu asansöre kadar takip ettim ve duvara yaslandım. "Bana da aynısını yapmaması için hiçbir sebep yok."

"Aklıma birkaç tane geliyor." Gözlerini deviriyor. "Bir: Tink işinde çok iyi ama burada çalışmayı gerçekten sevmiyordu. Bunu saklanmak için kullanıyordu. İki: İşini gerçekten sevmekle kalmıyorsun, aynı zamanda gerçekten absürd miktarda para getiriyorsun. Sen burada olmak istediğin sürece seni burada tutacaktır, güven bana." Bana bir bakış fırlattı. "Üç: Hades'in sana karşı bir zaafı var."

"."

"Sen daha iyi bilirsin." Allecto homurdanıyor. "Seni kızı olarak gördüğünü söylemeyeceğim, çünkü bu çok garip olurdu, ama burada çalışan çoğu insana olmadığı şekilde seni koruyor. Bu konuda bana güven."

İstiyorum ama iyimser olma yeteneğim annemin fişini çekme kararımınla birlikte öldü. Göğsümde garip, karanlık bir histen başka bir şey kalmadı. Daha fazlasını hissetmeliyim, değil mi? Ağlıyor, feryat ediyor ve işlevimi yerine getiremiyor olmalıydım.

Onun yerine, tek hissettiğim şey boşluk.

Asansör kapıları, burada yaşayan insanların özel konutlarının bulunduğu kata açılıyor. Bugünlerde çok fazla yok. Ben, Allecto, Tisiphone. Teknik olarak Herkül ve Meg'in kendi odaları var ama gecelerinin çoğunu Hades'le geçirdikleri için nadiren kullanılıyorlar.

Odama doğru ilerliyorum ama Herkül koridorun sonunda beliriyor, telaşlı görünüyor. "İşte buradasın."

"İşte buradayım." Sesim kesinlikle normal geliyor, bu da küçük bir keşif. En azından göğsüme gömülü dikenlerle dolu sarmaşıklar başkaları tarafından görülüyor.

"Hades seni görmek istiyor."

Allecto omzumu yakalamadan önce bir adım ileri atıyorum. "Yaşlı adam bekleyebilir. Nefes almak için kendine biraz zaman tanı."

Muhtemelen haklı ama bekleyecek havada değilim. Hades'in söyleyecekleri ne olursa olsun, az önce çıktığımız sessiz hastane odasının anısını unutturacak. "Sorun yok." Ses tonuma biraz güneş ışığı katıyorum çünkü Hercules endişeli görünüyor. "Şimdi gidip onu göreceğim."

Asansör yukarı çıkmanın en yakın yolu ama Allecto'nun beni takip edip Hades'in söyleyeceklerini dinlemek istemeyeceğine güvenmiyorum. Normalde Yeraltı Dünyası işlerine karışmaz-

doğrudan güvenlikle ilgili değil, ama yüzüne bir bakış, tam olarak gizleyemediği bir endişeyi gösteriyor. "Ben iyiyim."

"Bunu ne kadar çok söylersen, sana o kadar az inanıyorum." Herkül bakıyor. "oluyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yok." Allecto tartışmaya devam edemedi. Herkül'ün yanından geçip gidiyorum. Küfür ediyor ama beni kovalamaya çalışmıyor, muhtemelen Herkül'ün biri ona neler olduğunu anlatana kadar cevap isteyeceğini bildiği için. Bugün ne yaptığımı açıklamak, yirmi yıldır komada olan bir anneye sahip olduğumu açıklamak anlamına geliyor ki bu da pazarlığımın şartlarını açıklamak demek.

Herkül'ü tanırım. Anlamayacaktır.

Ana kulübün ve Hades'in kamu ofisinin bulunduğu kata çıkan merdivenleri kullanıyorum ve sonra zırhımı tekrar yerine yerleştirirken sahanlıkta birkaç dakika duraklıyorum. Yumuşak bir nokta olsun ya da olmasın, duygusal bir yara kanarken Hades'le buluşmak iyi olmaz. Kendine yardım edemeyecektir. Tüm dağınık duygularımı ikimizin de üzerine dökene kadar onu dürtecektir.

Ofise yıkılmadan girebileceğimden makul ölçüde emin olduğumda merdiven boşluğundan çıkıyorum. Koridor boş, bu da küçük bir nimet ve Hades'in ofisine doğru ilerleyip kendimi içeri bırakıyorum.

Odaya hızlı bir bakış, her zaman olduğu gibi aynı olduğunu gösteriyor. Hades'in özel bir ofisi var, ancak burası ortaya çıkan kulüp işlerini halletmeyi tercih ettiği alan. Oda grinin tonlarında dekore edilmiş ve dikkatli bir ışıklandırma masanın arkasındaki adamı daima gölgede bırakıyor. Çok dramatik ama Hades'e bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

Odadaki tek kişi o.

Boğazımı temizliyorum, sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum. "Beni mi çağırdınız?"

"Otur."

Ofiste kısa bir yolculuk yapıp karşısındaki sandalyeye oturduğumda, göğsümdeki boşluk hissi daha da genişliyor. Ellerimi kucağımda kemiklerimi birbirine geçirecek kadar sıkıca kavıyorum ve sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. Hades hemen konuşmuyor, bu da benim haklı olduğuma ve Allecto'nun saçmaladığına dair ani endişemi daha da artırıyor. "Tink'i kovduğun gibi beni de mi kovacaksın?"

Gölgelerden bile Hades'in şaşkınlığını görebiliyorum. "Sen ve Tink neredeyse hiç aynı değilsiniz, Aurora."

Özellikle de onun görevini devraldığımın beri sayamayacağım kadar çok kez duyduğum bir cümle. Eğer Tink en yakın arkadaşlarımdan biri olmasaydı, bu ondan nefret etmeme neden olabilirdi. Bu haliyle, gittiğinde bana doldurmam gereken büyük bir yer bıraktı. Ani titrememi durdurmaya çalışıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama bu bir cevap değil."

Neredeyse sessiz bir iç geçiriyor ve dirseklerini masasına dayamak için öne doğru eğiliyor. Bu onun yüz hatlarını gün ışığına çıkarır. Hades, tuzlu biberli saçları ve koyu renk gözlerini çerçeveleyen siyah kare gözlükleriyle çekici, yaşlı, beyaz bir adam. Korkutucu bir şekilde yakışıklı ama bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Gerçi o böyle bir şey demezdi. Ne de olsa adamın tutması gereken bir itibarı ve eğer pazarlığımızda haksızlığa uğradığını söylersem bunu inkar edecektir. Hades *hayırseverlik* yapmaz ama benim durumumda bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Başka hangi adam on üç yaşındaki bir kıza astronomik bir miktar verir ve sonra onu yirmi bir yaşına geldiğinde geri dönmesi emriyle gönderir?

Beni aramaya gelip gelmeyeceğini görmek için onu test ettim. Doğum gününden sonra bir hafta ve bir ay geçmesine izin verdim. Emri yerine getirmek için hiç gelmedi. Aslında, sonunda Yeraltı Dünyası'na geldiğimde şaşırılmış görünüyordu.

Yani, evet, sanırım Allecto bir bakıma haklı; Tink ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz, pazarlıklarımız da öyle.

Ellerimi kucağımda . "O zaman bu ilgili?"

"Benimle yaptığın pazarlık sona erdiğinde Yeraltı Dünyası'nda kalmaya devam edebilirsin. Kalmayı tercih ettiğin sürece burası senin evin ve zamanın resmen dolduğunda, maaşından alacağım pazarlık yüzdesi yarıya inecek." Dudakları titriyor. "Ama Carver Şehri'nin yarısının sizi evlerinde memnuniyetle ağırlayacağını belirtmezsem ihmalkârlık etmiş olurum."

Evlerine ve yataklarına.

Ama kalıcı bir şekilde değil. Onların teker teker gerçek aşklarını bulmalarını izleyecek kadar uzun süredir buradayım. Zaman zaman benimle birlikte olmaktan hoşlanabilirler ama ben her zaman bu ilişkilere dışarıdan bakıyor olacağım. Evlerine davet edilmek gibi bir niyetim yok. Aksine inanacak kadar saf değilim.

Bir zamanlar bu bilgi beni rahatsız etmezdi. Beni rahatsız ettiğinden ya da şu anda özellikle hassas hissettiğimden emin değilim. "Beni buraya bunu söylemek için mi çağırdın?"

"Hayır." Arkasına yaslandı, bir kez daha gölgelerle yıkandı. "Seni buraya önümüzdeki iki hafta için sözleşme teklifimi iletmek için çağırdım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hades'in bu tür bir ilişkiye izin verme konusunda isteksiz olduğu biliniyor. Hem kendisi hem de Allecto Yeraltı Dünyası'nda güvenlik söz konusu olduğunda kontrol manyağıdır ve halkının dışarıdaki güvenliğini garanti edemez. Carver Şehri'ndeki çoğu kişi, sürekli güvenlik gözetimi olmasa bile çizgiyi aşmayacak kadar akıllıdır, ancak Hades halkını riske atmaz. "Bunu düşünmene bile şaşırdım."

"Evet, pek fazla seçeneğim yok. Talep bir bölge liderinden geldi."

Göğsümdeki boşluk hissi kükrüyor ve daha soruyu seslendirmeden cevabını biliyorum. "Hangisi?"

Bakışlarımı tutuyor. "Malone."

"**M** yalnız mı?" O olduğundan şüpheleniyordum, yine de sesimden, yüzümden, varlığımdan şoku uzak tutamıyorum. Sonunda oluyor mu? *Sonunda*, her Bu sefer şeyden sonra mi?

"Evet, beni de şaşırttı." Hades beni dikkatle izliyor. "Hayır demeye meyilliyim ama Malone fazla bir şey talep etmiyor ve bu onu yabancılaştırma riski taşıyor. Bununla birlikte, onunla olan geçmişiniz düşünüldüğünde, bu berbat bir fikir."

Allecto dışında annemin gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi Hades. Onu komaya sokmaktan sorumlu olan kişi. O haklı. Hayır demeliyim.

Eğer nereden geldiğimi bilseydi, bana bu seçeneği sunmazdı bile. Teklifi anında reddederdi.

Ama burada oturup ellerime bakarken, içimdeki boşluğa karanlık hücum ediyor. Eylem isteyen, intikam isteyen bir çılgılık. Malone dikkatli ve titiz biri ve burada çalıştığım dokuz yıl boyunca onunla sadece bir kez gerçek anlamda etkileşime girdim, o da yıllar önce birlikte izlediğimiz zaman. Eğer buna evet dersem, önümüzdeki iki hafta boyunca ona yakın olacağım. Saldırmak, onun beni incittiği kadar ben de onu incitecek bir şey yapmak için yeterince yakın olacağım. "Kabul ediyorum."

"Aurora."

"Hades." Ses tonumu yumuşatıp şakacı bir hale getiremiyorum. Hades'e asla karşılık vermem. Asla. Kısmen ona çok şey borçlu olduğum için, çoğunlukla da gibi görünmeden sergilediği katıksız hakimiyet yüzünden. Şu anda içine kapanmış durumda, ama adam

Tek bir bakışla dizlerimin üstüne çöktüm. Bugün öyle değil. Bugün bana hiçbir şey dokunamazmış gibi hissediyorum. "Bunu yapmam gerek."

"Gerçekten ."

"İşte bu yüzden sana geldim!" Kısa kesiyorum ve ses tonumu düzeltmek için çaba sarf ediyorum. "Bu şans benden almayın."

Bana bağırarak masanın etrafından dolanıp beni sımsıkı kucaklamak arasında kalmış gibi görünüyor. "Malone seni yer ve tükürür. Sana zarar verecek."

Ayağa kalkıyorum. "Burada geçirdiğim yıllar boyunca bana yüzlerce kez yapılmamış hiçbir şey yapmayacaktır." Sertçe gülüyorum. "Beni bilirsin, Hades. Her şeyi severim. Acıyı, insanlığı ve aşağılanmayı. Yumuşak sözler, nazik dokunuşlar ve nezaket. Hepsini beni azdırıyor. Malone bana zarar veremez."

"Aurora." Hades yavaşça ayağa kalkıyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama sanki gücü odanın içinde yayılıyor. "Yaşın seni daha az pervasız yapacağını düşünürdüm."

İçimde özür dileme arzusu kabarıyor ama onu bastırıyorum. Ben zayıf değilim ve aptal da değilim. Onca yıl önce Yeraltı Dünyası'na iki amaçla geldim: annemi hayatta tutmak ve intikam almak. İlkini başardım. Şimdi sıra ikincisinde. "Pervasız değilim."

"Sen umursamazlığın tam tanımısın." İç çekiyor. "Ama sen kendi aklını bilen bir yetişkinsin. Şu anda seni Malone'dan uzak tutabilirim ama pazarlık bittiği anda o sözleşmeyi kabul edeceğinden şüpheleniyorum."

Yapacağım. Sonunda bana karşı bir hamle yaptığına göre, bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum. "Hâlâ seninken bunu yapmama izin vermen daha iyi." Zalimce davranıyorum ama elimde değil. Malone'a bir şey yaparsam, bunun bedelini benimle birlikte Hades de ödeyebilir ama durumu idare edebilecek fazlasıyla sahip. Ona bir şey olmaz.

Gözlüklerini çıkarıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Beni manipüle etmeye çalışmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Beni bunu kabul etmeye ikna etmek için her şeyi söylemeye hazırsın. Bunu inkâr etme." Bana sert bir bakış attı. "Ama haklı olduğun bir nokta var."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onu şimdi zorlamak victory'yi garanti etmez ve geri tepebilir. Bu yüzden kendimi kıpırdamamaya zorluyorum ve o düşünürken bekliyorum.

Sonunda Hades başını sallar. "Buna izin vereceğim."

Rahatlama biraz başımı döndürüyor. Malone'un teklifinin birkaç hafta sonra Hades'in barından kurtulduğumda geçerli olacağının garantisi yok. Ona saldıracak kadar yaklaşmak için bir daha böyle bir şansım olmayacak. "Ne zaman başlıyorum?"

"Yarın."

"SENİ LANET OLASI *aptal*."

Allecto hışım la spor salonuna girerken başımı çevirip bakmıyorum. Sadece koşu bandımın hızını artırıyorum, ayaklarım hızla atan kalbimle aynı anda çarpıyor. "İşim bittiğinde seninle konuşurum."

"Yapacaksın amına koyayım. Şimdi benimle konuşacaksın." Koşu bandına doğru yürüyor ve yanımdan uzanıp parlak kırmızı *Durdur* düğmesine basıyor.

Raylar aniden durunca . "Hey!"

"Ne halt ediyorsun, Aurora?" Neredeyse öfkeden titriyor. "Herkül bana neden *Malone*'la iki hafta geçireceğini söyledi?"

"Çünkü Malone ile iki hafta geçireceğim." Sakin ve mantıklı bir şekilde söylemeye çalışıyorum ama sesim kesik kesik çıkıyor. "Teklif etti. Bu kaçıramayacağım bir fırsat."

"Bir fırsat." Beni boğmak istiyormuş gibi bakıyor. "Ne yapmak için bir fırsat?"

Korunabilirim ama gerçek şu ki, anlayacak biri varsa o da Allecto'dur. "Öldürün onu."

Arkadaşım sanki şakanın devamını bekliyormuş gibi uzun süre bana bakıyor. Sonunda başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Annen daha yeni öldü. Aklın başında değil."

"Annem yirmi yıl önce öldü. Bu o değildi."

"Hades'le hayatının büyük bir kısmını pazarlık konusu yapmanın tek nedeni onu kurtarmakken, şimdi bana mantık yürütmeye kalkma."

İçimde bir şeyler çatırdıyor. Onu ben kurtarmadım. Kimse onu kurtaramazdı. Ne yaptığımın, yardım için ne kadar yükseğe çıktığımın bir önemi yoktu. Annem Malone'la o kavgaya girdiği anda benim için kaybolmuştu. Allecto'ya baktım, anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

"Bunu yapmak zorundayım."

"Hayır, bilmiyorsun." Sanki Hades'in ofisine gidip ona her şeyi anlatacakmış gibi kapıya bakıyor. "Seni öldürecek."

Kolundan tutup onu yerinde tutuyorum. "Buna şansı olmayacak."

"Evet Aurora, öyle olacak. Malone dünyanın en ölümcül insanlarından biri."

Carver Şehri, nokta. Acımasız ve hırslıdır ve ona karşı gelen insanları bir saniye bile düşünmeden keser. Eğer ona karşı hareket eder ve başarısız olursanız, sizi öldürür. Eğer bir şekilde başarılı olursanız, adamları sizi öldürür. Bunun mutlu sonla biteceği bir sonuç yok."

"Sorun değil. Sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanmıyorum. Artık inanmıyorum." Allecto iç geçiriyor ve omuzlarımdan tutmak için koşu bandına adım atıyor.

"Şu anda nasıl hissettiğini bildiğimi söyleyemem ve rahatlık konusunda berbatım ama bu doğru yol değil. Sen bir katil değilsin." İtiraz etmeye başladığımda, hemen üstüme doğru konuşuyor. "Seni çarpıtacak, yıkacak ve sonunda kendinden nefret edeceksin çünkü umursamaya başlayacaksın ve onu alt edemeyeceksin."

"Malone'u önemsemeye başlamayacağım."

Allecto homurdanıyor. "Aurora, onu *zaten* önemsiyorsun. Yıllardır ona göz koyuyorsun."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyor. "Yapmadım."

"Kesinlikle öyle." Başını sallıyor. "Yattığın herkese aşık oluyorsun. Ve o *Malone*. Sen çoktan boku yemişsin ve bunu fark edemeyecek kadar inatçısın."

Onu göğsünden dürtüyorum. "Ben yattığım herkese aşık olmam."

". Allecto beni bırakıyor ve ters ters bakıyor. "Gaeton."

"O benim arkadaşım, tabii ki onu seviyorum." O, şaşırtıcı derecede nazik bir kalbi olan acımasız bir dev adam ve yıllardır onu izliyoruz.

"Isabelle."

Tenim ısınıyor ve tepkimi bastırmaya çalışıyorum. "O farklı biri." Kim böyle bir kadına en azından biraz aşık olmaz ki, bu kadar parlak ve sapkınlıkta yeni ve iki erkeğiyle bunu tüm kalbiyle kucaklıyor? İçlerinden birinin Gaeton olması onunla oynamayı daha da keyifli hale getiriyor.

Allecto bakışlarımı tutuyor ve her isimle birlikte parmaklarını kaldırmaya başlıyor. "Meg. Hook. Jafar. Ursa. Alaric. Bir tane bulduğumda beni durdur

en azından olmadın."

"Kes şunu." Ters ters baktım. "İnsanları önemsemenin yanlış bir tarafı yok."

"Şimdi sinirlenme çünkü ben haklıyım." Elini bıraktı. "Ve bu senin çıktığın o ahmaklara girmiyor bile. Finn. Hazel. Oliver." Son parmakları da aşağı iniyor.

"Çıktığın insanlara aşık olman gerekir."

"Uh huh." Allecto homurdanıyor. "Ve bak ne kadar iyi sonuçlandı. O ilişkiler alevler içinde kaldıktan sonra *haftalarca* kalp kırıklığı gözyaşlarını temizledim."

"Ayrılık sonrası kalp kırıklığı da normal bir şeydir."

"Ona aşık olacaksın, bunu yaptığın için kendinden nefret edeceksin ve sonra bunu yapamayacaksın."

Sözlerinin tam kalbime saplanmış hançerler gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "Bazen tam bir sürtük oluyorsun."

"Ooh, cinayet planlayan pislikten sert sözler." Başını sallıyor. "Malone'u öldürmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Sadece ele almayı reddettiğin o korkunç duygu karmaşasını daha da derinleştirecek. Anneni geri getirmeyecek ya da zamanı tersine çevirmeyecek."

"Yeter." Sanki sözlerinden kurtulabilmişim gibi başımı sallıyorum. Bu asla o kadar kolay olmuyor. Allecto beni, sözlerinin kafamda yer etmesi için söylenecek en doğru şeyi bilecek kadar iyi tanıyor. "Bu kadar yeter. Bu benim seçimim ve ben kararımı verdim."

"Aurora." Allecto'nun ses tonundaki öfkenin bir kısmı dışarı taşıyor. "Eğer gerçekten ölmesini istiyorsan, ben icabına bakarım. Bu hiçbir şeyi düzeltmez ama en azından o zaman güvende olursun."

Bakıyorum. Şimdi şakanın inmesini bekleme sırası bende, ama şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim. Allecto böyle konularda şaka yapmaz. Bu konuyla ilgili olarak şimdi başlamayı tercih etmeyeceği de kesin. "Ne?"

"Bu bir karmaşa olacak. O güçlü bir lider ve bölgesi istikrarlı, dalgalar şehrin geri kalanını da etkileyecek ama bu işi halletmeniz gerekiyorsa sizin için yaparım."

Bir an için bunu gerçekten düşündüm. Allecto iyi biri ve muhtemelen teklif ettiği şeyi tam olarak yapabilir. Malone bir an bu dünyada hareket ederken, bir an sonra bir anıya dönüşecek. Tıpkı annem gibi.

Yavaş bir nefes alıyorum ve sonunda başımı sallıyorum. "Hayır. Senden bunu isteyemem."

"Sen sormuyorsun, ben teklif ediyorum."

Başımı tekrar sallıyorum. "Ben olmalıyım."

Allecto ellerini yüzünde ovuşturur. "Peki. Ama fikrini değiştirdiğinde kendini hırpalamaya kalkma. Cinayet işleyebilecek insanlar var, hatta kızdığın zaman sen de onlardan birisin ama suikast tamamen farklı bir şey."

Benden şüphe etmesi sinir bozucu. "Bunu yapabilecek kapasiteden daha fazlasıyım."

"Elbette. Yetenekli." Kapıya doğru döner. "Ama ben öyle demedim, değil mi?"

Ben bir yanıt veremedim gitti. Allecto'nun ne dediği ya da seks yaptığım insanlara karşı hisler geliştirmemle ilgili ne kadar teorisi olduğu umurumda değil; bunların hiçbirisi bir şey ifade etmek zorunda değil. Malone herhangi biri değil. O bir düşman.

Bir nefes çekiyorum ve koşu bandını tekrar çalıştırmak için geri dönüyorum. Koşmanın sabit ritmine ayak uydururken, hain zihnim yıllar önce Malone'la yaşadığım o tek sahneye gidip geliyor. Annemi inciten kadını anlamak gibi sapkın bir arzuyla bunu kabul etmişim. Malone'un sistematik bir şekilde tüm savunmalarımı parçalamasını ve beni paramparça etmesini beklemiyordum. Kadın Carver City'deki en iyi Dominant. Bilirdim, şu ana kadar hepsiyle birlikte oldum.

Önemli değil.

Bu görevi çoktan kabul ettim ve bunu yapacağım.

Malone'u öldüreceğim.

I İstedigimi almakta hiçbir zaman sorun yaşamadım. Dünya güce ve yalnızca güce saygı duyuyor ve bu özellikle *benim* için geçerli. Geçmişte, bir şeyi görmek basit bir meseleydi. ve her ne ise onu elde etmek için gerekli adımları atmak- Kim *olsun*.

Hades'in masasının karşısındaki sandalyeye , Aurora'yla sözleşme yapma talebime ne cevap vereceğini bilmediğimin rahatlığı içindeyim. Yaşlı adamın kıza karşı bir zaafı var ve dokuz yıl önce Yeraltı Dünyası'nda çalışmaya başladığından beri de var. Bu tam olarak bir baba sevgisi değil, hepimizin oynadığı oyunlarla değil, ama onu önemsiyor. Bu onun bakış açısını renklendiriyor, bu kararı olası kazançlara veya tazminata göre verememesini sağlıyor. Bunu duygusal olarak yapıyor.

Bu nedenle, cevabının ne garanti edemem.

Ne de olsa, yanıt için beni tam yirmi dört saat bekletmesini beklemiyordum ve yine de işte buradayız.

Hades ellerini yüzünün önünde birleştirir. Selamlama zahmetine girmiyor. İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. "Şartlar var."

İçimden sersemlik gibi bir şey geçiyor. Evet diyecek. Yüz ifademi soğuk ve hareketsiz tutuyorum. uzun bir antrenman. "Ben de bekliyordum."

"Aurora katı sınırlar koyamayacak kadar pervasız, bu yüzden bunu onun yerine ben yapacağım."

Bu beni kaşlarımı kaldırarak kadar şaşırttı. "Yeraltı Dünyası'nda neredeyse on yıl geçirdikten sonra kendi aklını bildiği konusunda ona güvenmiyor musun? Hades, gittikçe yumuşuyorsun."

"Bu sözleşmenin şartlarını ihlal et ve ne kadar yumuşak olduğumu gör." Sesindeki sessiz tehdit beni hareketsiz bıraktı. Hades yaşlı bir köpek olabilir ama hâlâ pençeleri ve dişleri var. Ben dahil tüm bölge liderlerinin onun bölgesine tarafsız alan olarak saygı duymasının bir nedeni var. Annem bana kazanabileceğimden emin olmadıkça asla bir savaş alanına girmememi öğretti. Hades'le bir çatışmayı kazanabileceğimden tam olarak emin değilim ve bu yüzden bu kibar oyunları oynamak zorunda kalıyorum.

"Koşullarınız nedir?"

"Kanlı oyun yok. İz bırakacak bir şey yok." Beni düşünüyor. "Nefes oyunu ya da su oyunu yok."

Pek şaşırmadım ama bu listeyi seslendirme ihtiyacı ilginç. "Bunlar kulübün kuralları."

"Ve sen kulüpte olmayacaksın, bu yüzden açıkça belirtilmesi gerekiyor. Eğer Aurora'ya zarar verirsen, seni yok ederim."

İstesem bu fay hattından faydalanabilirim. Herkes Hades'e ve ona zarar vermenin yolunun sevgililerinden birine zarar vermek olduğunu düşünür.

-Megaera ya da Herkül. Çok az insan, soğuk tavrına rağmen, halkının korunmasını ciddiye aldığını anlamak için daha derine bakar. Özellikle de Aurora'yı.

Carver Şehri'nde böyle hisseden tek kişi o değil. Eğer kıza zarar veririm, bölge liderlerinin çoğu bana düşman olur. Ursa bile, ki o yıllardır benim en yakın arkadaşımdı.

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Küçük prensesine zarar vermek gibi bir niyetim yok, Hades. Sadece onunla oynamak istiyorum."

"Neden şimdi?"

Omuz silkiyorum, umursamazmış gibi davranıyorum. "Şimdi zamanki gibi iyi bir zaman. Söylentilere göre seninle yaptığı pazarlığın süresi dolmak üzereymiş. Bu onun tadını çıkarmak için son şansım." Tadını çıkarmak. Bu kadar basit kelimeler o güzel itaatkârın yanındayken kanımdaki ateşi anlatmaya yetmiyor. Paylaştığımız o tek sahnenin üzerinden yıllar geçti ve rengârenk saçlarını yumruğuma dolamak ve onu dizlerinin üzerine çöktürmek istemeden onunla aynı odada bile zor bulunuyorum. Onu ağlatmak, yalvartmak ve orgazm etmek için. En kötü dürtülerimi ateşliyor, çok değer verdiğim kontrolden vazgeçmem için beni baştan çıkarıyor.

Daha az inatçı olsaydım, gitmesine izin verirdim. Aurora'nın iki hafta boyunca evimde kalmasından iyi bir şey çıkmaz ama bu yakıcı arzuyu damarlarımdan söküp atma şansım varsa bunu göze almalıyım. Dahası, küçük, gizli bir parçam bu bencilce şeyi şımartmak istiyor.

Doğam gereği alamayacağım bir şeyi istemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Yirmi yıl. Hayal edebileceğim her şeyin parmaklarımın ucunda olduğu yirmi yıl.

Hades başını sallar. "Sözleşme bu gece başlıyor. Bir hafta içinde ya adamlarımdan birini Aurora'yı kontrol etmesi için göndereceğim ya da sen onu buraya getireceksin. Eğer o noktada tatmin olmazsam, onunla geçirdiğin zamanın geri kalanını kaybedeceksin."

"Çok korumacı," diye mırıldanıyorum. "Onu küçük parçalara ayıracağımı mı sanıyorsun? Eminim sen daha iyi biliyorsundur."

Bakışlarımı tutuyor. "Senden hiçbir şey beklemezdim, Malone. Hiçbir şeyi. Kabul etmeden önce sonuçlarını anlaman daha iyi olur."

Benim hakkımda en kötüsünü düşünme konusundaki kararlılığı, eğer hayatımın yarısını biri olmadığımı dair bir şöhret yaratarak geçirmemiş olsaydım canımı yakabilirdi. Korku, şiddetin başardığı kadar, hatta daha fazlasını başarır. İnsanlara birkaç örnek verin ve birdenbire elinizde çok daha az çatışma olsun. Annemden aldığım bir başka ders. Eğer kız kardeşim bu kuralı dikkate alsaydı, şu anda Sabine Vadisi'nde devam eden boktan olaylarla uğraşmıyor olmazdı.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Yeğenlerim ve küçük kardeşim için endişelenmenin bir anlamı yok. Carver City'deyken duruma yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve müdahale etmeye çalışmak işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Yine de bu, bilginin rahatça oturduğu anlamına gelmiyor.

Şu *anda* bunların hiçbir önemi yok. Kendimi Aurora'dan mahrum bırakmayı bırakmanın zamanı geldi. Ona doğru tembel bir el sallıyorum. "Kabul ediyorum. Size teslim edildiği haliyle geri gönderilecek."

Çenesi sıkılıyor ama beni tekrar tehdit etme dürtüsüne direnmeyi başarıyor. "Bavulunda ne olması gerektiğine dair bir fikrin var mı?"

"Buna gerek kalmayacak." İki hafta önce, nihayet bunu yapmaya karar verdiğimde, gerekli tüm hazırlıkları yaptım. "Gece kalması gereken kişisel şeyler dışında her şeyi hallettim."

Uzun bir süre bana baktı. "Pekala. Burada bekle." Ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerliyor.

Onu görüş alanımda tutmak için dönmek için her şeyimi harcıyorum. Adam bir yırtıcı ve ona sırtımı dönmek tüm eğitimime aykırı. Direniyorum. Bu bir güç oyunu ve sandalyemden kalkıp

beni sırtımdan bıçaklamayacağına güvenmediğimi itiraf ediyorum. Ondan korktuğumu. Kabul edilemez.

Kapı açılıp kapanıyor ama ben rahatlamıyorum. Bu ofise şüphesiz kameralar yerleştirilmişti ve masayı karıştırmak ne kadar cazip olsa da, herkes buranın sadece Hades'in devlet ofisi olduğunu biliyor. Herhangi birinin gelip koklayarak bulabileceği lanet olası bir şeyi burada tutmayacak kadar zeki.

Bunun yerine, çocukluğumdan kalma eski bir alışkanlığa geri dönüyorum. Annemin bana öğrettiği ilk ders sabırdı ve bir çocuğun hiçbir eğlence olmadan uzun saatler boyunca oturmaya zorlanmasından daha eziyetli bir şey yoktur. Egzersizlerin bir anlamı *olduğunu* fark etmem haftalarımı aldı. Gözlemci bir kişi, sadece içinde bulunduğu odayı kategorize ederek çok sayıda bilgi edinebilir.

Duvarları kaplayan monoton siyah ve gri tablolar, Hades'i eğlendirdiğine şüphe olmayan *Ölüm* takma adını kullanan bir sanatçıya ait. Siyah masa ve gri mobilyaların hepsi son model ve zarif hatlarına rağmen aldatıcı derecede sağlam. Bu odada bolca kink oyunu oynanıyor ve Hades ile Megaera'nın zevklerini bildiğimden, biri her taşkınlık yaptığında mobilyaları kırmak istemeyecekleri mantıklı geliyor. Kanepenin arkasındaki kitap rafları dolu, ancak siyah, gri ve beyaz kitapların sırtları kırışmamış, bu da bu odanın geleneksel ofis kullanımı için değil, gösteri için olduğunu doğruluyor.

Arkamdaki kapı açılıyor ve bu kez iki çift ayak sesi yaklaşıyor. Hades yine masasının etrafında dönmüyor. Sadece masaya yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Aurora sözleşmeyi kabul etti." Bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "Uslu dur."

"Her zaman öyle değil miyim?" Aurora'nın tatlı sesi göğsümdeki bir şeyi ateşliyor. Hayatımın ilk yarısını boğarak, ikinci yarısını ise yararlı bir şeye dönüştürerek geçirdiğim bir şey. Hırs müthiş bir uyuşturucu ve Carver City'de tırmanacak fazla dağ kalmadı. Ben zirvedeyim. Kimse bana meydan okumuyor, bir şey istediğimde kimse yoluma çıkmaya cesaret edemiyor.

Bu kadın hariç.

Yavaşça kalkıyorum ve ona doğru dönüyorum. Aurora'yı görmek her zaman göğsüme bir tekme gibi iner. Minyon yapılı ve açık kahverengi tenli muhteşem bir siyahi kadın. Yıllar boyunca saçları var olan tüm vahşi renkleri barındırmış olsa da en çok pembe ve maviyi tercih ediyor gibi görünüyor. Bu gece, neredeyse siyaha çalan koyu bir çivit

Işık. Vücudunu gizlemek için çok az şey yapan kan kırmızısı dantel bir oyuncak giyiyor. Başka bir değişiklik. Birkaç ay kadar sadece beyaz giyerdi.

Bu kadar küçük bir fark merakımı uyandırmamalı, ancak Megaera'nın altındaki ikinci adam pozisyonunu devraldığından beri içinde bir şeyler değişti. Asla Tink'in aynı pozisyonda olduğu kadar alaycı ya da sert olmayacak, ancak kulübe sık sık gelen Dominantlar tarafından ezilmekten kaçınmayı başardı.

Ayrıca yalınayak.

Hades'e bir kaşımı kaldırıyorum ama yorum yapmıyorum. Dudakları hafifçe kıpırdıyor ama gözleri soğuk kalıyor. "Gece çantası Adem'le birlikte resepsiyonda. Çıkarken alabilirsiniz."

"Güzel. Şimdi gidiyoruz."

Aurora başını kaldırıyor, iri kahverengi gözleri irileşiyor. "Önce kulüpte oynamayacak mısın?"

Ona doğru yaklaşıyorum ve güzel dudaklarına dokunuyorum. "Konuşmanı istediğimde söyleyeceğim. Bana güvenli kelimeni söyle."

"Thorn," diye fısıldıyor.

"Güzel. Hadi gidelim." Omzumun üzerinden Hades'e bir bakış fırlatıyorum. İfadesinin hoşnutsuzlukla fırtınalı olduğunu görmek beni memnun etmemeli ama bu raundu ben kazandım ve ikimiz de bunu biliyoruz. "İki hafta sonra görüşürüz, Hades."

"Ne dediğimi unutma."

"Tabii ki." Aurora'nın yanından üç adım geçiyorum ve parmaklarımı şıklatarak bir adım arkamdaki bir noktayı işaret ediyorum.

Sessiz emre itaat ediyor, başı öne eğik ve elleri önünde bağlanmış bir şekilde beni takip ediyor. Bir daha arkama bakmıyorum ama kapıdan geçip koridorda ilerlerken, Yeraltı Dünyası'nda mevcut olan çok çeşitli ikramların tadını çıkarmadan önce insanların sohbet etmek ve bir içmek için geldiği salonu geçerken dikkatimin yarısını arkamdaki ayak seslerine veriyorum. Barda ve odanın iki yanındaki duvarlara yaslanmış kabinlerde oturan pek çok insanı tanıyorum ama sohbet edecek havada değilim.

Aurora'yı tekrar elime almak için yıllarca bekledim. Yıllar süren denial ve engellenmiş arzular. Bir saat daha beklersem aklımı kaçırabilirim.

Küçük çantasını Adem'den alıyorum ve Hades'in endişesi Siyah adamın kara gözlerine yansıyor. Ağzını açıyor ama söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçiyor. Güzel.

Aurora beni asansöre kadar takip ediyor ve asansör bizi kapalı otoparka indirirken solumdaki yerini alıyor. Vücudu soru sorma arzusuyla titriyor ama itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar iyi eğitilmiş. Şimdilik. Geçen yıl kazandığı o omurgayı yakında bulacağından şüphem yok, ama ben bu boyun eğme anını şart koşmadan yaşamamın keyfini çıkarıyorum.

Asansör açılıyor ve dönüp Aurora'yı kollarıma almadan önce motivasyonlarım hakkında çok fazla düşünmek için durmuyorum. Biraz gıcırıyor ve geriliyor ama ben otoparka doğru adım atarken itiraz etmiyor. Yavaşça içime çekiyorum, muhtemelen losyonundan ya da ona benzer bir şeyden gelen hafif vanilya kokusunu yakalıyorum. Parfüm olamayacak kadar hafif.

Ağzımı sulandırıyor.

Güvenlik şefim Sara'yı arabamın bagajına yaslanmış halde buluyorum. Bana baktılar ve kaşlarını kaldırdılar. Planlarım hakkında onları bilgilendirmiştim; Sara, gerekli tüm geçmiş kontrollerini yapmadan çatı katıma tanımadığım kişileri getirmemden hoşlanmıyor. Özellikle Aurora'yı sevmiyorlar çünkü o bir hayalet. Dokuz yıl önce Yeraltı Dünyası'nda bir alt-mesaj olarak ortaya çıkmadan önce ona dair hiçbir kayıt yok. Doğum belgesi yok. Okul kaydı yok. Hiçbir şey yok. Sara'nın tepesini attırıyor ama kafama koyduğumda bu tür konularda bana meydan okumamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. İş başa düştüğünde kendimi en az Sara kadar koruyabilirim ve bunu onlar da biliyor.

Arka kapıya gidip açtılar ve ben Aurora'yı koltuğa oturturken kapıyı sabit tuttular. "Kay." Sara'ya bakmadan önce onun itaat etmesini bekliyorum. "Bizi eve götür."

"Kısa bir yolculuk."

"Ne için geldiysem onu aldım." *Kimin* için geldiğimi.

Sara benim arka geçmemi bekliyor ve sonra kapıyı kapatıyor. Birkaç saniye sonra ön koltuğa geçiyorlar ve yola çıkıyoruz. Ancak Hades'in bölgesi ile benim bölgem arasındaki sınırı geçtiğimizde biraz rahatlıyorum. Açıkçası fikrini değiştireceğini düşünmemiştim ama Hades Aurora olunca pek de mantıklı davranmıyor. Hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Oluyor işte.

İki haftalığına benim ve sadece benim.

Ellerini kavuşturmuş ve başını eğmiş bir şekilde yanımda tatlı tatlı oturduğunu görmek için koltukta dönüyorum. Ona dokunma dürtüsü neredeyse

İnkar edebileceğimden daha fazla, ama derinlere itiyorum. Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak. Şimdilik, bunun nasıl gideceğini belirlemek önemli. "Külotunu çıkar, Aurora. Şimdi."

H Yıllar boyunca kaç tane aynı emir verildi? Sessiz komutlar. Yüksek sesle. Tatlı. Kes. Hiçbiri beni Malone'un boş cümlesi kadar .

Külotunu çıkar, Aurora. Sesi neredeyse ilgisiz geliyor, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi. Arabanın arkasındaki karanlıkta yüz ifadesini tam olarak göremiyorum. Fark etmezdi de; Malone'un gözlerinde buzdan başka bir şey görmedim. Beni orgazma ulaştırdığı tek seferde bile buzları çözülmemiştir.

Öfkeme, nefretime tutunmaya çalışıyorum ama teslim olmak çok iyi hissettiriyor. Son iki gündür örümcek ağı gibi üzerime yapışan tüm karmaşık duyguları bir kenara bırakmak. Teslim olduğumda, hepsi yok oluyor.

Gardını indirmesini istiyorsam itaat etmek zorundayım.

Plan en iyi ihtimalle çürük geliyor ama Allecto'nun haklı olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum. Haklı değildi. Her şey kontrolüm altında. Gerçekten.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Daha fazlasını yapmak, bacaklarımı açmak ya da ayakkabımın bir kayışının düşmesine izin vermek için günaha giriyorum, ama kendimi tutmayı başarıyorum. Mükemmel itaat etmek için. Malone'a daha sonra baskı yapmanın zamanı . Şu anda iyi bir itaatkâr olabilirim.

"Kendine gel." Yine ilgisiz bir tonda soğuk bir emir.

Bu kadar ıslandığım için neredeyse utanıyorum. Göğsümde alev alev yanan nefrete rağmen bu kadın, bu *ene* beni tahrik etmeyi başarıyor. Ayakkabımı yukarı çekip amımı okşuyorum. Malone

İzle. Sanki bu normal bir araba yolculuğuymuş gibi camdan dışarı bakıyor ve ben ondan bir adımdan daha az bir mesafede kendimi parmaklamıyorum.

Sadece geçtiğimiz binaların ışıklarıyla aydınlanan arka koltuğun gölgelerinde bile nefesimi kesecek kadar güzel. Mal-bir, bana hiç güneş görmediğini düşündüren türden solgun bir tene sahip beyaz bir kadın. Meg'in Yeraltı Dünyası'nda onun hakkında tuttuğu dosyadan kırk bir yaşında olduğunu biliyorum ama ona bakınca on yaş daha genç olduğu anlaşıyor. Kısa beyaz-sarı saçları her zamanki gibi yüzünden geriye doğru taranmış ve en sevdiğim kıyafetlerinden birini giymiş. Kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılar, siyah cigarette pantolon ve göğsünün yarısına kadar açık bırakılmış beyaz bir bluz. Ağzımı o açıkta kalan tenin üzerinde gezdirmek için kabul edilemez bir arzu duyuyorum. Kalçalarının arasına diz çökene kadar gömleğin düğmelerini daha da açmak.

Dilimi amına soktuğumda hala etkilenmemiş gibi davranacak mı?

Bir parçam öyle umuyor.

Domi- nantlar kadar çok sayıda itaatkâr çeşidi vardır. Herkesin kendisini mümkün olan en lezzetli şekilde düğümleyen bir şeyi vardır. Ben her şeyden biraz severim, ama bu? Şehvet ve onaylanma arzumla karışık bu ilgisizlik? İlgiden besleniyorum ve bundan mahrum kalmak lezzetli kesik. Şehvet dolu bir iniltiyi bastırmak zorundayım. Hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünürken beni bu kadar kolay tahrik etmesinden *nefret ediyorum*. Şoförü her şeye şahit olurken arka koltukta klitorisimin etrafında bu şekilde dönmek özellikle kirli hissettiriyor.

Tüm kink deneyimime rağmen, şimdiye kadar Under- world dışında oynamadım. Ya da en azından halka açık bir yerde oynamadım. Yaşadığım birkaç ilişki bile *onların bana* geldiği ilişkilerdi. Kısmen Allecto çok paranoyak olduğu için. Kısmen, Yeraltı Dünyası'nın çekiciliği neredeyse benim sağladığım çekicilik kadar yoğun olduğu için; çok geç olana kadar her ilişkide fark etmediğim bir şey. Bugünlerde annemi ziyarete gitmediğim sürece binadan zar zor çıkıyorum.

Ama bunu bir daha asla yapamayacağım.

Neden burada olduğumun hatırlatılması, arzumun yüzüne bir kova soğuk su gibi iniyor. Hareketlerimi yavaşlatıyorum, yanımdaki kadının yaptığı her şeye rağmen bu anın tadını çıkarmaya devam eden küçük parçam için kendimden nefret ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Malone'un buz gibi sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Evet, ama bunun boyutunu itiraf edecek değilim. Gözlerimi kapatıyorum ve maskemi yerinde tutmaya çalışıyorum. Hem ona saldırmak isteyip hem de daha fazla zevk için nasıl yalvarabilirim? Bu iki duygu aynı anda var olmamalı. Onu istemem yanlış, değil mi? Birbirini seven yetişkinler arasında utanç duyulacak hiçbir şey olmadığına inanarak o kadar çok zaman geçirdim ki, ama işte buradayım... utanç duyuyorum.

Elimi klitorisimden kaldırıyorum. "Gerçekten boşalacak havada değilim." Parmaklarını dizine vuruyor. "Anlıyorum."

O kadar hızlı hareket ediyor ki kaçmaya fırsatım bile olmuyor. Malone bacağıma asılıyor ve çekiyor. Beni otoparkta nasıl taşıdığını gördükten sonra -ki bunu düşünmeyi bile reddediyorum- ince bedenine rağmen ne kadar güçlü olduğuna şaşırمامalıyım. Beni kolayca yüzüstü çeviriyor ve kucağına çekiyor, kapıya çarpmamam için hafifçe kayıyor.

Bana şaplak atmasını ya da sert bir şey yapmasını bekleyerek geriliyorum, ama o sadece parmaklarını üst uyluğumun etrafına sarıyor, beni sıkıca kavırıyor ve yerimde tutuyor. Parmak eklemleri amımdan sadece bir santim uzakta ve her nasılsa bu mesafe iki parmağını içime sokmuş kadar sıcak. Boştaki elini kığımın üzerinde gezdiriyor, dantelli tulumumu yukarı itiyor ve belden aşağıyı ortaya çıkarıyor.

"Bunun nasıl dair bazı yanlış anlaşılmalara var gibi görünüyor." Tek bir parmağını omurgamda gezdirerek sırtımın alt kısmında durdu. "Küstah ve şımarık tavırların istediğin tepkiyi almanı sağlamayacak. Bunu şimdi öğrenmen en iyisi. Eğer emirlerime itaat etmezsen, cezalandırılacaksın." Tırnağıyla omurgama hafifçe vuruyor. "Cezalardan zevk alınmaz, Aurora."

Çenemi kapalı tutmalıyım ama bu kadın beni hiç olmadığı kadar kızdırmayı başarıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ellerimi deri koltuğa vuruyorum. "O zaman belki de cezalandırılmaktan zevk alan bir sub- missive ile sözleşme yapmamalıydın, *Malone*."

Sessiz kahkahası ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyor. "Ben senin normal oyun arkadaşların gibi değilim." Sesini yükseltiyor. "Sara, eve dönerken bir yerde durmam gerek. Canım bir şeyler içmek istiyor."

"Yapacağım."

Araba yavaşlıyor ve dönüyor. Malone beni , bana daha fazla dokunmuyor, sadece çıplak kığımın sergileyerek beni yerimde tutuyor. Aşağılanma ve utanç yanaklarımı ısıtıyor. Beni bir sineği tokatlar gibi kolayca yere serdi. Beni etmesinden nefret ediyorum. Bu öyle olurdu ki

Beni etkilemeseydi, azgın bir ergen gibi bacağına sürtünmek istemeden buna katlanabilseydim çok daha kolay olurdu.

Sonunda durduk ve kıcıma hafif bir tokat attı. "Kalk."

Bu sefer itiraz etmeden itaat ediyorum. Beni koltuğuma geri itiyor ve emniyet kemerimi takmak için göğsümün üzerinden uzanıyor. Klik sesi arabanın sessizliğinde müstehcen bir şekilde yüksek geliyor. Malone'un nefesi kulağımı okşuyor. "Burada sessizce otur ve beni bekle. Sara arabada seninle kalacak. Onlarla konuşmaya çalışma; itaatsizliğine müsamaha göstermeyecekler." Sesini yükseltti. "Öyle değil mi Sara?"

"Evet, patron." Sara'nın sesi eğlenmiş gibi geliyor ama bunu kesin olarak söylemek zor çünkü koltuk başlığının diğer tarafında sadece siyah saçlarının arkasını görebiliyorum.

Malone arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Şok içinde oturuyorum ve onun önüne park ettiğimiz binaya doğru yürümesini izliyorum. Beni terk mi etti? Sara'ya bakıyorum ama birbirleriyle konuşmama emrini yerine getirmekle ilgilenmiyor gibiler. İyi ki de öyle. Ne söyleyebilirdim ki? Bu, inadına bunu yapmak istememe engel değil. "Ne kadar beklemem gerekiyor?"

Cevap yok.

Nefes nefese kaldım ve koltuğa yaslandım. Amım kalp atışlarımla aynı anda zonkluyor ve Mal-one'un elinin izi üst uyluğuma sarılmış durumda. Şehvet ve öfke içimde baş döndürücü bir karışım yaratıyor ve kendimi okşamak için uzanıyorum. Beni böyle uçurumun kenarında bırakabileceğini düşünüyorsa siktirsin gitsin.

"olsam bunu yapmazdım."

Sara'nın kafasının arkasına dik dik baktım. "Yoksa ne olur? Beni burada bıraktı."

Hafifçe gülüyorlar. "Ne istiyorsan onu yap, evlat. Sadece umduğun gibi gitmeyeceğini söylüyorum."

Beş dakika daha beklemeyi başarıyorum. Geçen her saniye arzum ve öfkem daha da artıyor. Beni bir köpek gibi arabada bıraktı, böylece gidip bir şeyler içebilecekti. Belki bu cezanın basitliğini daha sonra anlayacağım ama şu anda tek yapabildiğim yumruklarımı sıkıp pencereden dışarı bakmak.

Cezalardan zevk alınmaz, Aurora. Onun soğuk sesi düşüncelerimin arasından süzülüyor ve bu da beni daha da sıkıyor. Şımarık olmak diğer Dominantlarla *asla* böyle bir şeyle sonuçlanmaz. Sahneler tahmin edilebilir bir model izliyor; onları kızdırmama izin veriyorlar, sonra beni cezalandırıyorlar ve hepimiz çok eğleniyoruz. Hiçbir zaman zaman aşımına uğramış bir çocuk gibi kenara çekilip...

Gösterge panelindeki saat Sara'nın geniş omuzlarının etrafını görebiliyorum. Lanet olası yirmi dakika.

Neredeyse Sara'nın uyarısını görmezden gelip inadına mastürbasyon yapacaktım. Çoğunlukla. Ama tam da yıpranmış sabrım kendini tamamen tüketmişken, bardan çıkan Malone'u görüyorum. Sanki bir podyumdaymış gibi adım atıyor ve bilmesem benim için şov yaptığını düşüneneğim. Ama bu kadın böyle çalışmıyor. Gittiği her yerde adım atıyor, gücün istisnadan ziyade kural olduğu Yeraltı Dünyası'nda bile insanları peşinden koşturan bir yırtıcı.

Bu onu sadece daha nefes kesici bir şekilde çekici kılıyor ve o hoş olmayan huşu duygusu sinirimden bile bana ulaşıyor. Kapıyı açıyor ve kolayca arka koltuğa kayıyor. Bana bakmıyor bile. "Bu çok ferahlatıcıydı. Hadi gidelim."

"Mmhmm." Sara'nın sesi gülmemek için kendini zor tutuyor gibi.

Malone, binasına varana kadar geçen on beş dakika boyunca beni görmezden geldi. Buraya daha önce hiç olsam da konumu biliyorum. Meg'in elinde Carver Şehri'ndeki her bir güçlü oyuncu hakkında dosyalar ve özellikle bölge liderleri hakkında ekstra detaylı bilgiler var. Malone'un dosyasını incelemek için herkesten daha fazla zaman harcadım. Elli kişilik bir güvenlik ekibine sahip olduğunu biliyorum, ancak kişisel konutundan sorumlu daha küçük bir ekip tutuyor. Yüzlerce kişiyi istihdam eden bir şirketin CEO'su. Şirketin sağlık hizmetleri harika ve tüm tam zamanlı çalışanlar ücretli tatilin yanı sıra üç aya kadar ücretli ebeveyn izni alıyor. Posta odasından COO'ya kadar çalışan devir oranı neredeyse yok denecek kadar az. Kabul etmek ne kadar rahatsız edici olsa da, iyi bir patrona benziyor. Ve işinin yasal olmayan kısımları için de çalışanlarıyla aynı politikaları uyguluyor.

En karanlık anlarımda, annemin bir şeyi olup olmadığını merak ederdim.

O görevdeyken halkı için benzer bir düzen kurmuş. Bu bölgeyi yönettiği yıllar hakkında neredeyse hiç bilgim yok. Büyük annem bu konuda konuşmayı reddetti ve ben de gidip orada bulunmuş insanlara sormadım. Elbette bunu düşündüm ama sonuçta yapmamayı seçtim. Konu ona gelince Hades'in tertemiz kayıtları bile çok seyrek.

Otopark, daha önce girdiğim diğer otoparklara benziyor. Malone kapıyı açmadan önce arabanın durmasını zar zor bekliyor ve parmaklarının emperyal bir hareketiyle beni takip etmemi işaret ediyor. Başlıyorum

ama Malone bir kez daha beni kollarının arasına aldı.

Ben çok taşındım. Bazı Domlar bu tür şeyleri gerçekten sever ama Malone'un onlardan biri olduğunu sanmıyordum. Benden sadece birkaç santim daha uzun, ama güçlü kolları etrafımı sarıyor ve beni düşüreceğinden kesinlikle korkmuyorum.

Bu, bundan hoşlandığım anlamına gelmiyor. "Beni yere bırak."

"Yine sıran gelmeden konuşuyorsun." Aşağıya bakmıyor, kollarında olmama rağmen hiç değişmeyen adımlarıyla araba ile asansör arasındaki mesafeyi tüketiyor. Sara'nın asansörü çağırmak için düğmeye basmasını bekliyor. "Bu gidişle benimle olduğun iki hafta boyunca gelmene izin vermeyeceğim." Blöf yapıyormuş gibi davranmak istiyorum ama o kadar da saf değilim. Malone bu hafif tehdidi yerine getirebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip. Çok uzun zamandır ilk kez, kendimi daha da alçaltmak için savaşmak zorundayım.

Gözlerimi açtım ve ses tonuma biraz teslimiyet kattım. "Özür dilerim." "Hayır, değilsin." Asansöre adımını attı.

Sara onu takip ediyor ve en üst kat ile onun altındaki katın düğmesine basıyor. Sessizlik içinde yükseliyoruz. Malone'un beni indirmesini bekliyorum ama o buna hiç ilgi göstermiyor. En yüksek ikinci katın kapıları açılıyor ve Sara dışarı çıkıyor. Geri dönüyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Sakin bir şey denemeye kalkma. Eğer denersen, o seni becerdikten sonra, ben de seni beceririm."

Bu da boş bir tehdit değil. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Sanki ilk fırsatta tam olarak bunu yapmayı planlamıyormuşum gibi. Sanki bu görevi kabul etmemin nedeni Malone'un kaburgalarının arasına bir bıçak sokacak kadar yaklaşmak değilmiş gibi.

Kolay olmayacak. Alleto şüphelerini dile getirmeden önce bile bunu biliyordum. Malone, Sabine Vadisi'nden lanet bir *Amazon*. Antik Yunan meslektaşlarıyla paylaştıkları tek şey isimleri değil. Klanlardan oluşan anaerkil bir savaşçı topluluğu ve Malone da yönetici ailenin bir parçası. Kelimenin tam anlamıyla zorlu bir düşman.

O hem gerçek hem de kurumsal tanımıyla bir savaşçı. Onu alt etmek için her şeyimi ortaya koymam gerekecek. Ve sabır. Çok ama çok sabır.

Ve sonra tekrar yükseliyoruz. Kapılar açıldığında bu kez şirket tipi bir koridorla karşılaşmıyoruz. Sıradan bir koridor var.

İçinde tek bir kapı olan beyaz bir oda. Malone odaya girer ve tavana yerleştirilmiş kameraya bakar. Birkaç saniye sonra kilit açılır ve Malone kapıyı iterek içeri girer.

Daire tam da hayal ettiğim gibi dekore edilmiş. Temiz çizgiler. Minimalist dekorasyon. Zarif mobilyalar. Beyaz ve griye yaslanan renk düzeni ve ruhsuzluğu önlemek için birkaç gümüş ve kıızıl patlaması.

Beni ayağa kaldırdı. "Şu iğrenç şeyden kurtul."

Ayıcığma bakıyorum. "Hoşuma gitti."

"Giyinme oyunu oynayan bir kız öğrenci yurdu kızını gibi görünüyorsun. Çıkar şunu."

Neredeyse itiraz edecektim ama arabanın anısı beni ayakkabının eteğine uzanmaya ve onu şikayet etmeden başımın üzerine çekmeye itti. Malone onu elimden alıyor ve evin derinliklerine doğru ilerliyor. "Takip et."

Dişlerimi sıkıyorum ve itaat ediyorum. Geceliği mutfaktaki çöp kutusuna attığını görmek için tam zamanında köşeyi dönüyorum. Ben odayı incelemeye fırsat bulamadan, koridorda sinsice ilerleyip bir kapıyı açarak yoluna devam ediyor.

Üst düzey kink ekipmanlarıyla donatılmış bir odaya açılıyor. Bir şaplak sehpa, birini asmak için tasarlanmış bir mekanizma ve odanın ortasında tavana bağlı bir kanca var. Kancadan iki ucunda kelepçeler olan bir yayıcı çubuk sarkıyor.

Malone beni çubuğun altına yerleştiriyor ve sonra çubuğun bağlı olduğu duvardaki halkaya doğru ilerleyerek çubuğu erişebileceğim bir yere kadar indiriyor. Tek kelime etmeden geri dönüyor ve ellerimi çubuğun iki yanına bağlıyor. Beni genişçe açıyor, kendimi koruyamıyorum.

Malone geri adım attı. "Şimdi. Bakalım ne talep etmişim."

T Bir bölgenin lideri olmanın getirdiği bazı beklentiler vardır. Carver Şehri, Sabine Vadisi'ne hiç -çok özenli, çok kibar, çok nazik- ama bu gerçek yeniden aynı. Kendi bölgemde tek başıma bir kanunum ve komşularımın sınırlarını çok zorlamadığım sürece bir şey başlatma ihtimalleri yok. Buradaki grupların kan dökülmesini önlemek için yılda bir kez ziyafetlere ve kutlamalara ihtiyacı yok, her zaman yeni bir savaşın eşiğinde değiller.

Beni yumuşattı.

Bir zamanlar istediğimi almakta tereddüt etmezdim. bu bölgeyi böyle elde ettim. Şehre geldiğimde, kendime bir bölge seçmeden önce her bölgenin güçlü ve zayıf yönlerini analiz etmek için bir ayımı ayırdım. Şehrin güney kısmı gerçekten yumuşak *bir* kadın tarafından yönetiliyordu. Çok gevşek. Tembel. Halkının istediği her şeyi yapmasına izin vermeye çok istekliydi. Birkaç hafta onun altında madencilik yaptıktan ve acımasız bir dövüşten sonra bölge benim oldu.

Ama o zamandan beri?

Yıllar boyunca bir el dolusu kavgayı ve güç gaspını bastırmak dışında hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmadım.

Büyük kara gözleriyle bana bakan bu kadını sahiplenmek bir savaş olacak. Aurora'yı elimde tutmaya niyetimin olmaması önemli değil. O benim yıllardır kaşıyamadığım bir kaşıntı, pençemde bir diken. Eğer bu kadını sistemimden temizleyebilirsem, o zaman özenle düzenlediğim hayatıma geri dönebilirim. Dengeyi sağlamak için çok çalıştım ve Aurora'ya duyduğum baş döndürücü arzu bu dengeyi bozuyor.

Güzel bir kadın. Herkesin standart olarak kabul ettiği mükemmel özelliklere sahip: yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, iri gözler ve kusursuz açık kahverengi ten. Vücudu da aynı mükemmellikte. Kısa boylu ve yumuşak yapılı. Tam olarak kıvrımlı değil, ama manken gibi ince bir görünüm elde etmek için çok fazla zaman harcamadığını gösteren bir vücudu var. Ben beğendim. Hem de çok. Göğüsleri yüksek ve kahverengi meme uçlarının arasında parlak gümüş halterler var ve beli gözümü aşağıya, kavranmak için yapılmış kalçalara çekiyor.

Yeraltı Dünyası'na gelen herkesin favorisi olmasının nedeni var ve yüzü ve vücudu denklemin sadece yarısı. Geri kalanı ise benim dışımda herkese parlattığı güneşli mizacı.

Yeraltı Dünyası'nda çalışmaya başladıktan hemen sonraki ilk sahneden beri Aurora benimle etkileşime girmek zorunda kaldığında soğuk ve kibar olmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu beni rahatsız etmemeli. Kızı istemiyorum ve bu şehirdeki diğer aptallar ne düşünürse düşünsün, o elde tutulacak biri değil.

Şimdi tam iki hafta boyunca benim olacak. Bu düşünce içimi coşkulu bir zevkle dolduruyor, Lammas'ta ritüel dövüş ringine adım attığım gençlik yıllarıma benzer bir his.

Şu anda Lammas'ı düşünemem. Kardeşimin olmasına izin verdiği şeyi düşünemem. Yapabileceğim hiçbir şey yok ve hissetmeye alışık olmadığım yadımsızlık, Aurora'yla sözleşme yapma nedenim. O beni affedilemez bir şey yapmaktan alıkoyan bir dikkat dağıtıcı.

Öfke ve heyecanın birleşiminden neredeyse titriyor. Düşüncelerimin yeterince uzun süre dağılmasına izin verdim. İşe koyulma vakti geldi. Yanına geçip parmaklarımla çenesini yakalıyorum ve tırnaklarımı onu ürkütecek kadar batırıyorum. "Alttan üste çıkmaya çalışmak gibi korkunç bir huyun var."

"," diye .

"Konuşmanızı istersem, size bir soru sorarım. Kesinlikle alttan üstten yaparsın." Onu toplum içinde oynarken izleyerek, diğer Dominantlarla etkileşimlerini inceleyerek çok fazla saat geçirdim. Onun yeni şımarık davranışlarını şımartıyorlar. Onu düpedüz şımartıyorlar. "Hepsini güzel parmağında oynatıyorsun. Sıkıcı oluyor mu? Bir sonraki adımda ne olacağını hiç merak etmiyorsun çünkü zaten biliyorsun?"

Bana göz kırpıyor. Ondan sadece birkaç santim daha uzunum ama topuklu ayakkabılar bana fazladan boy veriyor. Aurora dudaklarını yalıyor. "Özel biriymişsin gibi davranmak *istiyorsun*, değil mi? Yıllarını beni izleyerek geçirmiş olman beni *tanıdığın* anlamına gelmez Malone."

"Öyle bir ağzın var ki," diye mırıldanıyorum. Başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. "İstediğin şeyi yapmam için beni kışkırtmayacaksın."

"Sen öyle diyorsan."

Sunduğu meydan okuma beni ruhumun derinliklerine kadar heyecanlandırıyor. Bir şey için, biri için çalışmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kraliçe olduğunuzda -ya da benim bölgemde kraliçe olduğunuzda- insanlar size hayal edebileceğiniz her şeyi sunmaya çok istekli oluyorlar. Sırf sıkıntıyı hafifletmek için savaşa flört etmek bile insanı baştan çıkarmaya yetiyor.

Evet, Aurora iyi olur.

"Güvenli kelimen."

"Thorn." Neredeyse hırıldayarak .

Kendime soğuk bir gülümseme izni veriyorum. "Küstahlığın için bu gece orgazm olmana izin verilmeyecek. Bu sahne sırasında beni iyi memnun et, sabah yasağı kaldıracığım. Bu şımarık tavrını sürdürürsen yasağı uzatırım." Yaşadığı şok karşısında neredeyse gülecektim. "Gerçekten çok basit Aurora. İyi bir kız ol, itaat et ve ödüllendirileceksin."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Önümüzdeki iki hafta boyunca beni gerçekten inkar edeceksin, değil mi?"

İstemiyorum. Aurora'yı tekrar tekrar orgazma ulaştırma arzusu kanıma işlemiş bir hastalık gibi. Bu kadını öyle bir arzuluyorum ki yıllarca ondan uzak duracak kadar temkinli davranıyorum. Ama bu savaş alanında bir santim veririm, o bir mil alır.

"Evet."

İçimdeki karanlık bir parçayı heyecanlandıran o kızgın nefeslerinden birini daha veriyor. "Bu durumda..." Güneşli bir sabah kadar parlak bir şekilde gülümsüyor. "Her isteğinize boyun eğiyorum, Hanımefendi."

Gülümseme bir yalan, tıpkı teslimiyetin bir yalan olduğu gibi. Oh, o bir alt görev. *Bundan* şüphe yok. Ama Aurora yıllarını tatlı, nazik kızı oynayarak geçirdi. Megaera'nın ikinci komutanı olarak göreve başladığından beri benimsediği kişilik gerçeğe daha yakın, ama yine de bir rol. Yeraltı Dünyası'nda çalışmaya başladığından beri bir maske takıyor ve ben bunun altında ne yattığını bilmek istiyorum.

Onu orada bırakıp oyuncaklarımı sakladığım devasa antika gardıroba doğru yürüyorum. Seçimlerimi düşünmek için zaman ayırıyorum.

Sanki Hades'le iletişime geçmeden önce bu sahneyi zihnimde onlarca kez canlandırmamışım gibi.

Beklenti savaşın yarısıdır. İtaatkârları yumuşatır, onları bir sonraki adım için doğru kafa yapısına hazırlar. Gökkuşağı gibi dizilmiş straponları atlıyorum ve üzerinde üç kopçası olan gümüş bir zincir alıyorum. Aurora'ya geri dönerken parmaklarımın üzerinde gezdiriyorum, iyice bakmasına izin veriyorum.

Serbest kalan elimi sırtının küçük kısmına bastırarak yeniden davranmasını engelliyorum ve eğilerek bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Şok olmuş nefesi beni en az *sonunda* ağzımın tekrar onun üzerinde olduğu gerçeği kadar memnun ediyor. Bu sefer, bir süre önce bekaret açık artırmasında olduğu gibi kontrolü elinde tutmuyor, bir oda dolusu insanın önünde parmaklarını ağzıma sokuyor ve ben tatmin olmaya yaklaşmadan geri çekiliyor.

Bu gerekli değil, gerçekten değil, meme uçlarını deldirmişken değil. Umurumda değil. Onun tadına bakmak istiyorum, o yüzden yapıyorum. Önce bir göğsünü, sonra diğerini. Göğüsleriyle oynayarak saatler geçirebilirdim ama bu cazibeyi görmezden geliyorum ve kendimi bir sonraki adıma geçmeye zorluyorum. Meme ucu kelepçelerini birbiri ardına takıyorum. "Çok mu sıkı?"

"değil," diye hırlıyor.

"Mmm." İnce zincir kelepçeleri çekiyor, onları biraz ağırlaştırıyor ve hissi artırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona kemerli bir bakış atıyorum. "Uyluklarını aç."

İtaatsizlik etmeyi düşünüyor. Güzel yüz hatlarındaki çatışmayı görebiliyorum; boyun eğme arzusu, her adımda benimle savaşmak için duyduğu sapkın ihtiyaçla karşı karşıya geliyor. Arzu kazanıyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Yavaşça, oh, çok yavaşça, kalçalarını açıyor.

Yeraltı Dünyası'ndaki birçok itaatkâr gibi o da burada tamamen çıplak kalmayı tercih etti. Klitorisinin teknik olarak meme uçlarına yaptığım muameleye ihtiyacı yok, o kadar bariz bir şekilde tahrik olmuşken değil, neredeyse kalçalarından aşağı damlıyor. Bu kadın benden nefret ediyormuş gibi davranabilir ama yine de yaptığım şeyden zevk alıyor.

Amını ayırıyorum. O kadar yumuşak, o kadar sıcak ve ıslak ki, neredeyse gece için planlarımdan vazgeçip önümüzdeki birkaç saati tatmin olana kadar onu dilleyerek geçireceğim. "Kadın itiraz ediyor ama amı beni gayet iyi seviyor." O bir yanıt veremedi klitorisinin etrafındaki kısılcı sıkıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, yarattığı resim mükemmel. Zincir, aldığı her nefeste biraz sallanıyor ve güzelce parlıyor. Ayağa kalkıyorum ve gardırobun yanına gidiyorum. İki hafta küçük bir sonsuzluk ama onunla oynamak istediğim her şeyin üstesinden gelmeye yetecek kadar uzun değil.

İlk gecemiz için bir izlenim bırakmak istiyorum, ancak onu gelecekteki sahneleri engelleyecek kadar zedeleyecek bir şey yapmak istemiyorum. Bunu aklımda tutarak, ölçeğin daha hafif ucunda bir kırbaç seçiyorum.

Ona doğru yürüyorum ve göğüslerine hafifçe vuruyorum. Zincir her iki meme ucunu ve klitorisini çektiğinde geri çekiliyor ve sonra inliyor. Onu düşündüm. "Acıyı sevdiğini biliyorum. Sadece bununla mı boşalacaksın?" Zinciri ve kelepçeleri gösteriyorum.

Yüz ifadesi isyankâr bir hal alıyor ama sonunda, "Muhtemelen, Hanımefendi," diyor.

Bana Hanımefendi demesi hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor. Yorum yapmak için çok fazla. "Eğer yaklaşırsan, bana söyle."

Ters ters bakıyor. "Evet, hanımefendi."

"Sözleriniz doğru. Ama tavrınız değil." Başımı yavaşça sallıyorum, sanki bu meydan okuma karşısında iliklerime kadar heyecanlanmamışım gibi. "Beni hayal kırıklığına uğratma." Başka bir şey söylemeden sırtına doğru ilerliyorum. İlk vuruş için kendini hazırlamasına fırsat vermedim. Ellerini başının üzerine kelepçelediğim anda zihinsel bir zamanlayıcı başlattım. Ayakları yere değse bile, bir insan ancak bu kadar uzun süre bu şekilde bağlı kalabilir. Aurora inatçıdır. Sahneyi bitirme vakti gelmeden önce tutumunun ilk bariyerini aşp aşamayacağımı gerçekten bilmiyorum.

Deneyeceğim.

İyi bir ritim tutturuyorum, sırtında düzensiz adımlarla ilerliyorum ki bir sonraki darbenin nereden geleceğini tahmin edemesin. Çok geçmeden inlemeye başladı ve elleri kelepçelerin üzerindeki havayı kavırıyor. Kolum ağrımaya başladığında, her darbeye geriye doğru eğiliyor. Devam etmeyi düşünüyorum ama sonuçta yeterli zaman yok. O bu geceyi tek bir sahne olarak görüyor olabilir ama ben daha iyi biliyorum. Bu on dört günün tamamı bir sahne ve mükemmel bir şekilde oynanmalı.

Kırbacı ayaklarının dibine yere bırakıyorum ve ön tarafına doğru dönüyorum. Gözlerinin etrafı biraz açık, nefesi kesik kesik geliyor, ama bazı denizaltılar gibi tamamen kontrolden çıkmış değil.

kırbaçlanıyor. "Ne kadar acı çeken bir sürtüksün sen." Cevap vermeye fırsat bulamadan uzanıp ilk meme ucu kelepçesini çözdüm.

Aurora haykırıyor, kan yoksun meme ucuna geri akarken sırtı güzelce kavisleniyor. Kendime bunun planın bir parçası olmadığını hatırlatamadan, eğilip onu ağzıma alıyorum, dilimle onu yatıştırıyorum, piercingiyle oynuyorum. İşlemi diğer meme ucuyla tekrarlamadan önce inlemelerinin erimiş bir kenar kazanmasını bekliyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde titriyordu. Yüzüne bakıyorum. "Unutma Aurora. Hiçbir koşul altında orgazm olma. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Sahibem," diye fısıldıyor. Bu sözleşmeyi kabul ettiğinden beri ilk kez sesi şımarıkça çıkmıyor. Sanki bundan sonra olacıklardan korkuyor mu yoksa bekliyor mu karar veremiyor.

Klitorisinin etrafındaki kısılcı açıyorum ve o çılgılık atarken öne eğilip tadına bakıyorum. *Tanrım*, o kadar ıslak ki kendi iniltimi bastırmak zorunda kalıyorum. Bacaklarından birini omzuma atıyorum, böylece ona daha iyi erişebiliyorum ve dilimle klitorisini okşuyorum. Bir kere. İki kez. Üçüncü kez.

"Dur!"

Ağzımı amından ayırmadan bakışlarını karşılıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Alt dudağını ısıırıyor. "Yaklaştım."

Başımı kaldırmadan önce ona son bir kez daha yalayıp tadını alabildiğim kadar alıyorum. "Aferin kızıma."

"Malone... Hanımefendi..." Alt dudağını kemirmeye devam ediyor. "Beni gerçekten böyle bırakmayacaksın, değil mi?"

Zinciri bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Evet, öyleyim." Çenesini tekrar kavıyorum ve başparmağımla dudağını dişlerinin arasından çekiyorum. "Ve eğer arabada böyle küçük bir velet olmasaydın, şu anda ağzımın her yerine boşalıyor olacaktın. Yine." İnme. "Ve yine." Vuruş.

"Sadece itaat et," diyorum usulca. "Senden çok şey istemediğime eminim.

Öfke nöbetleri geçirdiğinde ikimizi de inkâr ediyorsun." Tek bir damla gözyaşı kaçır.

"Senden nefret ediyorum."

"Belki." Onu bırakıyorum ve omuz silkiyorum. "Ama sana yaptığım şeyden nefret etmiyorsun." Uzanıp bileğindeki kelepçeleri teker teker çözdüm ve ellerine tekrar kan dolaşımını sağlamak için durakladım. Kelepçeler aşırı sıkı değildi ama başının üzerinde ne kadar kalması gerektiğine dikkat ettim. "Kan dolaşımı sorunuz var mı?" Bu işe başlamadan önce sormam gereken bir şeydi.

"Hayır," diye fısıldıyor, hafifçe eline masaj yaptığım yere bakıyor.
"Ben iyiyim."

"Bu durumda, kendi arkasını temizlemekten daha fazlasını yapabilirsin." Elini bırakıyorum ve kapıya yöneliyorum. Odadan çıkmadan hemen önce duraklıyorum. "Oyuncakları temizle ve kaldır, sonra koridorun sonundaki kapıya gel. Oyalanma."

Kapıdan çıkarken gülümsüyorum.

Evet, her şey mükemmel gidiyor.

M Malone'un arkasından kapının kapanışını izlerken bacaklarım beni zar zor tutuyor. Bu noktada, başka herhangi bir Dominant beni sakinleştirmek için sarılıp kucaklardı. I

Neden ondan da aynısını beklediğimi bilmiyorum. Belki de diğer itaatkârlara böyle davranıyordur. Tabii ki bu benim için geçerli değil.

Bunun benim için geçerli olmasını *istemiyorum*. Beni dövmesine izin vermek, onu becermek, bunların hepsi ona yakınlaşmak adına bir kenara atılabilir. Ona yakınlaşmak istemiyorum. Bir sahneden sonra adrenalininim düşerken bana sarılması, Dominantım tarafından değer verildiğimi hissetmek iyi geliyor.

Ama Malone benim değil. Asla da .

Birkaç saattir onun gözetimindeyim. Bunu şimdiden unutma tehlikesiyle karşı karşıya değil miyim? Hayır. Tabii ki unutmadın. Ben sadece oyunu oynuyorum.

Zinciri ve kırbacı toplayıp gardıroba doğru ilerliyorum. Tüm oda tertemiz ve gardırobun kendisi de Malone'un meşhur gökkuşağı straponlarına kadar mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Her biri farklı boyut ve şekilde ve uzun süre onlara bakıyorum, uğuldayan beynim hangisini üzerimde kullanacağını merak ediyor.

Eğer benim üzerimde kullanırsa.

Şu anda beni o kadar zorluyor ki, reddedilen orgazm yüzünden biraz başım dönüyor. *Çok yaklaştım*. Vücudumun aşağısına bakıp ağzını amımın üzerinde gördüğümde hissettiklerimi hatırlıyorum da... ürperiyorum. Bir an için, tedbiri elden bırakıp beni uçurumun kenarına iteceğinden emindim.

Üst çekmecede biraz temizlik solüsyonu buluyorum ve kısıkaçları metodik olarak temizliyorum. Birlikte oynadığım Dominantların çoğu bu tür bir şey sipariş etme zahmetine girmez, ama sonunda Hades'i itaatkâr olarak çalışmama izin vermeye ikna ettiğimde, sahnelerden sonra temizlik yapmak eğitimim sırasında sorumluluklarımdan . Sıkıcı bir iş ama kendi içinde rahatlatıcı. Her şeyi düzene sokmak falan.

Kırbacı boş kancaya asıyorum ve zinciri dikkatlice çıkardığı çekmeceye yerleştiriyorum. Titremem durmadı. Vücudum nihayet kanatlarda bekleyen bir orgazm olmadığını fark ediyor ve endorfin çarpması beni kışımın üstüne devirmek üzere.

O odaya gelme emrine itaatsizlik etmek cazip geliyor. Bu gece orgazm söylemişti, yani planladığı şey daha fazla işkence. Muhtemelen bundan heyecan duymamalıyım ama ben neysem oyum.

Düşmanım bile beni ıslatabilir.

Derin bir nefes alıyorum ve oyun odasından çıkıyorum. Ahşap zemin çıplak ayaklarımda altında serinliyor ve bana kapalı otoparklarda yürümeyeyim diye beni taşımasını hatırlatıyor. Yaptığı diğer her şey neredeyse zalimceydi, ama bu? Neredeyse nazikti. Koruyucu.

Bu sadece baskın içgüdüler. Mantıklı olan tek açıklama bu. Hiçbir Dominant, itaatkârının kendisine zarar verebilecek bir şeyin üzerinde yürümesine izin vermez. Bu acıyı dağıtmak Dominant'ın görevidir ve sebepsiz yere hiçbir şey yapmazlar. Bunun kazara olmasına izin vermek bir hakarettir.

Malone birçok açıdan bir canavar olabilir ama Yeraltı Dünyası'ndaki diğer itaatkârların fısıltılarına bakılırsa o mükemmel bir Domme. Onunla yaşadığım tek deneyim bile, birkaç yıl geçmiş olsa da, bu gerçeği destekliyor.

Yine de beni kucağına alacağını ve o birkaç dakika boyunca bana yakın duracağını tahmin etmemiştim.

Koridorun sonundaki kapıya ulaşıyorum ve açıyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama burası Malone'un yatak odası olmalı. Yatak geniş ve koyu bordo bir yorgan ve bir kişinin sahip olmaya hakkı olandan daha fazla piliyle kaplı. Kalın bir halı odanın enine yayılıyor ve karşı duvardaki bir çift kapı bir dolap ve banyoya açılıyor olmalı.

Malone değişmiş. Bol, gri ipek pijamalar giymiş, özensiz olmak yerine bir şekilde zarif görünmeyi başarıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup beni süzüyor. "Gel bakalım."

Yine topuklarımın üzerine basma dürtüsü ortaya çıkıyor ve yine onu bastırıyorum. Bunu başarmak için iki haftam var. Şimdi, titrek ve yorgunken acele etmek bir hata olur.

Onu banyoya kadar takip ediyorum ve büyük, pençe ayaklı küvetin buharlı suyla dolu olduğunu fark edince duruyorum. "Geceyi bitirmek için küçük bir boğulma mı?"

Malone mükemmel biçimli kaşlarını kaldırıyor. "Bu son kez sıra dışı konuşmana izin verişim, Aurora. Beni sına."

Her nasılsa, bu küçük kuralı unutmuştum. Bu kadının nesi var bilmiyorum ama onun yanında olmak sanki ilk kez itaatkâr olmak gibi. Kendimi garip ve beceriksiz hissediyorum ve bu bende saldırma isteği uyandırıyor. Bağırarak, bir şeyler fırlatmak ve belki de bir şeyleri ateşe vermek.

Belki de sadece Malone'un kendisidir. Evet, bu mantıklı. Ondan nefret ettiğim için böyle hissediyorum ve en azından bir şekilde hoşlanmadığım birine boyun eğdiğimi hiç hatırlamıyorum.

Bu bilgi beni daha da yaklaştırıyor. Malone küvete girerken elimi tutuyor ve beni aşağı indiriyor. Bir tabure kapıyor ve arkama oturmak için getiriyor. Saçlarımla nasıl başa çıkacağımı düşünmeye fırsat bulamadan, saçlarımı sırtımdan alıp başımın üstünde topluyor. "Sonuna kadar."

Suyun içine batıyorum. Neredeyse rahat edemeyeceğim kadar sıcak, ama sıcaklık vücuduma doğru ilerlerken yine de zevkle iç çekiyorum. Artık hareket etmeyi bıraktığım için sonunda ne kadar bitkin olduğumu fark ediyorum.

Son kırk sekiz saat hayatımın en uzun saatleri oldu. Önce annemle ilgili kararlar uğraştım, sonra da bu atamayı kabul etme konusunda düşündüm. Allecto'ya söylediklerime rağmen, sonunda fişi çekmenin yapılacak en doğru şey olduğundan hala emin değilim. Ama yapabileceğim *tek* şey buymuş gibi hissettim.

Malone'un parmakları şakaklarımda geziniyor. "Saçını çok değiştiriyorsun." Ben bir şey söylemeyince usulca kıkırdıyor. "Bu bir anlaşma Aurora. Küvetteyken konuşabilirsin."

Niteleyiciyi özlemiyorum. Geçmişte birlikte çalıştığım pek çok insandan çok daha katı ve buna alışmak biraz zaman alacak... en azından bu iş bitene kadar. Bu arada, banyo iyi hissettiriyor ve onun hafifçe okşaması daha da iyi hissettiriyor.

Öldürmeye niyetli olduğum kadının tesellisini kabul ettiğim için ne kadar berbat durumdayım? Gözlerimi kapatıyorum ve soruyu itiyorum-

uzaklaştı. Bana bir şey mi sordu? Evet, saçım "Sıkılıyorum."

"Şu ana kadar seni gökkuşağının neredeyse her renginde gördüm ama en çok pembeye yönelmiş görünüyorsun."

"Bunu sevdim." Çok kızsı bir renk ve bir odada yürüdüğümde insanların dikkatini çekiyor. Dikkat çekmeyi seviyorum. Güzel insanlarla dolu bir odada beni biraz ayırması hoşuma gidiyor. Ayrıca, bir insanın özellikle pembe saça nasıl tepki verdiğinden çok şey anlayabiliyorum. Sanki insanların, özellikle de erkeklerin beyninde bir şeylere kısa devre yapıyor. Pembe saçımı gördüklerinde dudaklarını kıvrırırlarsa, onlarla sahneye çıkmayı kabul etmeyeceğimi hemen anlıyorum. Pislikleri filtrelemek için güzel bir yol.

"Çivit mavisini güzelmiş." Boynumun arkasına doğru ilerliyor, orada bir düğüm buluyor ve parmaklarıyla üzerinde çalışıyor. İyi-kötü hissettiriyor, neredeyse bir rahatlama gibi bir acı. Tüm iyi masaj terapistlerinin sadist olduğuna dair özel bir teorim var ve bu his sadece bu inancı güçlendiriyor. "Boynunda çok fazla gerginlik taşıyorsun."

Belki ılık banyodan ya da onun becerikli ellerinden, ama bir an için kendimi unutuyorum. Kiminle konuştuğumu unutuyorum. "Neden masaj ve banyo? Battaniyeyle hızlı bir kucaklaşma sahne sonrası işi halledebilirdi." Alt dünyasında standart prosedür budur. Açıkçası, her Dominant-itaatkar kombinasyonunun kendi tercihleri olduğunu biliyorum, ancak bu benim beklenti alanımın dışında ve bazı nedenlerden dolayı beni bir döngüye sokuyor.

"Çünkü istiyorum." Hiç de cevap olmayan bir cevap.

Kendimi neredeyse sarhoş hissedene kadar boş boş masaj yapmaya devam ediyor. Belki de küvette uyuyakalmanın o kadar da kötü bir şey olmayacağı gibi uzak bir düşünceye kapılıyorum ama bu saçma düşünceyi gerçekleştiremeden Malone'un dokunuşu kayboluyor.

Gözlerimi açtığımda onun suya uzandığını ve gideri açtığını görüyorum. Gülünç derecede kabarık bir havlu kapıyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Düşmeden ayakta durabilir misin?"

"Tabii ki." Yalan söyleyip söylemediğimden emin değilim ama bunu itiraf edecek değilim. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve küvetten çıkıyorum. Havluyu bana ısrarla sarıyor. Havluyu ondan almaya başlıyorum ama bir başka sert bakışla ellerimi bırakıyorum.

Her şeyi yaptığı gibi beni de kuruyor. Yetkin bir şekilde. Eğer boyun eğme ve konusunda bu kadar tecrübem olmasaydı, bunu gerçek bir yakınlaşma sanırdım. Öyle değil. Bu sadece bakım sonrası ve

Domme, itaatkârının dikkatlice gerçekliğe dönmesini sağlıyor. *Onun* olduğundan değil. Pek sayılmaz. Ama önümüzdeki iki hafta boyunca öyle olabilirim.

Yorgunluk düşüncelerimi ağırlaştırıyor, onları yapışkan ve kafa karıştırıcı hale getiriyor. İşte bu yüzden bu kadından bakım istemedim. Deneyimli bir itaatkâr olan benim için bile suları bulandırıyor. Yarın tekrar netleşecekler ve ben de planlarımı pekiştireceğim.

Bu gece ağlamak istiyorum.

Gözlerimdeki parıltı hakkında yorum yapmıyor, bu da en küçük iyiliği. Beni memnun edecek şekilde kuruladıktan sonra havluyu katlıyor ve yerine asıyor. Sahne sonrası bir düşüşün tatmin edici uyuşukluğuna ulaştım, bu yüzden orada öylece durup bana ne istediğini söylemesini bekliyorum. Bununla mücadele etmek için sahip olduğum azıcık enerji de vücudumdaki suyla birlikte yok oldu.

Benim kullandığım losyon markasının aynısından bir şişe çıkardığında kaşlarımı kaldırıyorum. *Nasıl* olduğunu tahmin edemesem de birisi ev ödevini yapmış. Losyon konusunda titizimdir ve koku konusunda da ekstra titizimdir. Beni yapış yapış yapmayan ama aynı zamanda beni rahatsız etmeyecek kadar hafif bir kokuya sahip olan tek losyon bu.

Sersemlemiş halimle bile, losyonu tenime sürmeye başladığında biraz irkiliyorum. Sanki bedenimi öğreniyormuş gibi yavaşça hareket ediyor. Çok samimi hissettiriyor, çok... Bilmiyorum bile. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Şimdiye kadar istemediğim hiçbir şeyi yapmadığımı bilmen gerekirdi." Karnıma losyon masajı yaparken başını kaldırmıyor. "Sessiz ve hareketsiz ol."

Tartışmanın bir anlamı yok. Zahmet edemeyecek kadar yorgun ve yıpranmış durumdayım. Vücudumun üzerinde yavaşça ilerlerken, bir santim bile ıskalamadığından emin olmak için fazladan zaman ve özen gösterirken basitçe boyun eğmek daha kolay. Bakım sonrası. Hepsi bu. Sadece kapsamlı bir bakım.

Ama kafamdaki garip uçuşma hissine rağmen, yanaklarını pembeye boyamasını özlemiyorum. O beni istiyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istemiyor olabilir ama istiyor.

Daha iyi bileğini yakaladım. "Malone. Hanımefendi."

Kaşları yukarı kalktı. "Dinliyorum."

Bunu neden yapıyorum? Sadece başka bir manipülasyon. Hepsi bu. Bu bahanenin ne kadar dayanıksız olduğunu çok yakından düşünmeyi reddediyorum. "Elbette

"Bu gece sırf ben orgazm olacağım diye orgazm olmayacaksın." Dudaklarımı yalıyorum. "Bırak yardım edeyim."

Gölüyor, alçak, hınzırca bir kıkırdama, vücuduma ısı gönderiyor. "Amcığma erişim kazanmadığın bir ayrıcalık Aurora. Ağzını açıp sonra da istediğini elde edemezsin." Uzun bir süre beni düşündü. "Ama son birkaç saattir uslu durmayı başardığına göre, sanırım izleyebilirsin." Dönüyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Gel bakalım."

Onun peşinden odasına giriyorum. Yatağa doğru ilerliyor ve alt köşeye yakın bir yeri işaret ediyor. "Buraya diz çök."

İtaat etme hevesimi çok yakından düşünmeyi reddediyorum. Sadece yatağa tırmanıyorum ve gösterdiği yere diz çöküyorum. Bir an için dolabına yöneliyor ve bir parça giysiyle geri dönüyor. "Bunu giy." Kaşlarımı çatığımda iç geçiriyor. "Evimin soğuk olmasını tercih ederim. Düşünmeme yardımcı oluyor. Çıplak olmanı istediğimde çıplak olacaksın ama donarsan iyi uyuyamazsın."

Göz kırpiyorum. "Teşekkürler mi?"

"İzlemene izin konusundaki fikrimi değiştirmek için çok geç değil." Geceliği bana fırlattı. Hemen başıma geçiriyorum. Onun giydiğine benziyor, ama gömlek yerine düğmeli, ayağa kalktığımda baldırlarıma kadar uzanıyor.

"Teşekkür ederim." Bu kez ses tonuma biraz samimiyet katmayı başarıyorum. Gerçek şu ki burası çok soğuk.

Ve korkunç gerçek şu ki, izlemek istiyorum.

Malone pantolonundan sıyrılıp yatağa tırmanıyor ve kendini ortasına yerleştiriyor. Bir parmağını kıvrıyor. "Daha yakına." Açılmış bacaklarının arasına diz çökene kadar onu takip ediyorum. Gömleğinin en alttaki birkaç düğmesini açıyor ve kumaşı ayırarak belden aşağısını kapatıyor.

Kukusu güzel, pembe ve çok ıslak, bulunduğum yerden parladığını görebiliyorum. Ağzım sulanıyor ve bu gece ona dokunamayacağım için duyduğum üzüntüye engel olamıyorum. Tadına bakamayacağım için. Uyluklarının arasına uzanıyor ve klitorisini okşuyor. Malone'un kendini toparlamasını büyülenmiş gibi izliyorum. Zayıf kalçaları geriliyor ve topukları her iki yanımdaki yatağa gömülüyor. Gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açıp, kaygan gri ipeğin çerçevelediği vücudunu görmek istiyorum. Köprücük kemiklerinin ve göğüslerinin hatlarını kalçasının kıvrımını ağzımla takip etmek, yüzüme boşalana kadar parmaklarını dilimle değiştirmek istiyorum.

İhtiyaç baş döndürücü bir hızla içimde nabız gibi atıyor. Zamanımın çoğunu soğuk ve boş geçiriyorum. Bunu gülümsemeler ve güneş ışığıyla gizliyorum ama gerçek şu ki annem komaya girdiğinde bir parçam öldü. Geri kalan parçam da dün onunla birlikte öldü.

Göğsümdeki sıkıcı ağrıyı çok az şey kovalar. Alkol ve seks. Alkolün sunduğu cazibeye karşı çok temkinliyim, bu yüzden fazla içmiyorum. Ama seks? Başka biriyle ya da üç kişiyle terlemek ve kayganlaşmak? Bu kollarımı açarak karşıladığım bir bağımlılık.

Sadece tüm acıyı ve kederi unutmak, birkaç saatliğine bir kenara bırakmak istiyorum. Sabah tekrar toparlayacağım. Hep öyle yaparım. Duygular dayanılamayacak kadar ağırlaştığında şehvetin derinliklerine dalmayı istemek çok mu fazla?

Bunu bu kadınla yapmak istememeliydim. Ondan başka kimseyle. Malone'un kendine özgü bir yerçekimi gibi uyguladığı çekimi inkar edemem. Bana dokunuyor ve ben her şeyi unutma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorum. Bir tehlike, evet, ama umutsuzca arzuladığım bir hediye. Elimi uzatıyorum ama temas etmeden önce duruyorum. "Malone. Lütfen."

Parmakları yavaşlıyor ve bir an için etkilenmiş olabileceğini düşünüyorum. Ama dudakları kıvrılırken bile o yeşil gözler soğuk kalıyor. Elini kaldırıyor. "Bu kadar yeter."

"Bekle. Ne?"

Ayağa kalktı. "Sana daha önce de söyledim Aurora. Diğer Dominantlara karşı itaatsizlik ve kötü davranışları gülümseyerek geçiştirebilirsin ama ben öyle yapmıyorum." Hızlı ve etkili hareketlerle gömleğinin düğmelerini ilikleyerek görüş alanımdan çıktı. "Yataktan in."

Yüzüne bir kez baktığımda içimdeki kötücül şey . Onu itmek istiyorum ama yapabileceklerinden korktuğum için itaatkâr küçük bir itaatkâr gibi yataktan kalkıyorum. Korkmuş değilim, tam olarak değil. Ama her iyi sahnede itme ve çekme vardır. Malone'un çizgisinin nerede olduğunu biliyorum artık. Kendimi ona karşı koymak sadece beni cezalandırmaya devam etmesi anlamına gelecektir ve cezalarının gerçekten zevksiz *olduğunu* zaten kanıtladı.

Zevk almak istiyorum. Bundan da öte, korkak ve itaatkâr olduğumu düşünmesini istiyorum ki gardını indirsin.

Sadece tek bir var. Bunu değerlendirmeliyim.

(Neredeyse beni yakalıyordu.

Aurora'nın beni izlediği bir an vardı.

aç gözlerle bakıyordu ki neredeyse kurallarımı bir kenara bırakıp başladığım işi bitirmesini emredecektim. *Neredeyse*. Ama ben istemediğim sürece neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor. Planımı sürdürdüm, önemli olan da bu.

Onu çoğunlukla kullanılmayan misafir odasına yerleştirdim. "Eğer gece gelmeme emrine itaat etmezsen-"

"Cezalandırılacağım." Uzun, zayıf bacaklarıyla bir anda yatağa tırmanıyor ve uzanıyor. "Evet, Sahibem. İyi bir itaatkâr olacağım ve ellerimi amımdan uzak tutacağım."

Onun gevezeliğinden, bariz öfkesinden hoşlanmamalıyım. Herhangi bir biçimde kaosu benimseyen bir insan benim olduğum yere gelemez ve bu yüzden hayatımın her alanında düzene bağlı kalıyorum. İş. Bölge squab- bles. Kink. Hepsi. İtaatkâr itaatkârlarla oynamayı tercih ediyorum, gerçi Tink için hala Yeraltı Dünyası'nda çalıştığı zamanlarda bir istisna yapmıştım. Ama Tink havlar ama ısırılmazdı. Zorlandığında dizlerinin üzerine çöküyor ve ondan istediğim her şeyi mutlulukla yapıyordu.

Aurora hiç de öyle değil.

"Hepsini kandırmışsın." Konuşmak istemezdim ama onun günüşiği maskesini taktığını görmek nedense beni rahatsız ediyor. "Tatlı, teklifsiz Aurora'yı görüyorlar çünkü görmelerini istediğin şey bu. Senin alev almak için doğru kibriti bekleyen bir benzin fıçısı olduğunu bilmiyorlar. Yanlış bir hareketinle tüm Carver Şehri'ni yakarsın."

Aurora göğsüne kadar çekiyor ve kumaşı düzeltiyor. Sonunda, "Orada bir soru yoktu," dedi.

"Çünkü bu bir soru değil." Bu konuşmaya müsamaha göstermemeliydim. Hatta hiç başlamamalıyım. Ama vücuduma odadan çıkma mesajını iletmeyi bir türlü başaramıyorum. "Ne zamandır Yeraltı Dünyası için itaatkârlık yapıyorsun?" Cevabı biliyorum ama bir de onun ağzından duymak istiyorum.

"Dokuz yıl."

İnanca meydan okuyor gibi görünüyor. Otuz yaşına geldiğimde, bu bölgeyi yönetmeye başlayalı neredeyse on yıl olmuştu. Sivri uçları ve ateşli öfkesiyle bile Aurora'dan bin kat daha zor biriydim. Yeraltı Dünyası onu türlü ahlaksızlığa maruz bıraksa da, tüm bu süre boyunca korunaklı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu düşünceyi bir itip elimdeki konuya odaklanıyorum. "Bunca yıl içinde sadece bir kez ayağın kaydı."

Gözleri parlıyor. "Sen neden ?"

"Diğer herkes, Tink'in tehlikede olduğunu düşündüğünde Hook'un evini kelimenin tam anlamıyla yerle bir etmeye hazır olduğunu unutmaktan memnun görünüyor." Bir elimi kalçamda gezdiriyorum. "Kocaman gözlerini bir kırpışınla, o vahşiliği hayal ettiklerinden yarı yarıya emin oluyorlar."

O kocaman gözlerini bana doğru kırpıştırıyor. "Bunu nasıl duydu?"

"Hadi ama Aurora. Sen daha iyi bilirsin. Benim bölgeme sınır olan bölgelerde olan değerli her şeyi duyuyorum." Peter'ın yönetimi altında o bölgenin nasıl olduğunu hatırlayacak kadar uzun süredir buralardaydım. Onunla bir daha komşu olarak muhatap olmak gibi bir niyetim yoktu. Hook'un bir mil genişliğinde yanlış yönlendirilmiş onurlu bir çizgisi olabilir, bu da onu uygunsuz bir müttefik yapar, ama kötü niyetli bir aptal değildir. Eğer Peter bölgeyi geri alsaydı, onu ezmek için harekete geçmek zorunda kalacaktım. Bunu Aurora'ya açıklamakla ilgilendiğimden değil.

Beni düşünüyor. "Ursa'nın bile mi?"

"Elbette. İkimiz de dostluğun işin önüne geçmesine izin verecek kadar duygusal değiliz." Dostluğumuz gerçek, ancak ikimiz de zaman zaman birlikte çalışmamızın her iki bölge için de faydalı olduğunu anlayacak kadar akıllıyız. İkimiz şehrin neredeyse yarısını elimizde tutuyoruz. Daha fazlası için çabalamak sadece açgözlülüktür ve liderlik yeteneğimizi engelleme riski taşır. "Gücü korumanın tek yolu her fırsatta sırtından bıçaklanmayı beklemektir. İyi bir bölge lideri bunu bilir."

Kendini kapatıyor. Benden uzaklaşana kadar kendini biraz açtığını fark etmemiştim bile. Gözlerini kapattığını, düşüncelerine kalkan olduğunu görebiliyorum. Aurora sonunda başka tarafa bakıyor. "Çok yoruldum. Hepsi bu kadar mı?"

Bu odadan çıkmak, bu konuşmayı bitirmek istemiyorum. Yeniden alıştırma beni dönüp ondan uzaklaştırıyor. Bu iki hafta bu kadını sistemimden çıkarmakla ilgili, havadan sudan konuşmakla değil. "Sabah işim var. Sessiz ol ve öğleden sonraya kadar rahatına bak."

"Evet, Hanımefendi." Sözlerinde küçük bir alaycılık var, ama ona bunu söylememeyi seçiyorum. Hele ki bu odada bir saniye daha kalmak anlamına geliyorsa.

Kapıyı usulca kapatıyorum. İçimde uyuyamayacağım kadar çok kaynayan enerji var, bu yüzden koridordan aşağıya, transa doğru adım atıyorum. Ayakkabılarımı giyip elevatora binerek güvenlik ekibimin bulunduğu kata inmem tam iki dakika sürüyor. Kapılar açılır açılmaz Sara beni karşılıyor. Kaşlarını kaldırıyorlar ama ben ofislerine doğru ilerlerken yanıma geliyorlar.

Kapıyı kapatana kadar konuşmuyorum. "Rapor ver."

Hatta kaşları daha da yukarı kalkıyor. Sara'da eski bir askerin duruşu var ama üniversiteden mezun olduklarından beri özel güvenlik işindeler. Sabine Vadisi'nden ayrıldığımda, avladım ve yanımda getirdim. Bu geçmiş yüzünden, birlikte geçirdiğimiz onca yıl yüzünden Sara'ya hayatımdan daha fazla güveniyorum. Ben iyiyim ama ben bile her şeyi bilmiyorum. Mükemmel bir güvenlik şefi, beni güvende tutmak ve istediğim şeyleri yerine getirmek için konuşabilecek kadar rahat olmalıdır. Kolayca korkutulan biri şimdiye kadar çoktan kovulmuş olurdu.

Sara kalçasını masanın üzerine koyar. "Rapor edilecek bir şey yok. Her şey olması gerektiği gibi işliyor. Tek yeni gelişme üst katta misafir odanızda uyuyor olmanız."

Asansörün dışındaki sahanlık ve aşağıya inen merdivenlere açılan acil çıkış dışında özel konutumda kamera yok. Tıpkı Sara'ya beni rahatsız etmeden ortaya çıkan küçük şeylerle başa çıkma konusunda güvendiğim gibi, onlar da evime girmesine izin verdiğim herkesle başa çıkma konusunda bana güveniyorlar. "Her şey kontrolüm altında."

"Kimse olmadığını söylemiyor." Beni düşünüyorlar. "İdman mı yapman gerekiyordu?"

Evet. Hiç şüphesiz. Bu sahne kink'in bana getirdiği rahatlamayı sağlamadı. Bunun yerine, Aurora'nın binamdaki, evimdeki varlığı derimin altında bir uğultu. Bir rotaya karar verdiğimde hiçbir zaman tereddüt eden biri olmadım, ama bu kadınla bir rotaya karar veremiyorum. Onu buzlamak istiyorum. Onu saçlarından tutup yatağıma sürüklemek ve o kadar çok boşalmasını sağlamak istiyorum ki, adımdan başka bir kelime söyleme yetisini kaybetsin.

Sara'nın bakışlarını tutuyorum. "Bu gece için iyiyim. Belki yarın." Başlarını salladılar. "Her zamanki gibi, teklifim geçerli."

Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "En son ne zaman uyudun?"

"Luna on dakika içinde devralıyor." Bu aslında bir cevap değil, ki bu da yeterli bir cevap.

Ne Sara ne de ben geceleri tam olarak dinlenmek konusunda hiç iyi olamadık. Başka bir ortak noktamız daha var. Luna da kişisel güvenlik ekibimin geri kalanı gibi bir Sabine Vadisi nakli. Carver City'de işe aldığımız insanlarla ilgili bir sorun yok ama eski alışkanlıklar zor bırakılıyor. Burada ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, gerçekten güvendiğim tek insanlar dost Amazonlar. Farklı hedefleri ve kişilikleri olan çeşitli insanlar ama kraliçemize -kız kardeşime- olan sadakatimiz bizi bir arada tutan şey.

Belki de beni rahatsız eden budur. Sorun Aurora değil. O sorunun bir belirtisi, sorunun kendisi değil. Evet, olmalı. "Lammas'ta olanlardan hoşlanmadım." Carver City'de Hades ve Yeraltı Dünyası anlaşmazlıkları ve küçük güç mücadelelerini ele almak için tarafsız bir bölge sağlarken, Sabine Vadisi farklı bir yol izliyor. Kökleri daha eskilere, daha karanlık yerlere uzanıyor. Yılda dört kez, pagan bayramları sırasında, üç grup bir araya gelir ve kan dökülmesini ve topyekûn bir savaşı önlemek için tasarlanmış bir şekilde olayları ele alır. Lammas ritüel savaş içindir, çeşitli insanlar arasındaki anlaşmazlıkları ve kinleri güvenli bir şekilde çözme zamanıdır, böylece gerçek bir çatışmaya dönüşmezler.

Hizip liderleri, kibirleri yüzünden bu Lammas'ta geri alamayacakları bir pazarlık yaptılar. Şimdi iki yeğenim ve en küçük erkek kardeşim, kız kardeşimin işlediği bir suçun intikamında rol oynayarak, kendi seçmedikleri erkeklerle el ele tutuşmuş durumdalar.

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum.

"Yapmalıyım-" "Hayır."

İsteksizce ellerimi bırakıyorum. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

Sara bana sempatik bir bakış atıyor. "Sabine Vadisi'ne gizlice girip Paine kardeşlere suikast düzenlememiz gerektiğini ya da oraya geri dönüp buna izin verdiği için kız kardeşinin kışını tekmelememiz gerektiğini söyleme ihtimalinin yarı yarıya olduğunu düşündüm. İkisi de bir seçenek değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ikisini de yapmayı düşünüyordum."

Başlarını sallarlar. "Cevabım hala geçerli. Yasaların orada olmasının bir sebebi var. Sonucu beğenmediğiniz için onları görmezden gelemezsiniz. Özellikle de Carver City'de yirmi yıl geçirdiğimizden beri. Her zaman bir Amazon olacaksınız ama artık bir yabancısın. Hepimiz öyleyiz."

"Biliyorum." Hırsım için ödediğim bedel bu. Sabine Vadisi'nde kalabilir ve annemin birçok şirketinden birinin CEO'luğunu üstlenebilirdim. Ama orada asla liderlik yapamazdım, asla kraliçe olamazdım. "Bu sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz." Sara kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Belki de kız kardeşini aramalısın."

Haberleri duyduğumdan beri kaçındığım bir şey. Söyleyecek ne var ki? Nasıl başarısız olduğunu, annemizin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını soğukkanlılıkla anlatmak mı? Bunca yıl sonra bile, Aisling'in aynı suçlamaları kendisi için paylaşmamış olması mümkün değil. Başka ne doğru olursa olsun, o iyi bir lider. Çoğu zaman. "Belki yarın."

"Evet, belki." Sara'nın ses tonu, bunu yapmayacağımı bildiklerini söylüyor.

Saate bir göz attım. Geç ya da erken, nasıl baktığınıza bağlı. Çatı katıma çıkmaktan daha fazla kaçınmak korkaklık kokan bir gecikmedir. Bunu ben seçtim. Sorumlu olan benim. Aurora işgal etti diye mekandan kaçmak kabul edilemez.

Yarın. Yarın her şey daha net olacak. Sara'ya bakıyorum. "Bu gece biraz dinlen." "Sadece sen dinlenirsen."

Bu da küçük bir gülümsemeye yol açtı. "Bunu bir pazarlık olarak düşün."

Asansöre doğru yürüyoruz ve Sara boğazını temizliyor. "Bu çizgiyi aşabilir."

"Bu seni ne zaman durdurdu?"

"Geçerli bir nokta." Sırıttıyorlar. "Bu kadar çok düşünmeyi ve o kızla ilgili senaryolar üretmeyi bırak. Onu istiyorsun. Zaten etkili bir şekilde

önümüzdeki iki hafta boyunca ona sahip ol. Onu *al* ve bu stresin bir kısmını at."

Aldatıcı derecede basit bir tavsiye. etmesi kolay. daha zor. "Bunu düşüneneğim."

"Tabii ki yapacaksın."

Asansöre bindim. "Uyu."

"Yapacağım." Asansör kapıları kapanırken Sara döner ve koridorda geri yürür.

Kendi düşüncelerimden kaçmak için dırdırcı olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ne kadar affedilmez. Sara ve benim bunu görmezden gelebilecek bir geçmişimiz var, ancak etkileşimde bulunduğum herkesle aynı geçmişe sahip değilim. Bu rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmak için kendimi kilitlemem gerekiyor. Daha önce bunu kontrol etmek hiç sorun olmamıştı, ama şimdi içimde kabarıyorlar.

Misafir odasının kapısının önünde durmak bile bir seçim değil. Zihnim bunun ne kadar saçma olduğunu detaylandırırken bile bedenim kontrolü ele aldı. Kendime engel olamıyorum. Elim kapının tokmağına gidiyor ve çevirip sessizce odaya giriyorum.

Aurora bir çocuğun uyuduğunu hayal ettiğim şekilde uyuyor. Karmakarışık çarşaf ve güven dolu terkedilmişlik. Ben çıkarken yataktan kalkmış olmalı, çünkü saçlarını çiçek desenli ipek bir şal örtmüş. sadece yarısı altında, uzun bir bacağı açıkta, bakışlarımı geceliğinin kalçalarına dolandığı yere götürüyor. Sadece fazladan birkaç santimlik bir ten ama onu bu şekilde görmek benimle bir sırrı paylaşıyormuş gibi hissettiriyor.

Kesinlikle hak etmediğim bir sır.

Odaya girdiğim gibi sessizce geri çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Üstüne çıkıyorum, ona hükmediyorum, onu beceriyorum. Bunların hepsi makul eylemler. Yatağının üzerinde durup uyumasını izlemek mi? Sırf bu yüzden ona dokunmak, parmaklarımı teninde gezdirmek mi? Kabul edilemez.

Yatak odama geri dönüyorum. Bu çok saçma. Yarın her şey daha mantıklı olacak. Bakış açımı geri kazanmak için biraz uykuya ihtiyacım var.

Evet, yarın daha iyi olacak.

I geç uyu. Ya da belki de hiç geç değildir. Uzun yıllar boyunca yeraltı dünyasında çalışmak beni bir gece yaratığına dönüşürdü. Çoğu gün öğleden önce nadiren uyanıyorum. Birkaç saatimi alıyor

Nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlamadan önce uzun saniyeler. Malone's.

İki haftalık sapkınlık. İntikam. Cinayet.

Kahretsin, uyuyakalmak istememiştim. Tamamen onun yatmasını beklemek ve sonra da ne bulabileceğimi görmek için çatı katına bir göz atmak niyetindeydim. Tavana bakıyorum ve Allecto'nun sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum. *Sen buna plan mı diyorsun?*

"Hiç yoktan iyidir." Bağlarım kopmuş gibi hissediyorum. Bu sadece öğleden sonraya kadar yapacak bir şeyim olmamasından kaynaklanmıyor. Uzun süre boyunca, annemin bir gün uyanma ihtimali beni her gün ayakta tutan şeydi. Ancak yıllar on yılları kovaladıka, bu umut gerçeklikten çok peri masalına dönüştü. Gerçek şu ki, doktorlar üç yıl sonra bize annemin uyanmasının mümkün olmadığını söylediklerinde haklıydılar.

O zaman bu cevabı gerçek olarak kabul etmemiştim.

şimdi, düşmanımın misafir odasında yatarken, onun gitmesine izin verseydim nerede olurduym diye düşünmeden edemiyorum. Yeraltı Dünyası'na gidip kendimi Hades'in merhametine bırakmak yerine, on üç yaşındayken onun yasını tutsaydım. Annem olabileceğini kabul etmeme izin verseydim, ama o benim için bir yabancıdan daha fazlası değildi ve kafamda çizdiğim fantezi gelecek tam olarak bir . sonra Carver City'den taşınır mıydım? Belki iyi biriyle tanışır ve aşık olurduym? Birkaç ocuğum ve beyaz bir itim olur muydu?

Bilmiyorum. O hayatın neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalıştığım da, sis kadar dayanıksız oluyor.

Kendime kızarak ayağa kalktım ve önümüzdeki iki hafta boyunca benim olan alana baktım. Misafir odası, daha küçük ölçekli olsa da Mal-one'un kinin bir kopyası. Renk düzeni tamamen gri ve siyahtan oluşuyor ve evin geri kalanında gördüğüm kırmızı patlamaların aynısını içeriyor. Banyo bile bunu takip ediyor: narin, kırmızı-gül karoların arasına serpiştirilmiş şık gri karolar. Siyah mermer tezgahlar. Büyük, beyaz, pençe ayaklı bir küvet. Koyu kırmızı havlular.

Duş alıyorum ve dolabı keşfetmeye karar veriyorum. Etrafta çıplak dolaşmamı isteyip istemediğinden emin değilim ama etrafı karıştırırken üzerimde bir şeyler olursa kendimi daha iyi hissederim.

Kapının girişinde kısa bir süre duruyorum, şok ayaklarımı yere köklüyor. Bu... O... Dolabın yarısı dolu. Burada başka biri mi kalıyor? Benim ya da Yeraltı Dünyası'ndaki insanların bildiği kadarıyla Malone bekâr ve normal bir seks arkadaşı bile yok. Kesinlikle, evinde kıyafet bulunduracak kadar yakın biri yok.

Ama sonunda dolabın içine doğru yürümeyi başardığımda, giysilerin pembe, siyah ve kırmızı renklerde çok çeşitli iç çamaşırları olduğunu görüyorum. Bazı elbiseler ve hatta bir takım elbise bile var, ama esas olarak baştan çıkarmak için tasarlanmış seksi şeyler.

Hepsi benim bedenimde.

Tesadüf. Öyle olmalı. Ama buna gerçekten inanmıyorum, değil mi? Dün gece, önümüzdeki iki hafta için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söyledi. Oyuncak ve benzeri şeyleri kastettiğini düşünmüştüm ama Malone her türlü olasılığa hazırlıklı bir tiptir. Bunu planlamış, bir süredir planlıyor olmalı, çünkü parçaların birçoğunu Tink'in tasarladıklarından hatırlıyorum ve bugünlerde onun eşyalarını bekleme süresi aylarla ölçülüyor.

Parmaklarımı takım elbisenin çizgileri üzerinde gezdiriyorum, çelişkili hissediyorum. Parçalar muhteşem ve evet, muhtemelen kendim için seçeceğim şeyler. Malone'un sadece bedenimi bilmekle kalmayıp -en azından bunu öğrenmek için ev ödevimi yapmış olması tarzımı da bilmesi... Hoşuma gitmiyor.

Mantıklı düşündüğümde bunu yapmasına pek şaşırmadım ama göğsümdeki çarpıntının mantıklı bir tarafı yok. Panik. Panik olmalı. Kendimi bildim bileli tek istediğim Malone'un anneme yaptıklarının intikamını almaktı. O teke tek dövüş olmadan da bölgeyi ele geçirebilirdi. O noktada neredeyse çoktan yapmıştı. Annem acımasız ve fırsatçı olabilirdi.

ama o bir savaşçı değildi. Malone bunu biliyor olmalıydı ve umurunda da değildi. O sadece bir engeli ortadan kaldırmak istiyordu ve bu engelin diğer insanlar için kim olabileceğini bir kez bile düşünmedi. Anne, kız, sevilen biri.

Bunu ona ödetmek istiyorum.

Burada, kaç hamle sonrasını düşündüğünü gösteren kanıtlarla dolu bu dolapta dururken titremeye başlıyorum. Belki de Allecto gerçekten haklıydı. Sadece tepki verirsem bunu asla başaramayacağım. Rakibiniz satranç oynarken dama oynamakla ilgili tüm o şey. Kadını adil bir dövüşte yenemem. İstismar edecek bir hata bulmak için yıllarca onun le- gal işini inceledim. Hiçbir hata yok. İşin suç tarafına gelince, halkı onu hem seviyor hem de ondan korkuyor. Bu gelgitin dönüşü yok.

İçimde bir şeyleri parçalama isteği uyandırıyor.

İlk iç çamaşırına uzanıyorum, siyah dantel bir bodysuit, onu parçalara ayırmaya niyetliyim, ama parmaklarım temas etmeden önce kendimi durduruyorum. Bu en iyi seçenek değil. Kaotik dürtülerimin beni alt etmesine izin vermeyecek kadar ileri gittim. İlerlemenin bir yolu var; sadece onu bulmalıyım. Daha önce ilerleme kaydetmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sadece bir süre daha sabırlı olmam gerekiyor.

Sonunda, uyuduğum geceliği üzerimden çıkarmıyorum. Aynaya baktığımda biraz buruşuk ve oldukça az seksi göründüğümü fark ediyorum. Bu işe yarar.

Olabildiğince tatmin olmuş bir şekilde odadan çıkıyorum. Ev ürkütücü bir sessizlik içinde, ya da belki de bu sadece sinirlerimin beni en iyi şekilde tehdit etmesinden kaynaklanıyor. Yalnız olduğumdan emin olmak için oda oda dolaşarak hızlıca bir tur atıyorum. Boştu. Hepsi boş. Güzel. Daha sonra daha detaylı bakmak için zamanım olacak; Malone gitmişken bu fırsatı değerlendirmeliyim. Bunu aklımda tutarak odamın, oyun odasının ve Malone'un odasının bulunduğu koridora geri dönüyorum. Üç kapıyı düşünüyorum. Bulabileceğim bir yere işe yarar bir şey şüpheliyim ama yine de kontrol etmekten zarar gelmez.

Yatak odasına doğru bir adım atıyorum ve o anda sesi duyuyorum. Ensemdeki küçük tüyleri kaldıran alçak bir miyavlama sesi. Yavaşça döndüğümde arkamdaki koridorun ortasında duran, sırtı kamburlaşmış ve tüyleri diken diken olmuş uzun tüylü beyaz bir kedi görüyorum. Tıslıyor.

Muhteşem bir yaratık, ama yaklaşırsam benden bir ısırık almaya çalışacağını inkar edemem. Rakamlar. "O bir vahşî lanet olurdu

kedi."

"Rogue sadece bir alışkanlık yarattığı. Değişimi sevmez."

Şaşkın bir çılgılık atıyorum ve etrafımda dönüyorum. Kedinin kaçışının uzaktan ama dikkatimin büyük kısmı Malone'un üzerinde. Siyah bir takım elbise ve beyaz ipek bir gömlek giymiş, kurumsal bir iş için fazla seksi olmaktan çekiniyor. Ve yalınayak.

Neden *bu* ayrıntı beynime takılıyor ve kafamdaki her düşüncüyü rayından çıkarıyor bilmiyorum ama bakışlarımı onun kırmızı boyalı güzel ayak parmaklarından çekemiyorum. Dün gece yalınayaktı ama nedense iş kıyafetleri içindeyken olduğu kadar dikkatimi çekmedi. "Bir kediniz var."

"Evet."

"Kedi eşyaların nerede? Kedilerin eşyaları vardır, değil mi? Kum kabı falan gibi?"

"Çamaşır odasında özel olarak yapılmış bir dolap var." Mal-one parmaklarını şıklatıyor ve ben vücudumu hareket ettirmeye karar vermeden itaat edip onun yanına yürüyorum. Kolayca dönüyor ve yatak odasına giden yolu gösteriyor. "Bu taraftan."

İçimde dönüp duran sorulara rağmen sessiz kalmayı başarıyorum. İş olduğunu söylediğinde, apartmandan ayrıldığını düşündüm. Bu benim dikkatsizliğimdi. Beni burnumu sokarken yakalarsa ne yapacağından emin değilim. Şu anda hâlâ Hades'in koruması , bu yüzden beni pencereden aşağı atacağını sanmıyorum ama beni cezalandırabileceği daha az ölümcül yollar da var. Bundan daha iyi olmalıyım. *Ondan* daha iyi olmak için.

Küçük bir oturma alanına dizilmiş sandalyelerin önündeki alçak masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve telefon duruyor. Malone kullandığı belli olanın önünde duruyor ve bana dönüyor. "Yeni bir ekibin ilk raporunu verdiği bir toplantıya katılıyorum. Benim varlığım daha çok yöneticilerine ek bir ağırlık kazandırmak için, bu yüzden sıkıcı olacak."

Daha fazla formasyon için ona baskı yapmadan önce ağzımı kapatmayı başarıyorum. Tek bir soru bile sormadı ve itaatkârının çizgileri aşmasına izin vermeyecek bir Domme olduğunu çoktan kanıtladı. Ben *onun* olduğumdan değil ama bu etiket önümüzdeki on üç gün için geçerli.

Zarif bir kaşını kaldırıyor. "Eee? Zamanını boşa harcıyorsun." Ben hâlâ tereddüt edince Malone iç geçiriyor. "Bu kadar tecrübeliyken, bunu sana açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim." Pantolonunun önünü işaret ediyor. "Beni eğlendirmeye devam et, Aurora."

Oh.

Oh.

Dizlerime vuruyorum, yumuşak halı beni yastıklıyor ve pantolonunun ön tarafına doğru gidiyorum. Kendime bunun sadece sahne için olduğunu söylesem bile, lanet olası bir yalancı olduğumu biliyorum. Ağzımı tekrar onun üzerinde istiyorum, onu tatmak istiyorum, yüzümün her tarafına boşalmasını hissetmek istiyorum. Pantolonunu çözüyorum ve bacaklarından aşağı indiriyorum, kesinlikle gerekenden biraz daha uzun sürüyor. Zayıf yapılı ama Malone *güçlü*. Bacakları da kolları kadar güçlü, kasları her hareketinde kendini belli ediyor. Pantolondan dışarı adımını atıyor ve sandalyeye çöküp bir bacağına kollarından birinin üzerine rahatça atmadan önce ben onları düzgünce katlarken bekliyor. "Sessiz ol."

"Evet, Hanımefendi." Benim için yarattığı alanda diz çökmek için hareket ediyorum. Yapmalıyım...

Ama bu kadar güzel ve pembeyken ve tam orada beni beklerken buna yer yok. Başımı eğip önce bir kalçasını, sonra diğerini öpüyorum ve bacaklarına doğru ilerliyorum. Malone sabırsız bir ses çıkarıyor ama beni durdurmuyor. Onun yerine telefonunu açtığını duyuyorum.

Konuştuğunda, soğuk bir profesyonellikle konuşuyor. "Evet, buradayım. Ekibi getir ve ne yapman gerekiyorsa yap. Bu sefer liderlik sende Marshall."

Ellerimi kalçalarından yukarı kaydırarak tişörtünü yukarı itiyorum. Bakmadan aşağıya uzanıyor ve göbeğini çok geçmeden beni durduruyor. Sert bir bakış bana çalışmam gereken alanın bu kadar olduğunu söylüyor. Hissetmemem gereken bir hayal kırıklığını ısırarak bastırıyorum. Amcığı tam burada ve beni beklerken göğüslerine erişemediğim için neden sinirleneyim ki?

Belki de Malone'un yaptığı her şeye sinirleniyordumdur.

Ya da daha doğrusu, yaptığı her şeye rağmen onu istediğim için kendime kızıyorum. Ve onu gerçekten istiyorum. Bunu itiraf edecek kadar kendime karşı dürüstüm. Eğilip amını öpüyorum, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum, hayal kırıklığımı ve öfkemi şehvete kanalize ediyorum. Bu şekilde idare etmek, gülümsemek, orgazm olmak ve dünyaya göstermekten rahatsız olduğum duygularımı haykırmak çok daha kolay. Bir sahnede olduğumda, kimse benden mükemmel bir kontrol sergilememi beklemiyor. Önemli olan tamamen özenle düzenlenmiş paramparça olmak.

Malone'un paramparça olmasını istiyorum. Buna sebep olan kişi ben olmak istiyorum.

Tadı tam olarak hatırladığım gibi, zaman ve birçok partner tarafından bulanıklaştırılmış olması gereken bir gerçek, ama yine de orada. O gecenin her anı hafızama kazındı. O zamanki ben değilim, ama bu bir yalamanın beni geçmişe götürme şeklini değiştirmiyor.

O gece kalbimin derinliklerini gördüğünden emindim. Tüm yaralarımı ve travmalarımı gördü. Arzularımı gördü. *Her şeyi* gördü. Parça parça çıkardı, boş zamanlarında tıngırdatabileceği açık bir sinir olana kadar beni parçaladı.

Bunu atlatabilirdim. Yıllar içinde başka Dominantlar da beni o noktaya yaklaştırmıştı ama hiç biri bu kadar ustaca yapmamıştı. Hayır, kafamı karıştıran daha sonra beni nasıl tuttuğuydu. Onu tanıdığım yaklaşık on yıl boyunca buz gibi ve mesafeli olmadığı tek zamandı. Sıcak, yumuşak ve fazlasıyla insani hissettiriyordu.

Benim gibi hissettirdi.

Bu anıyı bir kenara itip elimdeki işe odaklanıyorum. Malone yıllık değerlendirme raporları hakkında bir şeyler söylüyor ve sesi nefes nefese bile değil. Yatak odasında ağzım amının üzerindeyken oturmak yerine kalabalık bir ofisin ortasında bir masada oturuyor olabilirdi. Ona bakıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Bana bakma zahmetine bile katlanmıyor. Sadece aşağı uzanıyor, saçımdan bir tutam tutuyor ve beni klitorisine geri götürüyor.

Ne muhteşem bir kaltak.

Onun kontrolünü ne kadar sinir bozucu bulsam da, sanki ayaklarımın dibine bir eldiven atmış da ben onu almaktan çok mutluyum gibi geliyor. Parmaklarımla onu dikkatlice keşfederken klitorisiyle oynuyorum, G noktasını arıyorum. Onu bulmam uzun sürmüyor ve parmak uçlarımı ona doğru vurduğumda bacakları geriliyor.

Yakaladım seni. Klitorisine odaklanırken bu hareketi sürdürüyorum. Daha sonra alay etmek ve oynamak için zaman olabilir, ama şu anda bir görevdeyim. Onun gelmesini ve dünyaya sunduğu o mükemmel buzu kırmasını istiyorum. Onun ateşli, ateşli ve kontrolün sınırında olmasını istiyorum. Buna sebep olan kişi ben olmak istiyorum.

Parmakları saçlarımda gerginleşiyor, ben de dilimle bu hareketi yapmaya devam ediyorum, onu daha da yukarılara çıkarıyorum. Vücuduna baktığımda yanaklarının pembeleştiğini ve dudaklarının ayrıldığını görüyorum. Tek bir ses bile çıkarmıyor ama orgazma ne kadar yakın olduğunun kanıtı yüz ifadesinde, yüzümün her iki yanında gerilen bacaklarında, saçlarımı sertçe tutuşunda yazılı.

Telefonu yüzünden uzaklaştırıyor ve sessiz tuşuna basıyor. "Oyalanmayı bırak ve beni boşalt."

Boştaki elimle kalçalarımın arasına uzanmak çok cazip geliyor ama izin vermeyeceğini zaten biliyorum. Hatta *onu* boşaltmamı bile engelleyebilir ki bundan kaçınmak istiyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum ve dilimle üzerinde çalışıyorum, o da biraz inliyor ve sertçe orgazm oluyor, parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Malone'un saçımı tutuşu yumuşuyor ve parmaklarını şakağında gezdiriyor. Yüz ifadesi tam olarak sıcak değil ama normaldeki kadar mesafeli de değil. "Sakın durma. Bu görüşme bir süre daha devam edecek."

Dudaklarımı yalıyorum, onun tadına bakıyorum. "Evet, hanımefendi."

W Aurora konusunda ne yapacağım?
İçgüdülerimin yarısı ona haddini bildirmeye devam etmek, onun benim üzerimde aynı etkiye sahip olmadığını kanıtlamak istiyor

Karşılaştığı her Dominant'a yaptığı gibi. Geri kalan yanımda ise dalga geçmeyi bırakıp önümüzdeki iki hafta boyunca benim olanı almak istiyor.

Görüşmenin geri kalanı beklediğim gibi olaysız geçiyor. Marshall her şeyi kontrol altında tutuyor, sadece tanımadığı bir ekiple çalışırken yeni pozisyonuna tam olarak adım atması için biraz güvene ihtiyacı var. Gerekli tüm becerilere ve deneyime sahip ama hala biraz acemi. Bir yolunu bulacaktır.

Telefonu kapattım ve bir kenara koydum. Bu günün son . Bu süre zarfında programımı bilerek hafiflettim çünkü dikkatimin dağılmasını istemiyordum - ne işten ne de oyundan. Hâlâ değiştirilemeyecek şeyler var, bu yüzden sabahları bunu yaparak geçireceğim. Aurora diğer Yeraltı Dünyası sakinleri gibi geceleri yaşayan bir yaratık, bu yüzden işe yarıyor.

Elimi tekrar saçlarına daldırıyorum, çivit rengi saç tellerinin avucuma verdiği hissin tadını çıkarıyorum ve onu üzerimden çekiyorum. "Bu kadar yeter."

"Ama-" Kendini çabucak toparlıyor, son yirmi dakikadır yüz ifadesine sinmiş olan mutluluğun bir kısmını kaybediyor. Eğer izin veririm, yine benden uzaklaşacak. Yapılacak en akıllıca şey bu mesafeye izin vermek, ama kendimi buna izin vermeye isteksiz buluyorum. "Buraya gel." Eğilirken bile ona yol gösteriyorum.

Bunu yapmamalıyım. Bu bir hata ve ben bunun bir hata olduğunu zaten biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Aurora'yı öperim. Dudakları şok içinde ayrıldı,

Ben de bu fırsatı kullanarak dilimle alt dudağının izini sürüyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel dudaklara sahip, sanki bir heykeltıraş ideal ağzı şekillendirmiş gibi. Yıllar boyunca fark etmemeye çalıştığım ve başaramadığım bir şey.

Aurora'nın elleri kalçalarımın iniyor ve sonra o da beni öpüyor. Burada, olabildiğini bildiğim kadar sert, kontrol için benimle kurnazca savaşıyor. Hakimiyet için. İçimde baş döndürücü bir his yükseliyor, kilit altında tutmak için çok çalıştığım bir şeyin titreşimi. Bu kadın bende savaşıma, bıçaklanma ve çılgılık atma isteği uyandırıyor. Benim olduğunu kabul etmekten başka çaresi kalmayana kadar yakın çevremdeki her şeyi yok etmek.

Bu kadar yeter.

Öpüşmeyi kesmek için yıpranan kontrolümün her zerresi gerekiyor. O zaman bile, dudaklarımız arasında sadece bir inç kazanıyorum; bu küçük alanda nefes nefese kalışımız, onu öpmeye devam etmenin ne kadar kolay olacağını hatırlatıyor. Her türlü korkutma ya da hükmetme ve boyun eğme planını bir kenara bırakıp, saatler akıp gidene, zamanın ve kendimizin farkına varamayana kadar bu kadının içine gömülme.

Böyle bir şey olamaz. Kontrolü kaybetmek, her türlü kontrolü kaybetmek kabul edilemez. Kız kardeşimin başına gelen buydu ve şimdi evdeki duruma bakın. İki yeğenimiz ve kardeşimiz tehlikede. Halkımızın güveni sarsılıyor. Eski bir düşman ailemizin nesiller boyu uğruna çalıştığı her şeyi tehdit ediyor. Aurora'nın Paine kardeşler gibi olduğu söylenemez ama benim bölgemde statükoyu korumama bağlı binlerce insan var. Kendimi ona kaptırmam, uğruna çok çalıştığım her şeyi tehlikeye atmayabilir ama bundan emin değilim.

Bunun doğru olduğunu garanti edemediğim için aramızda daha fazla boşluk yaratıyorum. Bu istediğim gibi bir nimet değil. Aurora, onu çektiğim kadar o da beni çekmek için mücadele ediyormuş gibi kalçalarımı tutarken değil. Gözleri biraz fazla geniş ve dudakları kaçan her sert nefesle ayrılıyor.

Uzanıp geceliğinin düğmelerini çözmeye başlamak için bilinçli bir karar vermedim. Bedenim basitçe kontrolü ele alıyor. Her düğmede açık kahverengi teninin daha büyük bir dilimi ortaya çıkıyor. Göğüslerinin kıvrımları, karnının pürüzsüz derisi ve nihayet amı. Arkama yaslanıp onu inceliyorum. Kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir yaratık gibi onun üzerine düşmekten alıkoymak için bir oyalama tekniği. Zar zor işe yarıyor.

"Neden evet dedin Aurora?"

O büyük kahverengi gözlerini bana kırptıştırıyor. "Ne?"

"Benden hiç . Yıllardır ediyorsun. Neden bu randevuya evet diyorsun?" Umurumda mı bilmiyorum. Kabul etti ve bu da arzu ettiğim sonuca giden yolu açtı. Ama şimdi tereddüt edişine karşılık merakım alevleniyor. "Soruya cevap ver."

Uzun bir süre bakışlarımla buluştuktan sonra bakışlarını kaçırıyor. "İlk başladığımda seninle yaşadığımız o sahneden sonra uzun süre kızgındım. Beni istemeni istiyorum ve sonra çekip gideceğim ve *seni* artık sahip olamayacağın bir şeyi isterken bırakacağım."

İçimden şok ve hayranlık gibi bir şey geçiyor. "Sence amın seni sikmekten asla vazgeçemeyeceğim kadar harika mı?"

Bana bir bakış fırlatıyor ve neredeyse on yıldır oynadığı masum kadın rolünden eser yok. Hayır, tamamen ateş ve öfke ve azımsanmayacak miktarda şehvet. "Ben amımdan daha fazlasıyım, Malone. Yeraltı Dünyası'ndaki her bir Dominant'ın beni tercih etmesinin bir nedeni var; neredeyse on yıldır benden uzak durmanın da aynı nedeni var."

Bu ifade, özenle yerleştirilmiş savunmalarımı delip geçen, karşı koyamadığım bir gerçek okudur. O haksız değil. Kendime ne söylemiş olursam olayım -ya da kendime ne söylememiş olursam olayım- Aurora'ya davrandığım gibi başka bir itaatkâra asla davranmadım. Yine de yüzlerimiz neredeyse öpüşme mesafesine gelene kadar öne doğru eğildim. "Beni kendine aşık etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Sen ilk olmazdın."

Bu beni şaşırtarak güldürdü. "Hayır, sanırım gülmezdim." Arkama yaslanıyorum. "Ama bu asla olmayacak, o yüzden aklından geçirdiğin küçük intikam planlarını bir kenara bırak. Bu iki haftalık basit bir şehvet. Daha fazlası değil."

"Evet, Hanımefendi," diye tatlı tatlı cevap veriyor.

Benimle bu kadar kolay hemfikir olmasından neden rahatsız oluyorum ki? Geceliğini omuzlarından itiyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum. "Kalk."

Aurora önümde çırılçıplak durmak için zarifçe yükseliyor. Yeniden müttefik olan kadın bir sanat eseri gibi; uzun hatları, yumuşak kıvrımları ve kahverengi meme uçlarını delen güzel çubukları var. Göğüslerini avuçluyorum ve başparmaklarımı mücevherlerin üzerinde gezdiriyorum, keskin bir şekilde nefes alışının tadını çıkarıyorum. "Bunlar ne zamandır sende?"

"Birkaç ay."

Bunu biliyorum elbette. Onları yaptırdığı anda onu gördüm, yeni eklemelerini özenle hazırlanmış bir göğüs altı ile sergiliyordu.

korse ve şeffaf sütyen. "Mücevherleri değiştirdin mi?"

"Hayır... Henüz değil."

"Mmm." Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emmek için öne doğru eğildim. Ağzımı dayadığım her yerde tadı bu kadar tatlı olmamalı ama Aurora'nın hiçbir şeyi kurallara uymuyor. Ne yaparsa yapsın.

Bana doğru uzanmaya başlıyor ama ben yaptığım şeyi durdurmadan bileklerini tutup sırtının alt kısmına doğru yönlendiriyorum. Bir elimi oraya bastırmak için kullanıyorum ve diğer elimi karnından aşağı kaydırıp amını avuçluyorum. Sarsılıyor ama daha iyi erişebilmem için duruşunu genişletiyor. Tahrik olmasını bekliyorum ama onu sıırılsıklam bulmak, beni yediği için bu kadar azdığını bilmek kontrolümü daha da bozuyor.

İhtiyacım var-

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Geriye doğru sarsılıyorum, zar zor toparlanıyorum ve sallanırken omuzlarını yakalıyorum. "Oyun odası. Şimdi." Sahnelerimizi o odayla sınırlamak tek yol. Dürüst olmak gerekirse, onu evime getirmek yerine Yeraltı Dünyası'nda onunla özel bir sözleşme yapmalı ve her gece oraya gitmeliydim. Yapılacak en akıllıca ve mantıklı şey bu.

Ama içimdeki derin ve vahşi bir parça onu burada, her zaman yanımda istiyor. Eşyalarımınla çevrili. Tamamen bana ait olsun.

Pantolonumu tekrar giydim ve onu oyun odasına kadar takip ettim. Mesafe. Sadece biraz mesafeye ihtiyacım var. "Beni memnun ettin."

Aurora odanın ortasında duruyor ve başını eğiyor, itaatkâr bir itaatkârın tam resmi. Kendi tarzında, o da çılgınca aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyor. Yine o mantıksız kızgınlık yükseliyor.

Odanın uzak köşesine gidip parmaklarımı şıklatıyorum. Aurora'nın beni takip ettiğini anlamak için bakmama gerek yok. Seks makinesini gösteriyorum. Bir arkadaşımın arkadaşı tarafından yapılmış özel bir parça, diz çökmek için tasarlanmış deri bank benzeri bir yaratım. İtaatkâr yerine sabitlendiğinde, dizleri ve incikleri tutan kısım hareketsiz kalırken orta kısım sallanıyor. Yapay penis ile lezzetli bir öğütme hareketi yaratması amaçlanmıştır ve ön taraftaki kavisli bölüm her vuruşta klitorise sürtünür. "Tırman."

Aurora tereddüt ediyor. "Bu ödül mü yoksa ceza mı?"

Onu merakta bırakabilirdim ama bunu yapacak kadar nazik değilim. "İkisinden de biraz." Bir şişe kayganlaştırıcı alıp dildonun üzerine sürüyorum. "Şimdi, Aurora."

Yavaşça hareket ediyor, bir dizini yerine oturtuyor. Dildoyu yumrukluyorum ve diğer elimle kalçasını tutarak içine yönlendiriyorum. Sürpriz tıslaması bana hakkım olandan daha fazla keyif veriyor. Ben makinenin etrafında dolanıp bacaklarını yastıklı deri tokalarla yerine sabitlerken biraz kıpırdanıyor. Bağları iki kez kontrol ediyorum. "Çok mu sıkı?"

"Hayır, Hanımefendi." Sesi şimdiden biraz soluk soluğa çıkmıştı. Kalçalarını tutuyorum ve biraz sallanması için onu yönlendiriyorum. "Peki ya bu?"

"Mükemmel hissettiriyor."

Çenesini yakalıyorum. "Bana güvenli kelimeni söyle Aurora." "Thorn." Dudaklarını yalıyor.

"Aferin kızıma." Onu serbest bırakmak için kendimi zorladım. "İstediğin kadar boşalabilirsin."

Gözleri kocaman açılıyor. Bunun hem bir ceza hem de bir ödül *olduğunu* bilecek kadar deneyimli. Çok fazla olmadan önce kaç kez orgazm olacak? O noktaya gelmeden önce makineyi durduracak mıyım? İçindeki beklenti ve korkunun kıvrıldığını görebiliyorum ve cihaza bakıyor.

"Son bir şey daha." Bir çift kelepçe getirip ellerini arkadan bağladım ve kelepçeleri koltuğun arkasındaki kancaya taktım. Onu rahatsız edecek kadar sıkı bir bağlantı değil ama onu tamamen makinenin merhametine bırakacak.

Birkaç adım ötedeki aşırı doldurulmuş sandalyeye geçip gömülüyorum. Uzaktan kumandanın bir tıklamasıyla makine yavaşça sallanmaya başlıyor. Aurora şaşkınlıkla boğuk bir ses çıkarıyor, bakışları bana doğru uçuyor. Gülümsüyorum ve bu sabah sırf bu amaçla yan masaya bıraktığım kitabı elime alıyorum. Defalarca okuduğum, omurgası çatlamış ve bükülmüş kitabı açıp okumaya başlıyorum.

Ya da en azından deniyorum.

Aurora ilk kez geldiğinde, nefesi tışlıyor, laneti boğuluyor, tüm konsantrasyonumu kaybediyorum. Her seferinde olduğu gibi bu sefer de çok güzel ve göz ucuyla onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kendine gelmesi için bir saniye vermek üzere makineyi yavaşlatıyorum ve sonra modu farklı bir desene değiştirerek onu tekrar sarıyorum.

Bir ödül ve bir ceza. İstediği kadar orgazm olsun ama benim dokunuşumdan, ilgimden mahrum kalsın. Aurora gibi küçük bir velet için özel bir işkence.

Dördüncü kez geldiğinde, teni terden parlıyor ve güzel yüzünde gözyaşı izleri var. "Hanımefendi, *lütfe*."

Kitabımı bir kenara bırakıp ona odaklanıyormuş gibi yapıyorum. "Lütfe, ne?" Sanki o kelimeleri ağzından kaçırmak istememiş gibi ağzını kapatıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer başka bir şey yoksa..." Uzaktan kumandaya basıp tempoyu arttırıyorum.

"Oh, Tanrım." Aurora'nın nefesi kesildi. "Lütfe beni bir daha böyle boşaltma."

İşte burada.

Yavaşça kalkmak için konsantre olmalıyım, yanına koşup uzun zamandır hayalini kurduğum şeyi yapmamalıyım. Önce o kırıldı. Karşılık olarak herhangi bir güç vermemek önemli.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiştiriyorum. "Ne istiyorsun? Açıkça konuş."

O istemiyor. Bunu yüzünden okuyabiliyorum. Ama koltuk klitorisine doğru sallanmaya devam ediyor, içindeki siki gıcırdatıyor ve o da titriyor. "Dokun bana. İhtiyacım var..." Yutkunuyor. "Sana ihtiyacım var. Lütfe, Malone."

O acı dolu ses tonuyla dudaklarından dökülen ismim beni tamamen çözüyor. Makineyi kapattım ve hızlı hareketlerle onu çözdüm. Kelepçeleri koltuktan çözüyorum ama bileklerinde bırakıyorum. Uzun süre bu pozisyonda kaldıktan sonra bacakları düzgün çalışmıyor, bu yüzden onu kaldırıyorum ve az önce işgal ettiğim sandalyeye taşıyorum. "Kolların."

"Onlar iyi. Bu şekilde uzun süre kelepçeli kalabilirim."

Kendim de kontrol etmeliyim ama bir sonraki adıma çok odaklanmış durumdayım. Onu sandalyeye oturtuyorum ve açılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Kukusu makineden ve defalarca boşalmaktan sıırıslam olmuş ve şişmişti. Dudaklarımı yalıyorum. "Bir dahaki sefere boşalırken adımı haykıracaksın."

TMalone'un dilini ilk çekiş i aynı anda hem ıstırap hem de cennet gibi. Eğer iki düşünceyi bir araya getirebilseydim, şu dehşete düşerdim. Yine yaptı yapacağını. Parçalara ayrıldım. Milyonlarca parçaya bölünmüş bir insan. Önemli olan tek şey bana nasıl dokunduğu, sonra ne olacağı.

Bu pozisyonda uzun süre kelepçeli kaldığım için omuzlarım ağrıyor ama umurumda değil. Malone'un bacaklarımın arasına diz çökmüş, zarif elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni istediği pozisyonda tuttuğunu görmek umurumda değil.

O çok *güçlü*. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Duvarlarına tekrar tekrar çarpmak istememe neden oluyor, ta ki kırılana kadar... Ya da ben kırılana kadar. Parçalanmayı çok isterim.

Yalancı.

Parçalanmayı *arzuluyorum*.

Bu benden daha uzun süre dayanabilecek bir kadın. Ne kadar yakın olursa olsun, ne tür bir sahnede yer alırsak alalım kendini ayrı tutan biri. Ona ulaşamıyorum ve içimdeki çarpık bir parça bunun için ona tapıyor. Başka hiçbir Dominant bu kadar mesafeli olmamıştı, onları bu kadar çok istememi sağlamamıştı. Bundan nefret ediyorum. Buna ihtiyacım var.

Başparmaklarıyla amımı ayırıyor ve klitorisime doğru nefes veriyor. "Ne dediğimi unutma."

Bir dahaki sefere onun adını haykırarak boşalsam iyi olur. Sertçe yutkunuyorum ve sesim vıraklayarak çıkıyor. "Hatırlıyorum."

"Aferin kızıma." Aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor ve tam da boşalmam gereken hareketle klitorisimi okşuyor. Nasıl olur da

Vücudumu şimdiden bu kadar iyi tanıyor mu? Anlamıyorum. Bu, daha sonra, kaybetmek üzere olmadığım bir zamanda kurcalayacağım bir şey.

İnliyorum ama o beni böyle tutarken hareket edemiyorum. Bu bilgi sadece ihtiyacımı daha da artırıyor. Aşırı hassaslaştım, zevk acıya karışıyor ve tekrar geri dönüyor. Çok fazla. Yeterli değil. İkisi de aynı anda. "Malone, *lütfe*."

Bir an tereddüt ediyor ve içinde bir şeyler değişiyor. Dikkatli kısıtlama gitti. Sanki buna en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi amımın peşinden gidiyor. Parmakları kalçalarımın giriyor, bacaklarımı daha geniş açmaya zorluyor, beni ona her şeyimi vermeye zorluyor.

Bedenim bir kalp atışı için ağırlıksız hale geliyor ve sonra dünyaya geri çakılıyorum, kaçınılmaz yok oluşuna doğru mutlu bir şekilde serbest düşüşe geçen bir kuyruklu yıldız gibi. Sanırım çılgılık atıyorum. Emin olamıyorum. Tek hissedebildiğim ağzının üzerimde olduğu. Tek tadabildiğim dudaklarımda onun adı. "Malone."

Alnını karnıma bastırıyor ve ben onun nefes alışının tenimde yarattığı sertliği hayal edip etmediğimi merak edecek kadar sersemlemiş durumdayım. o da benim kadar etkilenmemiştir. Yolundan . Ben de olmamalıyım.

Bana dokunduğunda kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum.

Sonunda arkasına yaslandı ve ellerini kalçalarımın ve yanlarımda gezdirerek beni öne doğru çekti, böylece ağırlığım artık kollarımın üzerinde değildi. Malone kelepçelere uzanırken aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bizi neredeyse göğüs göğüse getiriyor. Ağzı arzumdan ıslanmış ve yeşil gözleri daha çok yeşil alevlere benziyor.

Onu gerçekten öpmek istiyorum.

Bir klik sesi ve bileklerim serbest. Kollarımı öne doğru yönlendiriyor ve omuzlarıma dikkatlice masaj yapıyor. "Ağrın var mı?"

"Hayır." Sesim kendim gibi çıkmıyor. "Bu şekilde daha uzun süre kelepçelendiğimde sorun olmamıştı."

"Benimle değil." Kollarımdan aşağı iniyor, sanki her bir ağrımı ve sızımı bilebilirmiş gibi bana dokunuyor. İncelemesini bileklerimde sonlandırıyor ve elleriyle onları destekliyor. "Peki ya burası?"

"Ben iyiyim." Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni tuttuğu yerde sıkıca kavıyor.

Malone başparmaklarını iç bileklerimde gezdiriyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ne istiyorsun Aurora?"

Neredeyse gerçeği ağzımdan kaçıracaktım. Seks, endorfin ve çok fazla orgazmın artçı matematiği... Kelimeler o küçücük yönlendirmeye neredeyse dudaklarımdan dökülüyor. Sonunda kendimi kilitlemeyi başarıyorum.

her şeyi derinlere itmeyi başardım. Güneşli gülümsememi toparlamak gerektiğinden daha fazla çaba gerektiriyor. "Zaten sahip olduğumdan daha fazla ne isteyebilirim ki?"

Mükemmel kaşlarını indiriyor ve bir uyarı olarak bileklerimi bir kez sıkıyor. "Zengin ve güçlülerin oyuncağı mı olmak istiyorsun? Nedimelik yapmak, asla gelin olmamak, sen sürekli dikiz aynasında kalırken arkadaşlarının aşkı, ilişkileri ve sonsuza dek yaşayacakları insanları bulmalarını izlemek." Gülüyor, güzel ve acımasız. "Bana yalan söyleme. Bununla yetinemeyecek kadar çok ateşin var."

Haksız değil ama ben yine de kılıcıyorum. "Beni tanıımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum." Beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "O zaman Yine de yanılıyor olabilirim. Oynanacak ve sonra atılacak bir oyuncaktan daha ilginç bir şey olmayabilirsin."

Acıtıyor. Tanrım, acıtıyor. Düşünmemeye özen gösterdiğim bir acı katmanını ortaya çıkarmaya nasıl cüret ? "Arkadaşlarım ve beni önemseyen insanlar var."

"Evet." Malone gardırobun üzerindeki kancadan küçük bir havlu alıp ağzını siliyor. "Ve seninle eğlenmeyi bitirdiklerinde, sevdikleri insanlarla birlikte evlerine gidiyorlar ve seni gölgede bırakıyorlar."

Her şeye rağmen boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. "Benim de ilişkilerim oldu. Gerçek ilişkiler."

Gözlerinde bir şey parlıyor. "Farkındayım." Yüzlerimiz eşitlenene, bakışlarından kaçamayana kadar eğiliyor. "Peki bu ilişkiler nasıl gitti? Her biri."

"Bu seni ilgilendirmez." Bu konuyu açbile. Sağlıklı düşünüyor olsaydım açmazdım.

"Sana nasıl gittiklerini anlatacağım." Acımasız, zalimliği sessiz ve derinden kesiyor. "Görmek istediklerini, *senin* görmelerini istediklerini gördüler. Yüzeysel şeyleri. İstedikleri zaman güzel, itaatkâr, gün ışığı Aurora'ya sahip olabilecekleri fikri hoşlarına gitti. Yeraltı Dünyası'nın sevgilisi. Ality'nin içlerine işlemesi ne kadar sürdü? Onları ilk etapta çeken şey için size kızmaya başlamaları ne kadar sürdü?"

Gözlerim yanıyor ama bakışlarını kırmayı reddediyorum. "Yanlış partneri seçmiş olmam aşka layık olmadığım anlamına gelmez."

"Haklısın." Havluyu kapının yanındaki metal sepete atıyor. "Ama bu beni asıl soruma geri götürüyor: Nedir bu

gerçekten istiyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Seni tanımıyorum ya da bu soruya cevap verecek kadar sana güvenmiyorum." Onu uzaklaştırmak için son bir çaba. Eğer ısrar ederse, sırlarımı saklayabileceğimden emin değilim. Korkunç bir düşünce. Bir tur daha atmadan önce zırhımı tekrar yerine oturtmak için zamana ve alana ihtiyacım var. Bu gidişle iki hafta boyunca intikamımı alamayacağım; Malone'un geçmişimi aldığı gibi geleceğimi de almasıyla son bulacak.

Başını sallamadan önce uzun bir süre beni düşündü. "Sanırım bu adil." Kalın bir battaniye alıp üzerime sarmaya başlıyor, ama önce ben hareket ediyorum ve battaniyeyi elinden alabilmek için ayakta durmaya çalışıyorum.

Bacaklarım beni tutmuyor. Dizlerim bükülüyor ve çökmeye başlıyorum.

Malone beni yere düşmeden yakaladı. Beni kollarının arasına alırken yüzünde düpedüz yasaklayıcı bir ifade vardı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Sonradan bakıma
ihtiyacım yok." "Aurora."

"Evet?"

"Kapa şu lanet ."

Göz kırpıyorum. Sesini daha önce hiç bu kadar ateşli duymuş muydum? Hiç sanmıyorum. Kucağında ben varken az önce boşalttığım sandalyeye çöküyor ve battaniyeyi etrafıma sarıyor. Malone öfkeli görünüyor. Beni boğazlamak ister gibi bakıyor, ama seksi bir şekilde değil. "Beni dinle. Bu sen sorumlu değilsin ve kesinlikle benden de sorumlu değilsin. Senin için en iyisinin ne olduğuna sen karar veremezsin, çünkü *ben* senin neye ihtiyacın olduğunu zaten biliyorum."

Dominant ya da değil, ona bu gücü veremem. "Ama-"

Eliyle ağzımı kapatıyor. Nazik bir dokunuş ama yine de beni susturuyor. Malone ters ters bakıyor. "Bunu başka bir şekilde ifade edeyim. Hades ya da Meg -ya da sen- açıkça ihtiyaç duydukları tedaviyi reddetmeye çalışan bir itaatkâra ne *yapardınız*?"

Buna gerçekten ama gerçekten cevap vermek istemiyorum, ama bir yanıt istediği çok açık. Sonunda elimi bileğine doluyor ve onu ağzımdan uzaklaştırıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Onlara bakım sonrasında hem Dominant hem de itaatkâr için sürecin hayati bir parçası olduğunu ve bir sahneden sonra içgüdülerinin yüzde yüz çalışmadığını söyledim."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Bundan muaf olduğunu mu ?"

"I-"

Ama o benim üstümden konuşuyor. "Sonradan bakıma ihtiyaç duymayacak kadar insanüstü müsün Aurora? Bu yalana inanmayacak kadar tecrübelisin." Duraklıyor, kılıç düşmeden önceki nefessiz an. "Benden bu kadar mı korkuyorsun?"

"Senden korkmuyorum." Çok hızlı konuşuyorum, kendimi veriyorum. "Mmm." Malone sandalyeye geri yerleşti ve beni Başımı omzuna yaslıyorum. Yakınlığıyla savaşmak istiyorum ama onunla savaşmak, ondan korktuğum konusunda haklı olduğunu kabul etmekle aynı anlama geliyor. şüphesiz onun da farkında olduğu küçük bir tuzak.

Uzun bir süre öyle oturduk. Vücudumdaki terin soğumasına ve adrenalin düşüşünden kaynaklanan titremelerin gelip gitmesine yetecek kadar uzun bir süre. Uykumun gelmesi için yeterince uzun bir süre. Buna karşı koyuyorum. Bu bakıma boyun eğdiğim yeter; bir de onun üstünde uyuyacak değilim. Bu fikir ne kadar cazip olursa olsun, onun kucağında kıvrılmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Malone keskin hatlara sahip, ama her nasılsa kollarını bana doladığında kendini iyi hissediyor.

Sonunda iç geçirdi ve beni serbest bıraktı. "Yapmam gereken bazı şeyler var. Yiyecek bir şeyler bul. Buna sonra devam ederiz."

Titreyen bacaklarımla onun üzerinden inip kapıya yönelirken göğsümdeki ağırlığı kategorize etmeyi reddediyorum. Arkama bakamıyorum. Sanki temellerimi paramparça etmiş gibi hissediyorum ama bu erteleme onları yeniden inşa etmek için yeterli olacak. Öyle olmak zorunda.

Önümüzdeki iki hafta boyunca benim olan odaya gitmek için mutfağı atlıyorum. Hızlı bir duş kafamı toparlamamı sağlıyor. Mutfığa gidip kendime hafif bir atıştırmalık hazırlarken daire yankılanıyor ve boş. Malone'un buzdolabının ağzına kadar dolu olması beni kendime rağmen büyülüyor. Gereksiz işleri azaltacak birine benziyor, buna yemek yapmak da dahil. Bu görevi başkasına devretmek daha kolay. Belki de birileri gelip onun için yemek pişiriyordur, ama bu da çok uzak bir ihtimal gibi görünüyor.

Yemekten sonra daireyi bir kez daha dikkatlice aradım. Bulacak başka bir şey yok ve Malone yatak odasının kapısını kilitlemiş. Kilidi açabilirim, ama orada olduğumu anlarmış gibi bir his var içimde, o yüzden bekledim. Şu anda sabırsızlanmak hata olur.

Yine de...

Sıkıldım.

Yeraltı Dünyası'nda günlerim ve gecelerim Meg'in ikinci adamı olmanın getirdiği görevler, sahneler ve çeşitli görevlerle ağzına kadar dolu. Bir şeyden diğerine koşmadığım ya da listemdeki işleri kontrol etmediğim tek zaman uyuduğum zamanlar. *Nasıl* boş kalacağımı bilmiyorum.

Malone'la daha önce yaptığımız şey yüzünden vücudumun hâlâ gergin olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu enerjinin bir kısmını atana kadar sakinleşemeyeceğim.

Bu düşünceyle, yeni kıyafet dolabımı karıştırıyorum ve egzersiz kıyafetleriyle dolu bir çekmece buluyorum. Seçtiklerime kaşlarımı biraz kaldırıyorum. Malone özel zevkleri olan bir kadın. Biraz düşündükten sonra üzerime ikinci bir deri gibi oturan bir çift şort ve gereğinden fazla askılı bir sutyen giyiyorum, ikisi de siyah. Tam benim ölçülerimde koşu ayakkabıları bile var. Malone'un tam da böyle çalıştığını, her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olduğunu fark etmesem her şey ürkütücü olurdu.

Onun bu yönünü takdir etmek istemiyorum. Hazırlıklı olması ile bir lider olarak başarısı arasında bir çizgi çizmek istemediğimden eminim. O muhteşem, anlayışlı, acımasız ve *şeytani* biri ve benim için hatırlamam gereken en önemli şey de bu ikincisi.

yöneliyorum ve biraz düşündükten sonra Sara'nın geçen gece bastığı düğmeye basıyorum. Burası güvenlik katı ya da personel katı olmalı ve oradaki biri bana spor salonunun yönünü gösterebilir. Malone bana apartmanla sınırlı olduğumu söylemedi, bu yüzden neden birazcık keşfedemeyeceğimi anlamıyorum.

Asansörün kapıları şehirdeki pek çok işyerine benzeyen bir kata açılıyor. Beyaz üzerine beyaz, şık bir resepsiyon masası ortada duruyor ve arkasında beyaz, gölgeli bir cam bölme var, çoğunlukla odanın geri kalanını bakışlarımdan koruyor. Her iki tarafta da geçip gidebileceğim spa alanları var ama masanın başındaki kadına bir kez bakınca izinsiz girmemem gerektiğini anlıyorum.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve ona doğru gidiyorum. Kafası tıraşlı, parlak mor rujlu, kıvrımlı, siyah bir kadın. Ayrıca bir katilin soğuk gözlerine sahip. Masaya dokunmadan hemen önce duruyorum. "Merhaba, ben Aurora. Bana spor salonunun yerini gösterebileceğinizi umuyordum."

Uzun bir süre bana baktı. "Bir kat daha aşağı."

Daha ileri gitmemem için bir uyarı bekliyorum ama sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Malone'un dairesinde hiç kamera görmemiş olsam da, buranın akla gelebilecek her yerinde güvenlik kameraları olduğuna şüphe yok. Bu onun için inanılmaz derecede pervasız bir davranış mı yoksa kendini korumak için güvenlik ekibine ihtiyaç duymadığının bir göstergesi mi bilmiyorum. Nedense ikincisi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Asansöre geri dönüp el sallarken gülümsememi sabit tutuyorum. "Teşekkürler!"

Bir sonraki katta, uzun boylu beyaz bir kadını beklerken buluyorum. Çenesini bana doğru salladı. "Bu taraftan."

Üst kattaki kadınla konuştuktan sonra asansörde ancak yirmi saniye kalabildim. Allecto'nun birinin hareketlerine uyum sağlamak için böyle bir zaman tepkisi vermesi çok zor olurdu. Kadını bir kapıdan geçip uzun bir koridorda takip ediyorum. Önünden geçtiğimiz birkaç kapıyı işaret ederek nereye çıktıklarını sıralıyor. Havuz. Sauna. Soyunma odası. Raketbol sahası. En sonunda üç kapı var. Bana baktı. "Ağırlık odası mı, genel fitness mı, yoksa antrenman mı?"

Koşu bandına atlayıp biraz koşmak niyetindeydim ama antrenman seçeneği beni canlandırdı. *Yapmamalısın*. Yapmamalıyım... ama yapmak istiyorum. "Antrenman yapacak kimsem yok."

Kadın yavaşça gülümsüyor. "Henüz değil." Üçüncü kapıdan geçip kalın, mavi minderlerin ve gerçek bir boks ringinin bulunduğu büyük bir odaya giriyor. Bakışımı yakalıyor ve sırtışı genişliyor. "Çoğumuz bu tür şeylerin düzenli programımızda olmasını isteriz."

"Anlıyorum." Orta minderin etrafında neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket eden bir çift insandan başka bir şey görmüyorum. Uzun, siyah saçları arkadan örülmüş ve her iki kolunu da dövmele kaplamış olan uzun boylu Maori'yi tanıyorum. Sara.

Diğeri Malone.

I Ivy'nin kapıdan girdiğini, Aurora'nın da arkasında olduğunu görüyorum ve dikkatimi dağıttığım için neredeyse Sara'nın kocaman yumruğunu suratıma yiyordum. Kendimi geriye atıyorum, ama o zaman bile havanın yer değiştirdiğini hissedebiliyorum-

vuruşlarından ment. Sara gerçekten yumruklarını çekebilecek kapasitede değil, bu da onlarla antrenman yapmayı tercih etmemin nedenlerinden biri. Beni keskin tutuyor.

Ya da Aurora bu odaya girmemiş girerdi.

Aurora'ya bakabilmek için savunmaya geçiyorum, minderin etrafında dolanıyorum, Sara'nın raptiyelerinden kaçıyorum. Aptalca. Gerçek bir dövüşte, bu muhtemelen ölümüm anlamına gelirdi. Bunu bilmek beni durdurmuyor. Vücudunu gösteren küçük, sevimli bir kıyafet giyiyor ve bu görev başlamadan önce onun için satın aldıklarımın biri olduğunu hatırlıyorum. O neden *burada*?

Sara'nın bir sonraki saldırısının altından sıyrılıp hızla yaklaşıyorum ve tüm gücümü kullanarak yumruğumu karnına indiriyorum. Sara'nın nefesi acı dolu bir iniltiyle kesiliyor ama bu onları yere sermeye yetmiyor. Hayır, onlar bundan daha dayanıklı.

"Misafirlerimiz var."

Sara başını sallar, ancak nefeslerinin altında biraz küfredeler. "Neredeyse seni yakalıyordum."

"Evet, yaptın." Sara'nın benim ikinci komutanım olmasının birçok nedeni var; birçok alandaki ölümcüllükleri bu listede üst sıralarda yer alıyor.

Aurora ve Ivy'nin durduğu yere doğru ilerliyorum ve yüzümü silmek için Ivy'den bir havlu alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Aurora bana aynı anda hem kıcıma tekmeyi basmak hem de beni yutmak istiyormuş gibi bakıyor. "Hızlısın."

"Bu bir cevap değil."

Omuz silkiyor. "Çok fazla bastırılmış enerjim var. Bunu bir şekilde boşaltmam gerekiyor."

"O zaman belli ki işimi doğru yapmamışım," diye mırıldanıyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Tartışacak insanlar olacağını söyledi." Başparmağını Ivy'ye doğru salladı. "Başka kimseyi göremiyorum."

"Vardiya değişimi iki saat önceydi. Çoğu işini bitirip evine gitti." Bunu ona neden anlatıyorum ki? Onu çatı katına ya da en azından başka bir odaya geri göndermeliyim. O buradayken doğru düzgün konsantre olamayacağımdan şüpheleniyorum ve bu Sara'yla tartışırken gözümü karartmak için bir reçete. Olmamam gerekirken dikkatim dağıldığı için etrafta izli bir suratla dolaşmaya hiç niyetim yok. "Git enerjini boşaltmak için başka bir yer bul." Ivy'ye işaret ediyorum.

"Sadece Sara ile mi idman yapıyorsun?" Kısa kesiyorum.

"Ne?"

Aurora sonunda bana bakıyor, yüzünde inatçı bir ifade var. "Sadece Sara ile mi dövüşüyorsun?"

"Aurora," adını yavaşça söylüyorum. "Mazoşist olduğunu biliyorum ama bu bir sahne değil ve sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Malone." Ses tonuma uyuyor ve bileğindeki saç bağını çekerek saçını geriye atıyor. "Belki de *seni* incitecek olan *benim*."

Kim bu kadın? Onu incelemek için çok uzun zaman harcadım, öyle ki uygunsuzluğun sınırına geldim. Dikkat dağıtmak Aurora'yı tanımlamaya yetmez. Girdiği her odada parlayan bir ışık. Onu içime atıp kendime saklama arzum olmasaydı, olduğum kişi olamazdım. Ama bu mu? Buna uygun şekilde cevap verecek bilgiye sahip değilim. Onu sadece kulüpte gördüm.

Yeraltı Dünyası dışında hobileri olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ya da bunun önemli olacağını. Ne de olsa orada en gerçek benliğimize bürünürüz. Tüm kibar maskeler çıkarılır ve sadece temel ihtiyaçlar vardır. Doğru yol yok, utanç yok, rıza dışında kural yok. Aurora'yı özüne kadar *tanıyorum*.

Ama aynı zamanda onun hakkında yüzeysel düzeyde neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. "Odayı boşaltın." Gözlerimi ondan ayırmadan konuşuyorum.

Sara iç çeker. "Onu kırmamaya çalış." Yanlarından geçerken Ivy'yi omuzlarıyla dürtüyorlar, bu da onun çenesini kaldırmasına neden oluyor

ve Sara'yı odadan çıkana kadar takip et.

Aurora'yı mindere yatırmak için kapının arkalarından kapanmasını bekliyorum. "Ben kolay lokma değilim."

"Senden bunu beklemiyorum." Omuzlarını silkiyor ve biraz düşündükten sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor.

Onu bir rakibin gözünden görmeye çalışıyorum ama ona her baktığımda beynim atlıyor sanki. Tek görebildiğim zarif hareketleri, başının tuhaf eğimi ve ne kadar *kırılabilir* olduğu. Neye inanırsa inansın, Aurora'yı paramparça etmek gibi bir niyetim asla olmadı. Bunu ona zarar vermeden yapabileceğimden emin değilim. "Aurora-"

"Hazır mısın?"

"Evet." Düşünmeden cevap veriyorum, hala gururunu incitmeden onu nazikçe hayal kırıklığına uğratacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Bir kasırga gibi üzerime geliyor. Bir an birkaç metre uzağımdayken bir anda çok yakınıma geliyor, kalçama cezalandırıcı bir tekme atıyor ve ardından zar zor kaçtığım bir sağ kroşe savuruyor. Kahretsin, çok hızlı. Ve iyi eğitilmiş.

Kalçamdaki aynı noktaya tekme atmadan önce yoldan çekiliyorum. Oraya birkaç vuruş daha yaparsa bacağım kırılacak. Lanet olsun. Tereddütlerimi bir kenara itip birkaç kez çalım atarak tepki süresini test ediyorum. Hızlıydı. Çok hızlı. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Birçok, birçok kez." Aurora elimi savuruyor, ama ben elimi çekiyorum ve diğer yumruğumla yaklaşıyorum, yüzüne bir darbe almamak için beni engellemeye zorluyorum.

Geri çekiliyorum, hala onu inceliyorum. Artık neye baktığımı bildiğimden, hareketlerini tanıdığımı fark ediyorum. Pürüzsüz, tehlikeli ve görevine odaklanmış. Aurora'ya hiç benzemiyor. Hayır, o... "Allecto"ya benziyor.

Aurora sırtlıyor. "Biz iyi arkadaşız."

Bunu biliyorum elbette. Son bir yıl içinde, Aurora ve Yeraltı Dünyası'ndaki diğer birkaç kadınla ortaya çıkan tuhaf türden arkadaşlığı görmemek imkansızdı. Belki de hep vardı ama artık açık açık söylüyorlar.

Allecto, Carver Şehri'nde beni duraksatan birkaç kişiden biri. Etrafındaki herkesten her yönden ne kadar üstün olduğu için bir Amazon olabilir. Zeki, yetenekli ve Hades'e karşı gelen insanlara karşı acımasızlığıyla ünlü. Aurora ile olan arkadaşlığını her zaman baskın bir rol üstlendiği ve genç kadına koruyucu bir abla gibi baktığı bir arkadaşlık olarak düşünmüşümdür.

Aurora'yı bu kadar yetenekli yapacak kadar eğitim , hayal edebileceğimden çok daha fazla eşitler demektir.

Bu da Aurora'nın tahmin etmediğim şekilde bir tehdit olduğu anlamına geliyor.

Çok fazla düşünüyorum. Tepki süremi yavaşlatıyor, bu da Aurora'nın gardımı aşip çeneme vurması için tek bahanem. Hafif bir darbe ama beni şimdiki zamana döndürüyor. Birkaç kez geri adım atıp kendimi onun menzilinden çıkarıyorum ve o noktaya dokunuyorum. "Bana kızgın mısın Aurora?"

Cildinde ince bir ter tabakası parlıyor. Yumruklarını sıkıyor ve çözüyor. "Size neden kızgın olayım ki, Hanımefendi?"

Bir soruyla cevap vermek de kendi içinde bir tür onaylama. Bu bilgi midemde garip bir his yaratıyor. Başka ne olmuş olursa olsun, bu öğleden sonra onu orgazma boğdum. Ne kadar doyumsuz olursa olsun, birkaç saat daha kimsenin amına dokunmasını istememeli. Eminim bakım sonrası meselesini zorladığım için hâlâ kızgın değildir.

Aurora dikkatimin dağılmasından yararlanıyor. Yoğun bir çabayla üzerime geliyor, vuruşlardan herhangi birinin inmesini engellemek için çırpınana kadar tekme ve yumrukları değiştiriyor. Küçük pislik bacağıyla çalım atıyor, ilk tekmeden sonra ağrıyan aynı noktayı hedefliyor ve ben engellemek için hamle yaptığımda yüzüme yumruk atıyor.

Hareket etmek için bilinçli bir karar vermeden önce onun üzerindeyim ve onu yere yatırıyorum. Bizi yuvarlamaya çalışıyor ama ben daha güçlüyüm ve diğer konularda olduğu gibi boğuşma konusunda da deneyimliyim. Kalçalarının biniyorum ve ayaklarımla kalçalarını tutarak vücudunun alt kısmını mindere sabitliyorum. Bana tekrar vurmaya çalışıyor ama bileklerini kolayca yakalayıp aşağı iterek onu yerinde tutuyorum.

Bacağım ağrıyor ama yüzümdeki zonklamanın yanında bunun hiçbir önemi yok. Çenemi dikkatlice oynatıyorum ama her şey olması gerektiği gibi işliyor gibi görünüyor. "Yumruğunu çekmedin."

"Oops." Sesi hiç de üzgün gelmiyor.

Bu beni kızdırmalı ama içimde kabaran duygu öfke değil. Hayranlık. Hayranlık ve yüksek dozda şehvet. Bu zarif çiçeğin hayal edebileceğimden daha fazla diken var. Beni soğutmak yerine, onu çok daha ilginç kılıyor. Ona bakıyorum. "Bunu beklemeliydim." Onun ne kadar tehlikeli olduğunu, kışkırtıldığında şiddete ne kadar hazır olduğunu söyleyen bendim.

"*Senin* sorunun gibi görünüyor."

Bileklerini yerinde tutmaya dikkat ederek biraz geriye yaslanıyorum. "Ateş edebilir misin? Ateş dışında silah kullanabilir misin?"

Aurora'nın muhteşem yüzü inatçı bir hal alıyor. "Birkaç silah alıp öğrenmek ister misin?"

Bu beni çok şaşırttı. "Yani beni vurabilir misin? Hiç sanmıyorum." Ama aynı zamanda soruma dolambaçlı bir yoldan cevap veriyor. "Allecto seni ne için hazırlıyordu?"

Aurora gözlerini kısar. "Beni bir şeye hazırladığını kim söyledi? Belki de bunun onunla hiçbir ilgisi yoktur."

Yine varsayımlarda bulunuyorum, bunu yapmaya gücümün yetmeyeceğini defalarca kanıtladı. Başparmaklarımla bileklerinin iç kısımlarında iz bırakıyorum ve nefesinin kesildiğini görmek beni memnun ediyor. "Seni kıştırdım. Kazanan ganimeti alır."

"Ben şimdi savaş ganimeti miyim?" Bunu söyleme şekli tamamen yanlış. Ona dokunma şeklimden hoşlanıyor olabilir ama çok *öfkeli*. Bu kaybın gerektirdiğinden çok daha öfkeli, özellikle de bu kadar iyi yerleştirilmiş darbeler indirdiği için.

Birkaç uzun an boyunca onu düşünüyorum ama bana hiçbir şey sunmuyor. Öfkesinin kaynağını bilmiyorum, bu da onunla çalışamayacağım anlamına geliyor. Kesinlikle değil... Nefes alıyorum. "Sana geri dönmem sekiz yıl sürdüğü için mi kızgınsın?"

"Evet. Sıradaki soru."

Hayır, çok kolay cevap verdi. Bu gerçek, evet, ama tam gerçek değil. Tanrım, bu kadın parçalarının sadece yarısına sahip olduğum bir yapboz. Eğer bir zaafım varsa, o da meraktır. Aurora'nın katmanları beni ona çeken şey ve beklediğimden daha derin olduklarını fark etmek sadece benim için bir hediye gibi.

Kendimi onun üzerine daha sıkı yerleştiriyorum. "Programımıza antrenmanı da ekleyeceğiz."

"Pas."

Bunu görmezden geliyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum. "Bir bahis, eğer isterseniz. Kazanan bir iyilik alır."

Ağzını açıyor ama söylemek üzere olduğu şeyi tekrar düşünüyor gibi görünüyor. Aurora kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne tür bir iyilik?"

Yakaladım seni.

"Nasıl istersen, mantık çerçevesinde." Kendime memnun bir gülümseme bırakıyorum. "Bugün ben kazandım."

"Şartlar olduğuna göre bana bir rövanş verin."

Kıkırdıyorum. "Hiç sanmıyorum."

Dudaklarını yalıyor. "Ne istiyorsun?"

Merakımı giderecek cevaplar, bilgiler talep etmeliyim. Bu kadının sır üstüne sırları var ve ben onlara ulaşmak için engellerini aşmak istiyorum. "Bir öpücük."

Göz kırpıyor. "Öpücük mü?"

"Evet." Eğildim, kendimi ona doğru bastırdım. Tanrım, o başka bir şey. Yumuşak ve güçlü ve kıcımlı tekmelemek için zorlanıyor. Ama gözlerindeki öfke azaldı ve sanki tatmak istiyormuş gibi ağzımı izliyor. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere değdirdiğim için çok mutluyum. Sanki ağzını yağmalamamı bekliyormuş gibi gerildi. Başka bir zaman, yapabilirim, *yapacağım*. Şu anda, ödülümün tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetliyim.

Alt dudağını ve dilimle o noktayı izliyorum, nefesi kesilince öpücüğü derinleştiriyorum. Güzel Aurora. O bir keşif. Bir şeyi kaç kez deneyimlediğinin, kaç kişiyi öptüğünün bir önemi yok gibi görünüyor. Sanki bu ilk kez oluyormuş gibi tepki veriyor, sanki şok olmuş gibi. Ya da belki ben yansıtıyorum. Bu kadında şiddeti ön plana çıkaran bir şey var. Onu mahkûm etmek, ortak deneyimimizi onun ateşli küçük bedenine damgalamak istiyorum. Bu arzu rahatsız edici ama ondan kurtulabilseydim şimdiye kadar kurtulmuş olurdum. Bu iki haftanın amacı da bu: onu sistemimden temizlemek.

O da beni öpüyor. Yer değiştiriyorum, onun üstüne yerleşiyorum ve kalçamı bacaklarının arasına bastırıyorum. Aurora anında topuklarını mindere gömüyor ve kendini bana sürtmek için yukarı doğru yükseliyor. Hınzır küçük şey.

Parmaklarımı onunkilere geçirmek istememiştim. Bileklerini kavramaktan avucumu avucuna bastırmaya geçmek dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor. Yaşadığım şok neredeyse beni bu düşünceden vazgeçirmeye yetiyor, ama sonra nefis bir inleme sesi çıkarıyor ve ben de bu sesi ondan tekrar duymak için endişelerimi bir kenara itiyorum.

Bana karşı sallanıyor ve ben de kalçamı ona daha sıkı bastırarak açıkça ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlıyorum. Bana havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi öpüyor. Bunun saf kimya olması önemli değil. Hiçbir anlamı yok. Aurora'nın hissine tüm benliğimle kapılıyorum.

Kahretsin, ama farklı bir insan olsaydım, onu tutmaya karar verebilirdim.

T Sevgi ve nefretin aynı madalyonun farklı yüzleri olduğunu söylerler. Şehvet ve öfke de öyle. Malone öfkemi, beni yakıp kül edeceğinden korktuğum bir çıkarıma dönüştürdü.

Beni öpüyor. İtiraf etmeyi reddettiğim bir şey, doyamıyorum. Dahası, tüm vücudu bana baskı yapıyor ve sanki bu ana kadar dokunmaya açmışım gibi hissediyorum. Sanki hayatımda eksik olan tek şey onun yumuşak teninin benimkine yavaşça kaymasıymış gibi.

Beni tutuyor, ama sanki tutunuyormuşuz gibi geliyor, sanki basit yerçekimi kurallarının dışında bir alanda varmışız gibi. Dili benimkini okşarken kendimi onun bacağına sürtmekten alamıyorum. Antrenman seansından kalan endorfinler yüzünden olmalı, çünkü o kadar tahrik olmuş durumdayım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Düzgün düşünemiyorum.

Saf bir ihtiyaç ve öfkeli duygular içindeyim. Hangi tarafın yukarı olduğunu söyleyemiyorum, Malone'un vücudunun benimkine baskı yapmasından başka hiçbir şey umurumda değil. O da benzer bir kıyafet giyiyor -şort ve spor sütyeni- ve keşke daha az olsaydı. Beni nefessiz bırakan bir vahşilikle her şeyini her şeyime karşı istiyorum. Onu istediğimi biliyordum elbette ama ne kadar istediğimi hiç tahmin etmemiştim. Beni bunaltıyor.

Malone yer değiştirerek ellerimi mindere daha sıkı bastırıyor ve kalçasını kullanarak bacaklarımı daha geniş açıyor. Boynumu ısırarak kadar uzun süre ağzımı serbest bırakıyor ve içime lezzetli bir arzu dalgası gönderiyor. "Kendini boşalt. Beni kullan."

Ben cevap veremedim beni tekrar öpüyor ama söyleyecek ne var ki? Bunu istiyorum. Onun emri, istediğimi almamı kolaylaştırıyor.

İhtiyacım var. Azgın bir genç gibi bacağını sıkıyor, vücudumda kıvılcımlanan zevkin peşinden koşuyorum.

Tanrım, kadın öpüşebiliyor.

Malone bunda bile kontrolü elinde tutuyor. Mükemmel, kusursuz ve beni alevlendirecek kadar sıcak. Beni ezberliyormuş gibi öpüyor. Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım. *Hiç* hoşlanmamalıyım.

Orgazmım bir nefesle diğeri arasında beni boğuyor. İnliyorum ve o da bu sesi içiyor. Neredeyse karşılık olarak bıçak salladığına yemin edebilirim, ama bu benim hayal gücüm olmalı. Malone küçük bir orgazm gibi basit bir şeye tepki vermeyecek kadar uzak.

Kısa bir süre sonra başını kaldırıp bana . "Antrenmanını bitirmek için yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

Göz kırpıyorum. O da ne...

Zihnim yavaşça yerine oturuyor, zevk odaklanmamı zorlaştırıyor. "Um." Dudaklarımı yalıyorum, onun tadına bakıyorum. "Koşuya ."

"Güzel." Arkasına yaslandı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Ancak o zaman ellerimi bırakıyor. Orada da onun izini hissedebiliyorum ama bu sürpriz değil. Onu vücudumun her yerinde hissedebiliyorum. Nedense bakım sonrası ya da onun beni taşıması hiç aklıma gelmemişti ama onun vücudunun benimkine değmesi alkolden bile daha sarhoş edici. Daha fazlasını istiyorum ve şimdi istiyorum. Ona doğru uzanmaya başladım ama elime hafifçe vurdu. "Git antrenmanını bitir Aurora."

Şok, sözel molalarımı ortadan kaldırıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Geldim." Belli belirsiz kalçalarını gösterdim. ". "

Gülümsemesi daha çok alıştığım Malone'a benziyor, keskin ve gibi. "Bunu daha sonra telafi edersin. Antrenmanını bitir," diye tekrarlıyor. "Sonra yukarı çık ve hazırlan. Kokteyl kıyafeti giy, sütyen ya da külot giyme. Yedide çıkıyoruz." Dönüyor ve ben elimde olmadan onun gidişini izliyorum. O kadar kusursuz ki, neredeyse rahatsız edici. Antrenman kıyafetleri her adımda kaslarının belirginliğini gösteriyor, bu da defalarca hissettiğim gücün görsel bir göstergesi. Belki sadece güçlü olsaydı üzerimde böyle bir etki bırakmazdı ama Malone kaba kuvvetten çok daha fazlası. O güzel bir paket içinde zarif bir şiddet türü. Mükemmel bir avcı, azıcık sezgisi olan herkes onu bir alana girdiği anda tanır.

Çıkarken odadaki tüm havayı da beraberinde götürüyor gibi görünüyor. Ellerimi göğsüme bastırıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzımı avuçlarımdan hissedebiliyorum. *O da* neydi öyle?

Elimi göstermek istememiştim ama normalde dizginlemekte zorlanmadığım öfkem, Malone'un yanında olduğum süre uzadıkça tasmaını daha fazla kaydırıyor. Bunun suçunu Malone'u yerin dibine sokma hedefime yaklaşmış olmama, bir "antrenman kazası" fırsatı yakalamış olmama bağlamak istiyorum. Artık durumun böyle olduğundan pek emin değilim.

Yeraltı Dünyası'nda yaşamaman bana öğrettiği şeylerden biri, sadece kendime karşı bile olsa dürüst olmaktır.

Gerçek şu ki Malone'u daha önce hiç hissetmediğim bir şevkle arzuluyorum. O benim kanımda bir ateş ve eskiden kendimi bunun tamamen öfke olduğuna ikna edebilirdim, ama şimdi bundan daha incelikli olduğunu kabul etmek zorundayım. Ondan nefret ediyorum. Onu istiyorum. Küçük, affedilmez bir parçam, sergilediği katıksız güç ve acımasızlık için ona hayranlık bile duyuyor.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekrar giydim ve kendimi diğer odaya sürükledim. Normal şartlar altında koşmayı severim. İyi bir sahnenin yaptığı gibi beni rahatlatıyor - hem beden hem de zihin için bir egzersiz. Şu anda, birkaç milden fazlasını yapamayacak kadar yıpranmış durumdayım. Dönüp dolaşıp kavgaya geliyorum.

O benden daha iyi. Allecto'dan bile daha iyi olabilir. Neden bir parçam onun yıllar içinde kendini bıraktığını düşündü bilmiyorum. Geldiği yeri araştırdım ve Sabine Vadisi'nden haberler az olsa da Alaric aslen aynı şehirden geliyor. Kuzenlerinin başına gelenler yüzünden verdiği bilgiler yıllar öncesine dayanıyor ama bana temel bilgileri verdi. Amazonlar'ın o şehirdeki büyük nakliyecilerin üçte biri olduğu hakkında. Onların, diğer ikisinden daha fazla, gölgeler ve ışık arasındaki çizgide nasıl durdukları hakkında. Kendi bölgelerindeki tüm şirketlerin CEO'ları, COO'ları ve üst düzey yöneticileridirler. Tıpkı Malone'un şirketini yönettiği ve bölgesindeki yasadışı endüstrileri demir yumrukla yönettiği gibi.

Hâlâ her an sahaya inmek zorunda kalabilecek bir savaşçı gibi hareket ediyor. Çok da *güçlü*. Onun gibi ince yapılı birinin olması gerekenden güçlü.

Parmak eklemlerime dokunuyorum. Yüzüne indirdiğim yumruktan dolayı biraz ağrıyorlar. Bunu gerçek bir saldırı olarak algılamadığı için şanslıyım, sadece antrenmanımızın bir uzantısı.

Ben... Ben onu topyekün bir dövüşte yenebilir miyim bilmiyorum.

Koşu bandını durduruyorum ve esneme hareketleri yapıyorum. Düşüncelerim giderek daha çılgınca daireler çiziyor, her dönüşte beni kesen dikenlerden oluşan bir kasırga. Onu yenebilir miyim bilmiyorum. Bu iki haftayı kabul etmemin tek amacı sonunda anneme yaptıklarının intikamını almak, Malone'u yerin dibine sokmaktır.

Plana karar verdiğimde kendimi kaya gibi sağlam hissediyordum. Allecto'nun argümanları bile benim inat duvarımı aşamazdı. Ama iki gün oldu ve bunu başarabileceğimden emin değilim.

Şaşkınlık içinde çatı katına çıktım. Boştu, yani Malone ya buraya geri dönmedi ya da çoktan gelip gitmişti. İyi de oldu. Şu anda yüzümün ne yaptığını bilmiyorum ve kendimi onun huzurunda olacak kadar kilitli tutabileceğime dair hiçbir inancım yok.

Yanından geçerken kedi bana tıslıyor, ben de ona tıslayarak karşılık veriyorum. "Sen kendi işine bak, ben de kendi işime."

Uzun bir duş beni hiçbir şekilde rahatlatmıyor. Banyodan çıktığımda iblis kediye yatağımın ortasında otururken buluyorum. Kapıya baktım. Sonuna kadar kapatmamış olmalıyım. Kedi ve ben birbirimize bakıyoruz. Malone onun adının ne olduğunu söylemişti? Ters ters baktım. "Fazla rahat etme. yatak benim." En azından önümüzdeki on gün boyunca.

Akşam yemeği için seçeneklerimi değerlendiriyorum. Malone'un bu kıyafetlerle nasıl bu kadar uğraştığına hâlâ biraz şaşıyorum. Harcadığı paradan daha fazlası olmalı. Sahip olduğum gardırobun neredeyse tamamını değiştirecek kadar seçenek içeren uyumlu bir gardırop. Hepsi de son model ve benim bedenimde.

Bu işi bir asistana yaptırmış olmalı. Buna inanmak zorundayım, çünkü her bir parçayı beni düşünerek seçtiği düşüncesi benim için çok fazla. Kendimi garip hissetmeme neden oluyor, sanki tenim çok sıkıymış gibi. Bundan hoşlanmıyorum.

Özellikle de tüm dolapta beyaz bir giysi olmadığı için. Sonunda kısa, kırmızı bir kokteyl elbisesi buluyorum. Uzun kollu ve beni yürüten bir disko topuna dönüştürecek payetlerle kaplı. Ayrıca neredeyse uygunsuz olacak kadar kısa ve sırtı açık. Ekstra olarak , ama anında aşık oldum.

Saçlarımı aşağıya doğru topluyorum ve gözlerimi biraz parlatıyorum, elbisemden bir ton daha parlak kırmızı bir rujla görünümü tamamlıyorum. Elbise ve makyaj, çivit mavisi saçlarımla birleşince beni bir kız fantezisi gibi gösteriyor. Bayıldım buna.

Biraz oje buluyorum - cidden, *her şeyi* düşünmüş mü? - ve ayak parmaklarımı dudaklarımla uyumlu olacak şekilde boyuyorum. Aptalca küçük bir ayrıntı ama ister Allecto için bir ayak işi yapıyor olayım, ister Yeraltı Dünyası'nda çalışarak bir gece geçiriyor olayım, bütünlüklü bir görünüm elde etmeyi seviyorum. Ayrıntılar başkaları için önemli olmasa bile benim için önemli. Bu da bunu yapmak için yeterli bir sebep.

Yediden beş dakika önce, bir çift askılı gümüş topuklu ayakkabıyı giyip kediye bakıyorum. Onu bu odada bırakmak istemediğim kadar, yemeğe kollarımda pençe izleriyle gitmek de istemiyorum. Ters ters bakıyorum. "Zamanın kısıtlı dostum."

Beni tamamen görmezden gelerek patilerini temizlemeye başladı. Çünkü tabii ki. Malone'la boyumdan büyük işlere kalkışmakla kalmadım, onun lanet *kedisi* benden daha baskın. Harika.

Kapıyı aralık bırakıp asansöre yöneliyorum. Fuaye boş ve ben hala ne yapmam gerektiğini düşünürken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Dönüyorum ve nefesim vücudumdan fışkırıyor. Yine jartiyer giyiyor. Tanrım, bu beni neden bu kadar zorluyor? Malone ince çizgili özel dikim bir pantolon, uzun siyah topuklu ayakkabılar ve hafif bol, açık gri, düğmeleri yarı açık bırakılmış bir bluz giymiş. Geçen gün giydiğine benziyor ama bu yüzden daha az dikkat çekici değil.

Malone'un kendine has bir tarzı var ama stilize erkek kıyafetleri giydiğinde bu benim favorim oluyor. Acı veren narin yüz hatları ve yaydığı güç arasındaki tezat, beni var olduğunu bile fark etmediğim yerimden vuruyor. O yaklaşırken kıpırdamadan durmak ve dizlerime vurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Beni içine alıyor ve sonunda başını sallıyor. "İyi görünüyorsun Aurora."

İltifatla birlikte geleceğine şüphe olmayan kesik bekliyorum ama gelmiyor. Neler oluyor? Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

"Hadi gidelim." Asansöre doğru döner ve duraklar.

Kolunu tutmamı istediğini anlamam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Kendimi ürkek hissederek ona yaklaşıyorum ve parmaklarımı hafifçe kolunun kıvrımına yerleştiriyorum. Asansöre adım attığımızda elimi bırakmaya başlıyorum ama o kendi eliyle elimi kapatıyor. "Ne değişti?"

"Neden bilmiyorum."

Bana uzun uzun bakıyor. "Bir öğleden sonra içinde ateş püskürmekten çekingenliğe geçtin. Seni iğnelediğim için hâlâ kızgın değilsindir herhalde."

Evet, ama onun beklediği sebeplerden dolayı değil. Sıkı bir gülümseme deniyorum. "Neden üzüleyim ki? Ben geldim. Sen gelmedin."

Mükemmel kaşlarından biri kavisli ve dudakları biraz yukarı kıvrılıyor. Nude tonlarında bir ruj sürüyor ve makyajı abartısız, ama her nasılsa bu sadece güzelliğini vurguluyor gibi görünüyor. Tanrım, ona bakmak neredeyse acı veriyor. Asansör kapıları açılıp bizi kapalı otoparka sokarken gözlerini kaçırıyor. Sara'yı görmeyi bekliyordum ama bizi bekleyen daha önceki kıvrımlı Siyah kadındı.

Malone ona zarif bir el hareketi yapıyor. "Bu Luna. Bu gece için güvenliğimiz olacak."

Luna arkamıza geçiyor ve ensemdeki deri diken diken oluyor. Kaburgalarımın bir bıçak yemeyi beklemediğim ama içgüdülerim bir avcı olduğunu seziyor ve ona göz kulak olabilmek için dönmek için kendimi zor tutuyorum.

Geçen geceki aynı araca biniyoruz. Malone yanıma yerleşirken duygulanmadan edemiyorum. Bu gecenin neler getireceğini tahmin edemiyorum. Bu beni geriyor ama bunun mide bulandırıcı bir sinir mi yoksa gerçekten muhteşem bir sahneden hemen önce kıvılcımlanan bir sinir mi olduğunu ben bile anlayamıyorum. Korku da diğer duygular gibi bir baharattır ve yetenekli bir Dominant tarafından yönetildiğinde bir sahneyi harika olmaktan çıkarıp olağanüstü hale getirebilir. Yine de geçilmesi gereken keskin bir uçtur. Çok ileri giderseniz her şeyi mahveder. Yeterince zorlamazsanız, alt görevinizi istenen yüksekliklere taşıyamazsınız.

Malone bunu biliyor olmalı, çünkü 15 dakikalık yol boyunca hiç konuşmadı. Ancak ismi tanıdık gelen bir binanın önünde durduğumuzda varış noktamızı anlıyorum. Spindle, Carver City'de hakkında en çok konuşulan restoranlardan biri. Hiç gitmedim, çünkü kısmen rezervasyon yaptırmak için bekleme listesi bir yıldan uzun, kısmen de bulunduğu yer yüzünden - Malone'un bölgesinin tam ortasında.

Arka koltuktan kayarak iniyor ve bana elini uzatıyor. Dışarı çıkmak için buna ihtiyacım yok ama bu hareket sözsüz de olsa bir talep. Elimi onunkinin içine sokuyorum, teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark etmemeye çalışıyorum ve arabadan çıkmama yardım etmesine izin veriyorum.

Ön kapıdan içeri giriyoruz ve ev sahibesi bizi özel bir yemek odasına götürmek için adeta kendini paralıyor. Esmer, zayıf, beyaz bir kadın ve podyumlarda rastlanan türden bir uzaylı güzelliğine sahip ve Malone'a önünde diz çökmekten başka bir şey istemiyormuş gibi bakıyor.

Derimin altında rahatsız edici bir his var. Bu kadın Malone'a sanki onun zevkini *biliyormuş* gibi bakıyor. Gözlerini Malone'dan bir türlü ayıramayışında, özel odada birkaç vuruş boyunca oyalanışında, sonra da zayıf omuzlarını eğip kapıyı arkasından kapatarak gidişinde.

Elimi Malone'un kolundan çekip ona bakıyorum. "Eski sevgilin mi?"

Malone'un ağzı gerilir. "O bir patavatsız. Genelde iş ve zevk arasındaki çizgileri bulanıklaştırmaktan daha iyi bir zevkim vardır, ama tanıştığımızda burada çalıştığını bilmiyordum."

Tanıştık. Sikildi demek istiyor.

İçimdeki iğnelenme hissi daha da kötüleşiyor. "Peki neden onu kovmuyorsun?"

"*Benim* hatam yüzünden onu kovmak mı?" Bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor. "Belki Hades böyle işliyordur ama ben öyle yapmıyorum."

Hades'i savunmaya başlıyorum ama gerçek şu ki düşünmeden konuşuyorum ve tartışmak istediğim kişi Hades değil. "Onunla hiç *konuştun* mu? Yoksa herkesi buzladığın gibi onu da mı buzladın?"

Malone gözlerini kırıştırır. "Söyleyecek bir şey yok. Sadece bir gece içindi ve o da bunu biliyordu."

Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum. Hissettiğim kıskançlığa -evet, kıskançlığa- hakkım yok ama buna rağmen kadınla empati kurabiliyorum. "Yani onu becerdin ve şimdi de iş yerine gelip konuşmak yerine onu görmezden mi geliyorsun? İnanılmaz bir pisliksin."

I Aurora'ya bakıp nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Öfkeli görünüyor. Geçmişte sahnelere taşıdığından farklı türde bir öfke ama daha az gerçekçi değil. "Neden hiç tanımadığın bir kadını bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil. Hayatta istediğinizi alarak ve sonuçlarını umursamadan ilerliyorsunuz. Bu çok *zalimce*."

Şimdi gerçekten kafam karıştı, ama soğuk ifadelerimi yerinde tutmayı başarıyorum. "Aurora."

Ama o dinlemiyor. "Odadaki en güçlü kişi olmanız, sizden daha zayıf insanları ezme hakkını size vermez. Bunu yapmak seni güçlü yapmaz. Seni bir canavar yapar."

Bir canavar.

Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor? Tam olarak haksız sayılmaz ama yine de acıtıyor. "Benim hakkımda çok şey bildiğinizi düşünüyor gibisiniz. Lütfen bana kendim hakkında daha fazla şey anlatmaya devam et."

Ağzını açıyor ve tuzağa düşmeden önce tuzağı sezmiş gibi görünüyor. Ona bu bilgiyle oturması için bir an veriyorum ve eğiliyorum. "Eski sevgililerinle, seks arkadaşlarınla ve müşterilerinle nasıl iletişim kurduğun konusunda sana polislik yapmayı asla düşünmem. Bir de *benim zalim olduğumu* söylüyorsun."

"Bu hiç adil değil." Bakışlarını indiriyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Bu iki haftalık bir görev."

"Evet, öyle. Bu da benim görüşümün giriyor."

Aurora parmaklarını öyle bir sıkıyor ki, kendine zarar vermeden önce ellerini tutmak istiyorum. Buna direnmeyi başarıyorum.

Nabız, ama sadece bir an için. Ellerini tutup birbirinden ayırıyorum. "Bunu yapmak yerine kelimelerini kullan."

"Senden nefret ediyorum."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun." Doğru bile olabilir. Zaman zaman bana nefretle baktığı kesin. Bir insanın iki duyguyu aynı anda nasıl taşıyabileceğinin fazlasıyla farkındayım. Karmaşık ve dağınık ama insanlık bu işte. "Ellerine bunu yapmanın nedeni bu değil."

Aurora sanki ayaklarımızın altındaki ahşap zeminden bir anlam çıkarabilirmiş gibi yere bakmaya devam ediyor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak onu inceliyorum. Bu noktaya kadar aklımdan geçenleri söylemekte hiç sorun yaşamamıştı. Restorana vardığımızdan beri geçen birkaç dakikayı, Aurora'nın nasıl gerildiğini, sert sözlerini gözden geçiriyorum... Her şey Genevieve'in etrafında başlamıştı. Göz kırıyorum. "Kıskandın mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Saçmalama." Kelimeler birbiri üzerine yuvarlanarak ağzından döküldü. Bana *yalan söylüyor*.

Kıskanıyor.

Bu bilgi beni neden şok etti bilmiyorum. Aurora kelimenin tam anlamıyla özgür bir ruh. Bir ilişkiye başlasa bile çok eşli kalacağından neredeyse yüzde yüz eminim. Onu tek eşli bir ilişkiye hapsedmeye çalışmak, rüzgârı hapsedmeye çalışmak gibi bir şey olur. İmkansız.

Elini kaldırıyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. Çenemin hâlâ ağrımından sorumlu olan aynı eklemler. "Seni rahatsız eden özellikle Genevieve mi yoksa paylaşma düşüncesi mi?"

"Bunların hiçbirisi beni rahatsız etmiyor çünkü kıskanç değilim. Sadece insanlara davranış şeklinden hoşlanmıyorum."

"Mmhmm." Onu alçak masaya doğru çekiyorum. Spindle sandalye yerine minder kullanıyor ve Aurora'yı yanına oturmada önce bir tanesine oturmaya zorluyorum. Paramparça olacak kadar gergindi, uzun bacakları altında kıvrılmıştı. Pozisyonu elbisesinin gerçekten uygun yüksekliklere çıkmasına neden oluyor, ama tepki olarak yükselen şehveti itiyorum. Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak.

Neden peşini bırakamadığımı bilmiyorum. Bu görev sevişmekle ilgili ve o sadece on iki gün daha benim. Ama kafamdaki engel bu. Geçici ya da değil, o bu süre boyunca benim. Benim olanla ilgilenmemi isteyen içgüdülerimi inkar edemem. dikilen bu huysuz kadına bile. *Özellikle de ona*.

Ellerimin üzerinde doğrulup onu izliyorum. "Paylaşmakla ilgili bir sorunun yok ama biriyle birlikteyken cazibem konusunda pek de özgür değilim."

Aurora çok dikkatli bir şekilde bana bakmıyor. "Ne istiyorsun?"

"Birini bizimle sahneye çıkmaya ve seninle oynamaya davet edebilirim, ama

bu süre boyunca başka kimseyle birlikte olmayacağım." Bu daha önce yapmak zorunda kaldığım bir gerekçe değildi. Yıllar içinde orada burada birileriyle çıktım ama güçlü konumum işleri öyle karmaşıktırıyor ki buna değmiyor bile. Ya insanlar bana bakıp bana olan yakınlıklarını kendi güçlerini artırmak için kullanabileceklerini düşünüyorlar ya da bana bir şekilde cevap veriyorlarsa, gerçek bir ilişkinin gelişmesi için çok fazla güç dengesizliği var. Bir Domme olabilirim ama bunu her zaman yapmak gibi bir arzum yok.

İnsanlar tek bir sahne söz konusu olduğunda bu tür pazarlıkları çok fazla dert etmiyor ama ben kendimi Aurora'ya güvence vermek isterken buluyorum. "Paylaşılacak istemiyorsan başka tabii."

Hafif bir gülümsemeyi başarıyor. "Sanırım paylaşılmayı gerçekten sevdiğimi bilecek kadar beni izlediniz."

"Evet." Tüm sağduyuma rağmen, gerçekte benim olsaydı nasıl görünürdü diye düşünmeden edemiyorum. Sahipleniciyim ama kıskanç değilim. Garip bir ayrım belki ama önemli bir ayrım. Eğer Yeraltı Dünyası'nda kalmak isteseydi, ona engel olmazdım...

Ne düşünüyorum ben?

Aurora *kalıyor* mu?

Saçma. Bu kadın benim için değil. Benden hoşlanmıyor bile. Garip bir şekilde ona hayranlık duyuyor olabilirim ama zaten her gün bu kadar çok şeyle uğraşırken üstlenmek isteyeceğimden çok daha büyük bir yük.

Aurora birkaç saniye masaya bakıyor. "Bu sözleşmeyi düzenleyen sensin. Eğer bu sözleşme sırasında Carver Şehri'nin altını üstüne getirmek istiyorsan, bu senin hakkın."

Ama bundan hoşlanmazdı. Normalde gerçek benliğini saklamakta bu kadar yetenekli olan biri için şu anda bu konuda berbat durumda. Ellerini tutma dürtüsüne karşı koyuyorum ama zar zor. "Dediğim gibi, partnerlerimi tekil olarak almayı tercih ederim." Ben hep böyle oldum. Grup oyunu bir şeydir ve baharat için eğlencelidir, ama ben çok eşli değilim. Bu benim çalışma şeklim değil. "Sen buradayken başka kimseyle birlikte olmayacağım."

Yavaşça nefes veriyor. "Senin yanımdayken hissettiklerimden gerçekten hoşlanmıyorum."

"Buna şaşırdın mı?" Bu konuşma garip ve neredeyse yapmacık geliyor, ama devam etmekte isteksizim. Aurora hala kapalı, ama bunun bana inanmadığından mı yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Ben Ursa gibi değilim, en inatçı insana bile istediğini yaptırmak için nezaket ve yumuşak bir dokunuş kullanabiliyorum. Ben bir bıçağım, keskin ve soğuk ve korumak için olduğu kadar öldürmek için de uygunum. "Yine de kıskanç olmanı beklemiyordum."

"Ben kıskanç değilim."

Ona bu ifadeyi hak eden bir bakış attım. "Yalan yok, Aurora."

Oflayıp pufluyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bak, ben de anlamıyorum. Normalde kıskanç bir tip değilimdir. Başkalarının benimle birlikteyken kıskançlık yapmasına da gerçekten çok içerliyorum, bu yüzden bu gerçekten ikiyüzlü hissettiriyor ve artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sen daha iyi bilirsin." Böyle bir cümle kurup yorum yapmadan yoluma devam etmemi bekleyemez. Hafifçe yerinden çıkmış bir bıçağı, yanındaki kaşıkla mükemmel bir şekilde hizalanana kadar boş yere itiyorum. Yıllar içinde birileriyle çıktığını biliyorum. Carver City'de söylentiler havada uçuşur, özellikle de Yeraltı Dünyası'nda vakit geçirildiğinde. Aurora'nın son erkek arkadaşının kıskançlık krizine girerek bir gece o çalışırken kulübe zorla girmeye çalıştığını da bu sayede biliyorum. "Seninle çıkan biri neye bulaştığını biliyordur." Onun özel partneri olmamak.

"Biri düşünebilir." Gözlerini yerdeki bir noktaya dikeyyor. "Ama ne yazık ki geçen gece onları bana çeken şeyin, bir ilişkiye girdiğimizde başa çıkamayacakları şey olduğunu söylediğinde haklıydın. Oliver profesyonel bir itaatkârın kız arkadaşı olmasının getirdiği yenilikten hoşlandı, ta ki müşterilerimle seksi masadan kaldırmayacağımı anlayana kadar. Hazel işimi hiç önemsemediğini söylüyordu ama çıktığımız süre uzadıkça, yattığım diğer insanlara karşı nasıl bir konumda olduğunu bilmek istiyordu. Ve Finn..." İç çekiyor. "Finn bir hataydı."

Sesindeki acı göğsümdeki acıyı ateşliyor. Aurora müthiş bir ödül, evet ama ona böyle davranılmasından çok daha iyisini hak ediyor. "Berbat bir partner zevkin var."

Bunun üzerine nihayet bana baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Taş atmaya başlayalım mı? Çünkü bölge lideri olduğundan beri ciddi biriyle çıkmadın."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." Ama aynı şekilde cevap vermeden ondan çirkin bir gerçeği ortaya çıkarmak garip hissettiriyor. "Bunun cevabı

ifadede. Ben bölge lideriyim. Yanlış bir partner seçmeyi göze alamam ve yirmi yılımı üssümü sağlamlaştırmak ve buradaki insanlar için bir temel oluşturmak için harcadıktan sonra, sadece... çıkmamak daha kolay. İhtiyaçlarımı başka yollardan karşılıyorum." Çoğunlukla Yeraltı Dünyası'nda, ancak ara sıra kulüp dışında da kendimi şımartıyorum.

Aurora çenesini kaldırıyor. "Ben de benzer nedenlerden dolayı aynı sonuca vardım."

Ona yalnızlık çekip çekmediğini sormuyorum. Cevabı zaten biliyorum, değil mi? Seks harika, sapkınlık da aynı derecede harika, ama bazen sonsuza kadar kalacağından şüphelendiğim bir boşluk var. Annemle babamın sahip olduğu gibi güven ve şefkatle gelen o tür bir yakınlık. Kendime bunun benim için söz konusu olmadığını söylüyorum ama gerçek şu ki bazı günler keşke olsaydı diyorum.

Kapı açılıp garson görüldüğünde sessizliğe gömülüyoruz. Kısa kesilmiş saçları ve yanılmıyorsa ustalıkla sürülmüş göz kalemiyle hoş görünümlü İspanyol bir adam. "Bu gece bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Özel odaları açık oturma düzeninden biraz daha farklı işletiyoruz. Şimdi içki siparişlerinizi alacağım ve geri döndüğümde yemek siparişlerinizi alacağım. Ondan sonra masanızın ortasında bir şeye ihtiyacınız olursa basabileceğiniz bir düğme var ama onun dışında sizi rahatsız etmeyeceğim." Bize rahat bir gülümseme veriyor. "Size içecek ne getireyim?"

Aslında Aurora'yı istemek gibi saçma bir hamle yapmaya niyetim yoktu ama üzerinde durduğumuz bu belirsiz zemini sevmiyorum. Bu garip konuşmaya devam etmektense onun şımarık itaatkâr rolüne geri dönmek daha iyi.

O fırsat bulamadan ben konuşuyorum. "Merlot alacağız; her zaman sipariş ettiğimden. Su da getirin."

"Elbette." Servis elemanı geldiği gibi hızla gider. "Ben şarap istemedim."

Sesindeki karıncalanmaya neredeyse gülümseyeceğim. *İşte buradasın.* "Evet, öyle. Bu karışımı seveceksin."

"Benim hakkımda bu kadar çok şey bildiğini düşünmen inanılmaz derecede ürkütücü." Ters ters bakıyor. "Ne? Bir yerlerde benimle ilgili en sevdiğim şeylerin olduğu bir dosyan mı var?"

"Gerek yok. Dikkatimi veriyorum." Ona bakmak için kendime izin veriyorum. Tanrılar, Aurora gerçekten muhteşem. Hem avcıları hem de koruyucuları kendine çeken kusursuz bir güzelliği var ama ağzımı sulandıran şey saf alevin özü. "Ama camdan evlerde yaşayan insanlar

potansiyel düşmanlar hakkında dosya tutmak söz konusu olduğunda taş atmamalı."

Bakışlarımı tutuyor ve karşılık verirken telaşlanmaması hoşuma gidiyor. "Eğer Hades olsaydın, sen de aynı şeyi yapardın."

Ben de zaten aynı şeyi *yapıyorum*. Carver Şehrine vardığımda üstlendiğim ilk görev, bölge liderlerini ve bölgelerin kendilerini risk ve potansiyel açısından değerlendirmektir. Şehir bu noktada çoğunlukla istikrarlı, ancak yine de gözüm her şeyin üzerinde. Başkaları benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, savaş sadece silah tüccarları ve halkını zayıf tutan liderler için kârlıdır. Ben ikisi de değilim.

Öne doğru eğiliyorum ve bakışlarının gömleğimin eski V'sinde gezinmesinin keyfini çıkarıyorum. "Peki dosyamda ne yazıyor?"

"Sen iyi bir lidersin." Sanki onu kızdırıyormuş gibi söylüyor. "Hem yukarıda hem de aşağıda çalışanlarınız mutlu ve onlara iyi bakılıyor. Ayrıca düşmanlarınıza karşı çok acımasızsınız ve örnek olmaya ."

Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman birini eski haline getirmek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum, ama mesele de bu zaten. İktidara acımasızca geldim, ama şimdi bu önlemler kuraldan ziyade istisna. Omuz silkiyorum. "Ben böyle yetiştirildim."

"Bir Amazon."

"Evet."

"Neden Sabine Vadisi'nde kalmadın?"

"Ben yönetmek istedim." Ses tonum bozuk ama elimde değil. Annemiz görevi bıraktığında kız kardeşimin liderlik rolünü üstlenmesini bir kez bile sorgulamadım. Onun liderlik yeteneğinden *bir kez bile* şüphe etmedim. Ta ki şimdiye kadar. Geriyi görmek yirmide birdir derler ama ben başka hangi yolun daha iyi olacağını göremiyorum. Bir darbe düzenleyip, nesillerin iktidara getirmek ve güvende tutmak için savaştığı ve çalıştığı toplumu istikrarsızlaştırmalı mıydım? Sevdığım kız kardeşime sırtımı mı dönseydim?

Hayır. Kolay cevaplar yok. Kabullenmekte zorlansam da bunu biliyorum.

"Ama kız kardeşin yüzünden Sabine Vadisi'nde liderlik yapamadın, değil mi?" Aurora, her zamanki gibi anlayışlı, gözlerini kısıyor. "Amazonların biraz sorun yaşadığını duydum."

"Biraz sorun var." Sesim acı geliyor. Düşüncelerimi kendime saklamalıyım, ancak gerçek şu ki, bu konuda halkımın hiçbirisiyle konuşamıyorum. İster Carver Şehri'nde ister Sabine Vadisi'nde olalım, biz Ama-

zonlar. Her ne kadar kusurlu olsa da kraliçemize bağlılık borçluyuz. Bizler körü körüne itaat bekleyen insanlar değiliz, ancak araya girip bir şeyleri düzeltmeye çalışmadığım sürece, kız kardeşimin gücünü daha da zayıflatacak şekilde konuşacak yerim yok.

Aurora'yla da bu konuda konuşmamalıyım. Hiyerarşinin dışında dursa da, o hâlâ Hades'in yaratığı. Ama... Hades diğer imparatorlukları neden umursasın ki? O kendi yarattığı ağın içindeki bir örümcek. Eğer parmağını komşu şehirlerin nabzında tutuyorsa, bu sadece şehrimizi istikrarlı tutma amacına hizmet etmek içindir.

Sadece bir bahane arıyorum. Ağzımı açıyorum ama bu konuşmayı kapatmak mı yoksa devam etmek mi istediğime karar vermeden garson beliriyor. Aurora araya giriyor ve ben ikimiz için de sipariş verme şansı bulamadan salata siparişi veriyor. Ne de olsa benim istediğim bu. O da fazlasıyla yerine getiriyor. Siparişimi veriyorum ve Aurora'ya dönmeden önce onun odadan çıkmasını bekliyorum.

Görünüşe göre bir şeyler hakkında konuşmak istiyorum.

"Kız kardeşim düşmanını hafife aldı." Nedenini hâlâ anlamış değilim. Paine ailesi, Sabine Vadisi'nin sorunsuz işlemlerini sağlayan güç yapısının üçte birini oluşturunuyordu. Çatışmalar vardı, elbette vardı ama üç ayda bir düzenlenen ziyafetler bu çatışmalarla mücadele etmek için düzenleniyordu. Ben hala şehirdeyken bu işlevi mükemmel bir şekilde yerine getiriyorlardı. Sonraki on yılda işler o kadar değişti mi ki Amazonlar ve Mistikler Paine ailesini devirmek için birlikte çalışmaya razı oldular? Bilmiyorum. Bilgilerim tam değil ve Aisling konuşmuyor. "Onları dünyanın öbür ucuna kadar avlamaları için adam göndermemeye onu neyin ikna ettiğini bilmiyorum ama sekiz yıl önceki darbeden kurtuldular. Lammas sırasında, eski düşmanımızın yedi oğlu geldi ve ritüel savaşa katılmayı talep etti."

Aurora şarabından bir yudum alır. "O zaman neden onları öldürüp bu işi bitirelim mi?"

"Bu yasak. Bayram günlerinin kanunları yazılı olmasa da kanunlardır. Kimse onları görmezden gelemmez yoksa tamamen mahvolma riskiyle karşı karşıya kalırlar. Sabine Vadisi'ndeki her bir kişi onlara karşı dönecektir."

Aurora beni yakından izliyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. "Bu adamların intikam almak için sebepleri var gibi görünüyor. Sanki haklılarmış gibi."

"Şüphesiz." Şarabıma bakıyorum. "Ve bunu ritüel savaşıla kazandılar. Üç liderin sunduğu en iyi yedi savaşçıya karşı koydular ve kazandılar. Beni rahatsız eden intikam değil, yöntem."

"Bu oldukça bir ayrıntı gibi görünüyor."

"Kurallar var Aurora. İntikamını sorumlu kişilerden alırsın. Olayla hiçbir ilgisi olmayanların peşinden gitmezsin." Elim titriyor ve bunun öfke mi yoksa üzüntü mü olduğunu anlayamıyorum. Bardağı dikkatlice masaya geri koyuyorum. "İki yeğenim ve küçük kardeşim. Kız kardeşimin hatasının bedelini onlar ödüyor. İşte bunu affedemem."

Garip bir şekilde gülüyor. "Seni ailenle birlikte düşünmek gerçekten garip. Sen çok yalnız bir figürsün."

Bu beni ona bakacak kadar şaşırttı. "Bunun bir amacı olduğunu hiç düşünmedin mi? Söz konusu düşmanlar olduğunda, göğsünde hedef tahtası olan tek kişi benim. Kimse benim halkıma, arkadaşlarıma, uzak aileme bakmaz, gözleri sadece benim üzerimdeyken." Yüz ifadesinden bunu hiç düşünmediğini anlıyorum, neden düşünsün ki? O kadar uzun süre buzlar kraliçesi olarak yaşadım ki, insanların tek gördüğü şeyin bu olması beni şaşırtmamalı. Bu rolün tek amacı bu; gerçi bunca zamandan sonra artık bir rol gibi gelmiyor. Bu sadece benim.

Ama hepsi benim değil.

Az önce onunla paylaştığım kırılganlık tüylerimi diken diken ediyor. Şarabımdan bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. "Bu kadar yeter. Elbiseni yukarı çek. Aperatif için hazırım."

I neredeyse cinsel dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılıyorum. Malone'un bu yeni yönüyle başa daha kolay. Bu kadını *yıllarca* izledim, doğru fırsatı bekledim. Tüm bu zaman boyunca.

Onu bir kez bile hırsının sunağında ibadet bir kadından başka bir şey olarak görmedim. Evet, insanlarıyla ilgileniyor ama bu verdiği zararı ya da incittiği insanları ortadan kaldırmıyor. Kaybetmeye dayanamayacağım kadar gençken hayatımdaki en önemli insanlardan birini benden aldığı gerçeğini değiştirmiyor.

Malone'un Ursa'nın ötesinde bir ailesi, arkadaşları, değer verdiği insanlar olabileceği neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum. O sadece Sabine Vadisi'nde ikincilikle yetinmeyen hırslı bir canavardı, bu yüzden buraya hükmetmeye geldi. Tabii ki geride bıraktığı insanları umursamadı.

Çok fazla varsayımda bulunduğumu şimdi fark ediyorum.

Bu Malone'un anneme yaptıklarını değiştirmez ama aynı zamanda onun kim olduğunu da değiştirmez. Bu bilgi hiçbir şeyi değiştirmemeli. Aramızdaki masada mükemmel bir biftek bıçağı var. Rahatlamış ve dikkati dağılmış durumda. Tek yapmam gereken bıçağı alıp göğsüne saplamak, onu yere yatırmak ve çığlık atamaması için ağzını kapatmak. Neredeyse kafamda canlandırabiliyorum. Neredeyse. Tek yapmam gereken hareket etmek, saldırmak, bunu kabul ettiğimde istediğimden çok emin olduğum intikamı gerçekleştirmek.

Ellerimin hareket etmesini istiyorum. Yeğenleri ve kardeşi hakkında konuşurken sesindeki zar zor korunan acıyı görmezden gelmek için kendime söz veriyorum. Onu teselli etmek istememeliydim. O benim *düşmanım*. Bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Uzun bir an, ama bu planı oluşturduğumda beni saran ateş ulaşamayacağım bir yerde titriyor. Hissettiğim tek şey sıırıslıklam bir hüüzün. Yumruğumu sıkıyorum ve gözlerimi açıyorum. Bu gece olmak zorunda değil. İntikamımı daha sonra alabilirim. "Onlara yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?"

Komutu zorlamasını bekliyordum ama iç geçirdi. "Hayır. Maçın galibi ödölü belirler ve savaşta kaybettikleri için talep ettikleri ödöl el düğümüdür. Tüm taraflar bu konuda anlaştı. Tören o gece tamamlandı. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Gözlerimi diktim. Sabine Vadisi'nin tamamen farklı bir ortam olduğunu biliyorum elbette ama Malone'u *bu* yanlış anlamadığıma eminim. "Ne zamandan beri kurallar istediğinizi almanıza engel oluyor?"

"Kuralların orada olmasının bir sebebi vardır. Onları ne kadar çiğnerseniz, size karşı çalışan insanlara o kadar fazla mühimmat vermiş olursunuz. Bir yönetici, korku, sevgi ya da sadakat gibi motivasyonları ne olursa olsun, yalnızca halkın iradesiyle işbaşındadır. Kendi kurallarınızı çiğnemeye başladığınız an, sona doğru attığınız ilk adımdır. Tüm gelinler el düğünü kabul etti. Eğer kız kardeşim Paine kardeşleri şimdi öldürmeye kalkarsa, tüm şehir üzerinde onun adının yazılı olduğu bir ateş yakacak ve ilk kibriti yakmak için birbirini ezecektir."

Ürperiyorum. El ele tutuşma bir yıl süren evlilik türü bir ilişkidir. Bir yıl sonsuzluk ya da göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre olabilir ama düşmanla böyle bir duruma zorlanmanın işkenceden başka bir şey olacağını düşünemiyorum. "Yine de. Yapılacak bir şey yok mu?"

Hafifçe gülümsüyor. "Yeğenlerim ve kardeşim bu deneyimle kırılmayacak kadar sert bir yapıya ve onlara gerçekten işkence etmek Paine kardeşlerin çıkarına değil. Seçilen her bir kişi, şehirden kovulmalarıyla sonuçlanan karar verme sürecinin bir parçası değildi. Bunun kasıtlı olduğuna şüphe yok." Gülümsemesi soluyor. "Ama bu, kız kardeşimin yanlış bir adım attığı gerçeğini değıştirmiyor. Halkımızın bir kısmının güvenini kaybetmiş olacak ve *bu* endişe verici, özellikle de varisi şu anda Broderick Paine'in tutsağı olmaktan biraz daha fazlasıyken. Bu ikisi için de zayıflık kokuyor ve bu Amazonların asla kabul etmeyeceği bir şey. Eğer bir şey olursa..." Kendini bir silkeliyor. "Olmayacak. Bunu neden düşündüğümü bilmiyorum."

Çünkü o bir generalin dalgalarını tahmin eden bir zihne sahip. Savaş. Kendime rağmen merakla öne doğru eğildim. "Amazonlar kız kardeşine ve varisine olan inançlarını yitirirlerse ne olacak?"

"Biz anaerkil bir toplumuz. Ya Aisling'in ikinci kızı Thea'ya atlayacaklar ya da Aisling'in ağacını tamamen atlayacaklar."

Anlayış çöktü. "Sen ikinci sıradasın." "Ben dördüncü sıradayım," diyor sıkıca.

"Ama yeğenlerini atlarsa, sen ikinci olursun."

Malone başka tarafa bakar. "Tahtı istemiyorum. Bir zamanlar istiyordum; ayrılmamın sebebi de buydu, çünkü kız kardeşimi onu tahttan indiremeyecek kadar çok seviyorum. Ama şimdi istemiyorum."

Sabine Vadisi'ni terk etti çünkü kız kardeşini darbe yapamayacak kadar çok seviyordu. Bu düşünce beni neden sarstı bilmiyorum. Bu konuşmayla ilgili her şey varsayımlarımı tersine çeviriyor. Malone'un kim olduğu özünü değiştirmiyor ama...

Bu yeni bilgiyi işlemek için zamana ihtiyacım var. Eğilip onu öpmek için sahip olduğum tek mazeret bu. Bana emir verdiğini ve benim de itaat ettiğimi söyleyemem. Bu tamamen içgüdü. Tamamen dikkat dağıtmak içinmiş gibi bile davranamıyorum - ya benim ya da onun - çünkü küçük, hain bir parçam onun yeşil gözlerindeki kayıp bakışı kovalamak istiyor.

Sanki onu şaşırtmışım gibi bir kalp atışı süresince hareketsiz kalıyor, sonra elleri saçlarımda ve öpücüğün kontrolünü ele alıyor. Ellerimi omuzlarında buluyorum ve o beni durdurmayınca tişörtünün engellediği deri parçasında gezdiriyorum. Teni çok yumuşak. Ona dokunmama izin verildiğine inanamıyorum.

Masanın üzerinde mükemmel bir açıyla duran bıçağı alıyor olmalıydım, bu zafiyeti ona karşı kullanmanın bir yolunu arıyor olmalıydım. Ama yapamıyorum.

Zamanım var. Başka fırsatlar da olacak. Elimi gömleğinin içine sokup çıplak göğsünü avuçlarken kendime binlerce yalan söylüyorum. Küçük ve mükemmel bir vücudu var ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde ağzıma doğru sertçe nefes alıyor. Malone başını biraz kaldırıyor. "Çok cesurca."

"Ne? Sana dokunmama izin yok mu?"

Başını yavaşça sallıyor. "Neden evet dedin Aurora? Hades'in sana bu görevle ilgili bir seçenek sunduğunu biliyorum. Benden nefret ediyorsun. Neden kabul ettin?"

Cevap vermek yerine onu tekrar öpüyorum. İçimden bir ses ne yalan söylersem söyleyeyim anlayacağını söylüyor ve ben de ona gerçeği söylemeyeceğimden eminim. Bir sahnede olmadığımız zamanlarda bana ne kadar dikkatli dokunursa dokunsun, bu kadın acımasız bir savaşçı. Eğer bir tehdit olduğumu düşünürse, boğazımı keser ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenir. Ve o

serpintiyle başa çıkabilir. Hades öfkeli olabilir ama beni ne kadar önemserse önemsesin, tek bir kişi için savaşa giremeyecek kadar hassas bir dengeye sahip. Duygularının onu alt etmesine izin verecek biri değil. Sonuçları olacak, evet, ama Malone'un atlatamayacağı bir şey değil.

Öpüşmeye birkaç dakika izin veriyor ve sonra beni yerdeki minderlere doğru iterek ve elbisemi belden aşağıyı çıplak bırakacak şekilde yukarı iterek hareket ediyor. Malone zarif bir eliyle boğazımı sıkıyor ve diğer eliyle iki parmağını içime sokuyor. "Buna cevap vermek istemezsin."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Tıpkı senin eski sevgililerin hakkında konuşmak istemediğin gibi." Beni yavaşça okşuyor. "Diğer partnerlerin ne kadar çok şeyi sakladığının farkında mı Aurora? Konuşmak istemediğin konuları saptırmak için seksi nasıl kullandığının? Oldukça zekice."

Sayamayacağım kadar çok kez başkalarının önünde seks yaptım. Yeraltı Dünyası'nda sık rastlanan bir durumdur. Yıllar boyunca fantezi üstüne fantezi kurdum, her bir fantezimi karanlıktan çıkarıp ışığa ittim. Hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kink topluluğunun dışındayız, kulübün dışındayız, kişisel bir konutun dışındayız. Biri içeri girdiğinde Malone'u akşam yemeğinden önce beni parmaklarken bulmayı beklemeyecek. Neredeyse yanlış hissettiriyor, ama olabilecek en lezzetli şekilde.

Bunun bir kısmı saf Malone. O yeşil gözlerinde vahşi bir şeyle bana bakıyor, hala tam olarak rahat olmadığım bir parçamı çağıran şiddetli bir şey. Parmakları boğazımı sıkıyor, havamı kesmiyor ama kendimi zincirlenmiş gibi hissettiriyor. Tutulmuş. Tutsak. Başparmağını klitorisimin üzerinde kaydırıyor. "Bu görevi beni cezalandırmak için mi kabul ettin?"

Gerçeğe çok yakın.

Sertçe yutkunuyorum, bu hareket boğazımı avucuna daha sıkı bastırıyor. "Neden seni cezalandırmak isteyeyim ki?" Gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Yirmi yıl önce *her şeyini* aldığı kadının bir kızı olduğunu fark benimle bu şekilde etkileşime girmesine imkân yok. Malone'un şu anda üçüncü parmağını soktuğu kızı.

"Birçok nedeni olabilir." Yanakları biraz pembeleşmiş ve dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmiş, ruju biraz bulaşmış. Orta parmağını G noktama vuruyor, biraz-

İnlediğimde yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi beliriyor. "Belki de seni yıllardır görmezden geldiğim içindir."

Biraz güldüm, ama bu bir soluk alma gibi geldi. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama son zamanlarda pek arkadaşına ihtiyaç duymuyorum."

"Hayır, ." Tekrar klitorisimin etrafında dönüyor. "Güzel, popüler Aurora. Herkesin gözdesisin, ama yine de yuva kuracakları insanları bulduklarında hep toz içinde kalıyorsun. Seni görmüyorlar ve görenler de seni değiştirmek istiyor. Seni olduğun gibi takdir etmiyorlar."

Birden Malone'un beni gerçekten görmesinden korkmaya başladım. Ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum, kendimi içinden çıkabileceğimden emin olmadığım bir çukura daha da sokmadan bunun tadını çıkarmaya çalışıyorum. "Görüyor musun?"

"Sert Aurora. Koruyucu Aurora." Kalçalarımın arasında hızını artırıyor, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, sanki bedenimi benim kadar iyi tanıyormuş gibi beni orgazma doğru sürüklüyor. "Ölümcül Aurora." Gülümsemesi de en az gözleri kadar vahşi. "Evet, seni görüyorum."

Orgazm oluyorum. Bu sadece fiziksel bir şey, sadece küçük bir ölüm, ama içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Sanki değiştirmeyi göze alamayacağım bir şey değişiyor, eğer ayaklarımı hayatımın yarısından fazlasında yürüdüğüm yolda tutmak istiyorsam.

Unutmak gibi geliyor.

Unutmak istememeliyim. Annemin, büyükanneimin anısına ihanet etmemeliyim. Sadece *çok yoruldum*. Savaşmaktan, komplo kurmaktan, *umut* etmekten yoruldum. Bu yüzden bu kadının dokunuşunu arzuluyor olmalıyım. Hiç kimse beni onun yaptığı gibi çözemedi. Şu anki gibi bir çözülmeyi hiç arzulamamıştım.

Malone dokunuşunu yumuşatıyor, beni yukarı çıkardığı aynı ustalıklarla aşağı indiriyor. Yüzgeçlerini dudaklarına götürüp derin derin emerken bakışlarımı tutuyor. Beni tadıyor. Bu manzara karşısında tüm vücudum kenetleniyor. Yeni gelmiş olmam, onun düşmanım olması önemli değil; onu istiyorum. "Malone-"

Beni görmezden geliyor ve elbisemi tekrar aşağı çekip yerine oturtuyor, arkasına yaslanmadan önce bir süre payetlere dokunuyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Malone."

"Aurora." Sesindeki çıtırtı geri geldi, hatırladığım soğukluk... Ama şimdi farklı. Kırılgan bir his, sanki çatlayacakmış gibi.

Her an ayaklarımın altında olabilir. Eskiden olduğu gibi derin donmuş toprak gibi değil. Ya da belki de hepsi kafamın içindedir. Gerçekten emin olamıyorum.

Önemi olmamalı. Önemi *olamaz*.

Dikkatlice doğrulup diz çökme pozisyonuna geçiyorum. "Evet, Hanımefendi."

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" Önümdeki minderin parlak kırmızısına sertçe bakıyorum. "Konuşmayı ve itmeyi bırakmamı istiyorsun, değil mi? İşte buradayım, itaatkar oluyorum." Neden bu kadar kızgınım? Aramızdaki sınırları yeniden belirlediği ve bize rollerimizi hatırlattığı için mutlu olmalıydım. Bu hatırlatmaya onun kadar ihtiyaç duymayı beklemiyordum. Bu yüzden öfkeli olmalıyım. Kesinlikle beni dışladığı için değil.

Tek bir parmağını çeneme bastırıyor ve bakışlarıyla buluşana kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. "Konuşmamız bitmedi." Gözlerini benden ayırmadan masanın ortasına uzanıyor ve servis elemanını çağırmak için düğmeye basıyor.

Birkaç dakika sonra geliyor, yemeğimizi getiriyor, su sürahimizi değiştiriyor ve aynı hızla ortadan kayboluyor. Çatalımı elime alıyorum ama iştahımı kaybetmiş gibiyim. Çatal bıçağı bırakıp biraz daha şarap içmek çok cazip geliyor ama kafamın arkasında Allecto'nun sesini duyar gibi oluyorum.

Bir savaşçıyı yenmek mi istiyorsun Aurora? Bir savaşçı gibi antrenman yapmalısın; ve buna yemek yemek de dahil.

Yirmi iki yaşındayken moral verici bir konuşma. Şimdi ise yemek sırasında beni her yakaladığında tabağıma fazladan protein koyuyor. Bu hem sinir bozucu hem de sevimli bir durum ve bunu aklımda tutarak salataya serpiştirilmiş tavuklar üzerinde çalışmaya başlıyorum. "Eğer konuşmamız bitmediyse, ne hakkında konuşuyoruz?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünürdüm." Malone diğer her şeyi yaptığı gibi tavuğunu da kesiyor - kesin bir şiddetle. "Senin hakkında konuşacağız."

Aurora tavşan değildir, ama köşeye sıkıştığında kesinlikle tavşan taklidi yapar. Donup kalıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Ben mi? Benim hakkımda ne bilmek istiyor olabilirsin ki?"

"Bana zaten bilmediğin bir şey söyleyebilir misin?"

Tekrar konuşmadan önce yavaşça bir lokma tavuk yiyorum. "Masumiyet numarasının benim üzerimde işe yaramadığını tespit ettik. Tekrar deneyin." Bana diğer müşterileri gibi davranarak kalkanlar oluşturmaya devam etmesi beni rahatsız etmemeli. Belki de kendimi unutup ona Sabine Vadisi ve ailem hakkında çok fazla şey anlatmasaydım rahatsız etmezdi ama bundan şüpheliyim. Aurora tanıdığım hiç kimsenin olmadığı kadar beni etkiliyor ve onun gerçeklerini öğrenmek için can atıyorum.

Birkaç uzun an boyunca yemek yiyor ve istediğini elde edecek şekilde tepki vermek için stratejiler düşündüğünü ve bunları bir kenara bıraktığını görebiliyorum. Bu da belli ki kendisi hakkında konuşmamak.

Bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmeye zaten kararlı olmasaydım, direnişi merakımı daha da artıracaktı. Yemeğime dalıyorum ama göz ucuyla onu izliyorum. Bu kadın hakkında binlerce sorum var ama en iyisi nispeten basit bir tanesiyle başlamak. "Dokuz yıldır Yeraltı Dünyası'ndasın."

"Evet." Kelime kırılmış ve .

"Hades her zaman beşiği soymayı sevmiştir." Yirmi bir yaş o kadar da genç sayılmaz. Yirmi bir yaşına geldiğimde Sabine Vadisi'ni çoktan geride bırakmış ve buraya kendime bir parça toprak edinme niyetiyle gelmiştim. Ama Aurora benim gibi değil ve bunu fazlasıyla kanıtladık.

gerginleşiyor. " bir şey değil."

"Öyle değil mi?" Onu kışkırtıyorum ama doğrudan sormak beni susturmasını garantileyecektir. Onu biraz kızdırmalıyım. "Yirmi bir yaşında ve taze yüzlü. Seninle anlaşma yapmasına şaşmamalı."

"Eğer gerçekten sizin iddia ettiğiniz gibi biri olsaydı, sekiz yıl önce ilk anlaşmayı yaptığımda beni orada çalıştırırdı."

Hala . *On üç* yaşındayken Hades'e *mi* gitmiş? Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. *On üç* yaşındayken pek de masum sayılmazdım. Amazonlar çocuklarını siviller gibi korumazlar ama bu Hades pazarlığı kabul ettiğinde onun çocuk olduğu gerçeğini değiştirmez.

Dikenli ve tehlikeli bir şey göğsümde geziniyor. "Sana dokundu mu?"

"Tabii ki hayır." Sesi o kadar dehşete düşmüş gibi geliyor ki ona inanıyorum. "İstediğim şeyi verdi, başımı okşadı ve yirmi bir yaşına geldiğimde geri gelmemi söyledi."

Aşmayacağım çok az çizgi vardır ama bir çocuğu Yeraltı Dünyası'nda çalışması için yetiştirmek kabul edilemez. "O sekiz yıl boyunca Hades'i gördün mü?"

"Hayır." Ters ters bakıyor. "Okulu bitirdim, lisans diplomamın büyük bir kısmını ödedim ve son derece normaldim." Yüz ifadesindeki bir şey biraz duraksıyor. "Yirmi bir yaşına girdikten sonra bir ay bekledim, ama pazarlığın vadesini hiç söylemedi. *Ona* gitmek zorunda kaldım."

Rahatlama beni neredeyse sersemletiyor. Yaşlı adamın bu çizgiyi aşacağını düşünmemiştim ama eğer aşsaydı... Ne yapardım bilmiyorum. On yıl önce yaptığı bir şey yüzünden Carver Şehri'nin tartışmasız en güçlü kişisine karşı çıkmak korkunç bir karar olurdu. Kazanacak bir şey yok ama kaybedecek çok şey var.

Bu, *on üç* yaşındaki korkmuş ve savunmasız Aurora'dan yararlandığı düşüncesiyle ellerimin boğazına sarılmak için kaşındığı gerçeğini değiştirmiyor. "O yaşta onu nasıl buldun ki?"

"Sen daha iyi bilirsin. Bazı insanların çocukluğu olmaz, Malone. Hades'in kim olduğunu ve bu şehir için ne ifade ettiğini çocukluğumdan beri biliyorum."

"O pazarlığı yaptığında çocuktun." Bu da beni başladığımız yere geri götürüyor. "Bir genci anlaşma yapmak için Yeraltı Dünyası'nda Hades'i aramaya şey nedir?" Ne olabilir ki?

Hades'in bunu kabul etmesine neden olabilir mi? Ama Hades bunu yeterince iyi örtbas edebilir, ama kanayan bir kalbi vardır. Yaptığı her acımasız pazarlık için, perde arkasında, sunacak hiçbir şeyi olmayan talihsiz bir bireye yardım eden bir veya iki daha vardır. Belli ki Aurora da bunlardan biriydi ama bu yine de onun yolunu nasıl bulduğunu açıklamıyor.

Başka tarafa bakıyor. "Değer verdiğim birini güvende tutmak için paraya ihtiyacım vardı."

Bu duruma bakıp da Hades'in çıkar sağladığını düşünmemek imkânsız. "Yani hayatının dokuz yılı karşılığında bir gence bir sürü para verdi. Pek de adil bir anlaşma gibi görünmüyor."

"Evet, ama hepimiz elimizi kolumuzu sallayarak girip istediğimizi alabilecek kadar ayrıcalıklı değiliz." Bir üzüm domatesini mızraklıyor ve yiyor.

Bu beni hiçbir yere götürmüyor. Aksine, daha iyi hissetmek yerine daha kötü hissetmeme neden oluyor. Aurora'nın anlaşmasının şartları neden umurumda olsun ki? Anlaşmayı o yaptı. Belli ki sonuç olarak tamir edilemeyecek kadar kırılmamış. Yeraltı Dünyası'nın arka planının nasıl bilecek kadar Hades'in kimseden seks işçiliği yapmasını istemediğini biliyorum. Sadece isteyenlere bir seçenek sunuyor. Çoğu istiyor, neden olmasın?

Bu beni hala rahatsız ediyor.

"Eminim ailen bu fedakârlığı kendi başına yapmana izin vermek istememiştir?" Amazonlar çocuklarımızı dünyanın çirkinliklerinden korumuyor olabilirler ama biz de arkamıza yaslanıp onların şeytanla anlaşma yapmalarına izin vermeyiz.

"Babam ben bebekken öldü." Salatasını karıştırıyor. "Annem de öldü. Büyükannemle yaşıyordum ve onun anlaşmadan haberi yoktu."

"Seni daha iyi takip etmeliymiş gibi görünüyor."

Aurora bana bir bakış attı. "Elinden gelenin en iyisini yaptı. Bırakın kalıcı olmasını, bir torun sahibi olmayı bile asla beklemiyordu. Elinden geleni yaptı ama kaynaklarımız sınırlıydı."

Kaynakları sınırlıydı. Onu inceliyorum. İnsanların Hades'le anlaşma yapmasının her türlü sebebi vardır. Korunma. Hırs. Pelerin. Para. On üç yaşındaki Aurora, Yeraltı Dünyası'na gidip Hades'in kendisiyle pazarlık yapacak kadar çaresizce ne isteyebilir? Önceki üçü olamaz. Eğer öyle olsaydı onu sekiz yıllığına büyükannesinin evine geri göndermezdi.

durum buydu. "Bir çocuğun ne kadar paraya ihtiyacı olabilir ki sizi bu kadar ileri gitmeye teşvik etsin?"

Aurora sonunda bakışlarımı karşılıyor ve tutuyor. "Bu seni hiç ilgilendirmez, Malone. Anlaşmamın şartları benimle Hades arasında ve ikimiz de üzerimize düşeni yaptık. Her şey bitti. Savaşacak ejderha yok ve olsaydı bile *senden* yardım isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Bu hak ettiğinden çok daha fazla acıtıyor. Bana güvenmek için hiçbir sebebi yok, güvenmemek için de her türlü sebebi var. Bar kazancıyla ilgili hislerime rağmen, bundan daha kötü bir şekilde çıkmadığı açık. "Bedeline değdi mi?"

"Elbette. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum." Sonunda bakışlarını , ifadesi kapanıyor. "Ama bana bir yıl sonra tekrar sor. Yakın zamanda birini kaybettim ve bununla iyi başa çıkamıyorum. Artık hiçbir şeyden emin değilim."

Ses tonundaki keder gerçeği söylüyor, tıpkı bu konuşmayı daha fazla sürdürmemem konusunda beni uyardığı gibi. Ona baskı yapmaktan vazgeçmeme neden olmuyor ama bir insanın kederin pençesinden kurtulmak için ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi anlıyorum. "Kaybınız için üzgünüm."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

Benden teselli kabul etmeyeceğini biliyorum. Bunu nasıl teklif edeceğimden bile emin değilim. Bunun yerine, aklımdan geçen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Pazarlık süreniz bittikten sonra kulüpte devam edecek misiniz?"

"Evet." Bunu o kadar emin bir şekilde söylüyor ki, sesindeki acının bir kısmı kayboluyor. "İşimi seviyorum, avantajlarını ve her gecenin biraz daha farklı olmasını seviyorum. Meg'in ikinci adamı olarak çalışmayı seviyorum."

Bir anlığına, benim için olmayan bir geleceği düşünmenin cazibesine kapıldım. Aurora'nın gerçekte benim olduğu bir gelecek. Yine de bunların hepsi hayal. Aurora benim için değil, benim için değil ve evcimenliğe benzeyen herhangi bir şeye yerleşmek gibi bir niyetim yok. Hayatımı seviyorum, dengeyi seviyorum. Mükemmel işleyen makineme çomak sokmak kaçınmak istediğim bir hata.

Aurora beni yakından izliyor. "Bunu neden soruyorsun?" "Meraktan." Omuz silkiyorum.

"Bu kadar basit."

"Sende hiç de basit bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum, Malone."

Derimin altında bir şeyler uğulduyor, hâlâ yapabiliyorken bu kadına damgamı vurma arzum artıyor. Ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim."

"Tatlı yok mu?" Dudakları sanki aklımın tam olarak nerede olduğunu, beni nasıl etkilediğini biliyormuş gibi kıvrılıyor.

"Sipariş verebilirsin." Daha iyi düşünmeden elimi uzatıyorum ve avucunun benimkine kaydığını hissetmek o kadar *doğru ki*, beni derinden sarsıyor.

Aurora saklamak için değil. Bunu hatırlamak zorundayım, bu gerçeği yakınımnda tutmalıyım. Ben yıldızlara dilek dileyerek zaman harcayan bir kadın değilim. Amazon kraliçesinin ikinci kızı olarak yaptığım gibi, Aurora'yla olan ilişkimi de biliyorum. Bazı şeyler değiştirilebilir, kaydırılabilir ve yeniden düzenlenebilir. Bazı şeyler ise sadece gerçektir.

Asla kraliçe olamayacaktım, bu yüzden kendi yaratmak için ayrıldım.

Aurora asla benim olmayacak, bu yüzden kalan zamanımızın tadını çıkaracağım ve bu iki haftanın sonunda o gittiğinde hayatıma devam edeceğim.

Basit. Kolay. Düzenli.

Ne yazık ki, Aurora'yı odadan dışarı sürüklerken basit, kolay ve düzenli olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Üç adım bile atmadan topuklarını sıkıyor. "Fatura."

"Çoktan halledildi." Beni bekleyen bir fatura olduğuna hiç şüphe yok. "Şimdi, devam et, yoksa seni taşıyacağım."

"Eğer beni taşırsan, yanından geçtiğimiz her insana flaş patlatacağım."

"Evet." Yürümeye devam ediyorum ve bu sefer o da bana ayak uyduruyor. Benden birkaç santim daha kısa ama Aurora uzun boylu müşterilerinin daha uzun adımlarına ayak uydurmak için çok pratik yapıyor. Çok çalışıyormuş gibi görünmeden bunu nasıl başardığı büyüleyici.

Luna arabanın yanında bizi bekliyor. Yüzündeki memnun gülümsemeye bakılırsa, biz yemek yerken biri ona yemek yedirmiş. Bahşışi iki katına çıkarmayı aklıma not ediyorum. Spindle'daki servis, her gibi, yaklaşımın ötesinde. Luna kapıyı açıyor ve arka koltuğa geçiyoruz.

Aurora'nın elini tutmaya devam ediyorum. Bir kez çekiştiriyor, ama onu bırakmaya niyetim olmadığını anlayınca bir iç çekip arkasına yaslanıyor. Kendi adıma, camdan dışarı bakıyorum ve arka koltukta onu hırpalamamak için binama dönmemize kadar geçen dakikaları sayıyorum.

Onu tekrar boşaltmak istiyorum. Bundan daha fazlasını. Aurora'yı binlerce parçaya ayırmak ve tekrar bir araya getirmek, hem yaratmak hem de yok etmek, acı ve zevk olmak istiyorum. O tam olarak bilmediğim bir kasa ve ona dokunmanın tek yolunun baskınlık ve alt görev olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ona dokunmama *izin* vermesinin tek yolu bu.

Bana öyle geliyor ki, Aurora'nın yaptığı gibi benden uzak duran biri hiç olmamıştı. Ne yaparsam yapayım, her zaman aramızdaki mesafeyi korumayı başardı ve bu mesafeyi aşmaya hiç niyeti olmadığı daha açık olamazdı.

Tersine, bu bende aradaki boşluğu daha da gergin bir şekilde doldurma isteği uyandırıyor. Bu duygu son derece rahatsız edici. Kontrolü asla kaybetmediğim için kendimle gurur duyuyorum ama eşikte dans ediyorum. Aurora'nın bir kale olduğu izleniminden kurtulamıyorum, kapılar kilitli ve dışarıda dikenli bir bariyer var. İçimdeki savaşçıya sesleniyor, daha önce tırmanmak ya da aşmak istemediğim bir engelle karşılaşmamıştım. Şüphesiz hepsi bu, içgüdülerim onun içine girmemi talep ediyor.

Çatı katıma çıkan asansöre sessizce bindik. Çok karışık, çok çelişkiliyim. Kargaşa iyi bir sahne oluşturmuyor ve neredeyse umurumda değil. Neredeyse. Koridorda durup oyun odasının kapısına bakıyorum. Eğer şu anda oradan geçersen, ikimize de bakacak kadar aklımın başımda olacağını garanti edemem. Çok sarsıldım, çok acemiyim.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha ve Aurora'nın elini bırakmak için kendimi zorluyorum. "Yatağına git."

"Ne?" Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum. "Bu kadar mı?"

"Evet." Ondan uzaklaşmak için attığım ilk adım en zoru, ama sonra aklım beni koridorun geri kalanında odama kadar taşıyor. Arkama bakmıyorum.

Ama kapı kapalıyken bile onun varlığını *hissedebiliyorum*. Aurora evimde geçirdiği birkaç kısa gün içinde kendini tüm mekâna damgaladı. Hem çok yakın, hem de yeterince yakın değil. Bu sinir bozucu ve saçlarımı yolmak istememe neden oluyor. Hiçbir zaman hayal kırıklığının dışı vurulmasına izin veren biri olmadım ama kendi kuralımı çiğneme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Ben de gelen tek şeyi yaptım.

Ursa'yı aradım.

Saatin geç olmasına rağmen hemen cevap veriyor. "Cennette sorun mu var, sevgilim?" Ses tonundaki tatlı zehir hoşuma gidiyor ve gözlerimi kapatıp saatler sonra ilk kez tam nefesimi içime çekiyorum.

Sonunda konuştuğuğmda, normal soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. "B b rlenmek sana yakışmıyor."

"Bu anın tadını çıkardığım için beni suçlayabilir misin?" Kısık ve melodik bir kahkaha atıyor. Ursa'nın yaptığı her şey melodiktir. M cevherli bir kılıfın içinde saklı keskin bir bıçak gibidir. , pürüzsüz ve ş phelenmeyen insanların asla göremeyeceği şekilde tehlikeli.

"Aslında, yapabilirim." Her ne kadar kısa bir süre önce itaatkâr çifti onu düğümlere boğduğunda çözülmesini izlemekten sapıka bir zevk almış olsam da. Aurora'da durum farklı. Ursa ve Alaric, Zurielle'i bek retini açık artırmaya çıkarmak için kandırdıklarında bir ilişkiye hazırdılar. Aurora bana her baktığında gözlerinde kalpler olan tatlı masum bir şey değil. Benden söylediği kadar nefret ettiğinden eminim, ancak bu duygu onu becermediğim için olması gerekenden daha derin görünüyor.

Ağır ağır yatağımın kenarına oturuyorum. "Düşündüğüm gibi değilmiş."

Ses tonundan eğlence süzülüyor. "Sadece merkezden uzak değilsin. Bir var."

Sadece bu kadar. Bir sorun *olduğundan* emin değilim. Sabine Vadisi'nde olup bitenlerden başlayıp Aurora'ya kadar uzanan bir dizi küçük huzursuzluk ve endişe kaynağı var ama aslında hiçbir şey yanlış değil.  l lebilir bir şekilde değil. "Benden gerçekten nefret ediyor."

"Eğer istediğin buysa, seni sevmesi için onu baştan çıkar." Bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki mümkün olduğuna dair hiçbir şüphe yokmuş gibi. "O kız onu gördüğün andan beri senin başını döndürüyor."

"Seninki de dahil herkesin başını döndürüyor." Bir duraklama. "Bunun seni rahatsız ettiğini düşünmemiştim."

Olmadı. Olmadı. Aurora'nın geçmişini umursamıyorum, en iyi arkadaşımı içeriyor olsa bile. Ursa Aurora'yla sadece ara sıra beni kızdıracak kadar yakınlaşırdı ama bu arkadaşlığımızı etkileyecek kadar değildi; hassas bir dengede asla yanlış tarafa düşmezdi. "Etkilemez."

S z me güveniyor, bu da arkadaşlığımızın uzunluğunun ve gücünün bir kanıtı. "Bu durumda, onun duygularını konudan çıkarın ve bana ne istediğinizi söyleyin."

"Onu istiyorum." Bu kadar basit ve karmaşık. "O zaman al onu."

"Ursa."

"Malone." Ses tonumu taklit ediyor. "Sevgilim, sakın bana onu düzgün bir şekilde baştan çıkaramayacağını . İstedğini almakta hiç tereddüt etmedin; bu her zaman ortak noktamız olan bir şey. Aurora'yı mı istiyorsun? Al onu."

"Onu alıyorum," diyorum sert bir şekilde. "Son birkaç gündür günde birkaç kez."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Arka planda bir şey hışırdıyor ve birden Ursa'yı yatakta, iki yanında iki itaatkârıyla birlikte görüyorum. Karnımın çukurunda garip bir his beliriyor ve yumruğumu oraya bastırıyorum. Neredeyse... özlem gibi geliyor.

"Bu kadar kararsız davranmak sana yakışmıyor."

"Hayır, değil." İç çekiyorum. "Ondan daha fazlası var. Evdeki durum kötüye gidiyor ve bu da dikkatimi dağıtıyor." Kız kardeşimden bir telefon beklemekle aptallık ettim. Sabine Vadisi'nin nasıl işlediğini biliyorum. Benim yardımım olmadan bir yolunu bulacaktır. Buna inanmak zorundayım. Ailemle ilgili her düşünceyi zehirleyen şüphe kırıntısına rağmen buna inanıyorum.

"Bu durumla ilgili yapabileceğiniz çok az şey var."

"Biliyorum." Ve biliyorum. *Deneme* isteğimi değiştirmiyor. Tanrım, yumuşuyor muyum yoksa gerçekten o kadar kibirli miyim karar veremiyorum. Muhtemelen ikisinin ölümcül bir kombinasyonu. "Tavsiyeniz arzulanan bir şey bırakıyor."

"Durumlarımızın tersine döndüğü ve senin yüzüme güldüğün bir zamanı hatırlıyor gibiyim, seni kaltak." Bunu sevgiyle söylüyor. "Senin pahasına bu eğlence anını yaşamama izin ver."

. "Uh-huh. An henüz bitmedi mi?"

"Evet." Ursa gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse. Onu senin yap, Malone. Aurora bir hazine ve kimse ona senden daha iyi bakamaz. Yalnız yaşamayı sevdiğini biliyorum ama birkaç gün sonra seni bu kadar etkiliyorsa, bunu düşünmeye değmez mi? Onu bırakıp önümüzdeki birkaç yılı üzümlere ve etrafındaki herkesi tersleyerek geçirmenden nefret ederim. Bu çok sıkıcı, sevgilim."

Tipik Ursa. Nazik ve zalim, hepsi de pürüzsüz bir pakette toplanmış. Kendimi içgüdüsel inkârımı durdurmaya ve söylediklerini gerçekten düşünmeye zorluyorum. Aurora kalsın. Gerçekte onu benim yap. Zaten bu fikrin etrafında dans etmiyor muydum? Haklı; istediğim şeyleri talep etmek söz konusu olduğunda tereddüt etmek bana göre değil. Aurora'yı

istediğim insanlar. Aurora bu kuralın istisnası, ama belki de kendimi aşmamın zamanı gelmiştir. "Sıkıcı olmaktan nefret ederim."

"Affedilemez bir günah, gerçekten." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Teşekkür ederim, Ursa. Görünüşe göre o itiş kakışa ihtiyacım vardı."

"Dışarıdan bir bakış açısına sahip olmak kolay." Kısa bir duraklama. "Sabine Vadisi hakkında bir şeyler yapmaya karar verirsiniz, desteğimi alacağınızı."

Bir an için beni gerçekten cezbedti. İkimiz Carver Şehri'nin çoğunluğunu elimizde tutuyoruz. Paine kardeşleri sonsuza dek ortadan kaldırmak için yeterli insan gücü ve kuvvete sahip olabiliriz. Ama böyle bir hareketin maliyeti çok yüksek. Onların kontrolündeki aile üyelerimin güvenliğini garanti edemeyiz. Dahası, Amazonların altını oyarak onlara yarardan çok zarar vermiş oluruz. "Teklifiniz için gerçekten minnettarım ama buna gerek yok."

"Fikrini değiştirmeye karar verersen, bana haber ver," diyor rahatça. "Her zaman senin yanında savaşa gitmenin eğlenceli olacağını düşünmüştümdür."

Gülümsüyorum. "Dostluk ilanlarını asla yarı yolda bırakmazsın, değil mi Ursa?"

"Doğru yapmayacaksan neden bir şey yapmaya zahmet ediyorsun?"

"Teşekkür . Her şey için." Kapıma bakıyorum. "Bunu düşüneceğim tavsiyen."

"İyi geceler, Malone."

"İyi geceler." Telefonu

kapattım.

Özellikle Ursa'nın tavsiyesi aklımı kurcalarken, henüz uyuyamayacak kadar merkezden uzağım. O haklı; dışarıdan bir bakış açısı bazen yardımcı oluyor. Buna karar vermek için izne ihtiyacım yoktu, ama saçmalıkların arasından sıyrılıp olayların tam kalbine inen bir yolu var.

Aurora'yı benim yapmaya karar vermek bir risk gibi geliyor ve bu seviyede bir riske girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki de bu beni endişelendirmeli ama tek hissettiğim enerjik olmak.

Aurora'yı istiyorum.

yüzden onu alacağım.

"Y

"Seni *lanet iblis dölü*."

Yıkık dökük yatağa bakıyorum ve daha çok küfrediyorum.

Görünüşe göre kedi, biz yemeğe gittikten sonra odayı terk etmek yerine, kendi bölgesini işaretlemek için yatak örtüsünü -ve eğer her yerdeki tüyler bir gösterge ise bir yastığı- parçalamaya karar vermiş

-Ve her şeyin üzerine işemek.

Elimi burnuma götürdüm. "Ne oluyor lan, seni küçük pislik?" Burada uyuyamıyorum. Kedi idrarı kokusundan gözlerim yaşarmadan odada zar zor durabiliyorum.

Tabii ki hiçbir yerde bulunamıyor. Neden yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalsın ki? *Gerçekten* bir kediye yüksek bir pencereden atacağımdan değil, ama en azından onu bu ihtimalle tehdit etmek istiyorum.

Belki çarşafı çıkarabilirim ve koku çok kötü olmaz?

Yatağa doğru bir adım atıyorum... ve öğürüyorum. Hayır, bu işe yaramayacak. Koku bu kadar kötüyse, yatak takımlarını ve muhtemelen yatağı da ıslatmış olmalı. "Tabii ki Malone'un her şeyi mahveden ve sonra da iyi bir önlem için üzerine işeyen şeytani bir kedisi olacaktı. Bu *onun* hayvan versiyonu ama en azından biraz kontrolü var."

"Böyle düşünmene çok sevindim."

Gözlerimi kapatıyorum ve tam beş saniye yerin açılıp beni yutmasını diliyorum. "Kedin bir canavar," diyorum arkamı dönmeden.

"Rogue özeldir." Boğazını temizliyor. "Bu konuşmaya salonda devam edelim."

Kokunun beni rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız ediyor gibi görünmesi neden onu biraz daha insan gibi gösteriyor bilmiyorum ama öyle. Yavaşça odadan çıkıyorum ve Malone kapıyı kapatıyor. İkimiz de yavaşça nefes alıyoruz. Burnumu ovuşturuyorum. "Sen özel diyorsun ama ben sadistlik duyuyorum."

"Pek sık misafirim olmaz." Kapalı kapımı düşünüyor. "Görünüşe göre kendini tehdit altında hissediyor."

"Ya da o sadece bir pislik."

Dudakları kıvrılıyor. "Ya da o sadece bir pislik."

Etrafıma bakındım. "Küçük canavar nerede? O ve ben biraz sohbet edeceğiz."

"Rogue bir şeyi yok ettikten sonra kendini nasıl yok edeceğini bilir."

O kadar kolay söylüyor ki... Bakakalıyorum. "Kediniz sık sık mobilyalara zarar verir mi?"

"En azından üç ayda bir." Omuz silkiyor ve koridorda yatak odalarının aksi yönüne doğru ilerliyor. "Dediğim gibi, çok titizdir."

Malone, mobilyaları aktif olarak tahrip eden bir kedi besliyor. Evde buna dair herhangi bir kanıt görmedim, bu da demek oluyor ki Malone kedisi eşyaları mahvettikten sonra onları değiştiriyor olmalı. Kediye besliyor olması, hatta buna rağmen onu seviyor gibi görünmesi... Yıllar boyunca oluşturduğum Malone resmine uymuyor. Bu gece çok az şey bu resme uyuyor ve ben nasıl ayarlayacağımı bilmiyorum.

Bu onun yaptıklarını değiştirmez. Hiçbir şey bunu değiştiremez.

Ama o ilk düşündüğümde daha karmaşık. Onun soğuk bir canavar olduğunu düşündüğümde onu öldürmeyi hayal etmek yeterince kolaydı. Şimdi ise ne hissedeceğimi bilemiyorum. Yaptıkları affedilemez ama sempati duymaktan kendimi alamadığım katmanları var. Bu ondan daha az nefret etmemi sağlamıyor... sadece uzun zamandır göğsümde taşıdığım derin öfke garip bir şekilde körelmiş gibi geliyor.

Yorgunum, hepsi bu. Fazla düşündüğümün basit bir açıklaması.

Malone'u mutfığa kadar takip ediyorum ve iki kadeh şarap doldurmasını izliyorum. Sanki ona meydan okumam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor. Savaşımı seçmeye karar veriyorum ve teklif edilen kadehi şikayet etmeden alıyorum. Pahalı bir şarap ve dilimin üzerinde kayan lezzetin tadını çıkarıyorum. "Bu çok iyi."

"Biliyorum." Malone kalçasını tezgâha dayıyor ve misafir odasının kapısını incelediği gibi beni inceliyor. "Sende

Büyükannen dışında ailen var mı Aurora?"

"Hayır. Sahip olduğum tek şey o." Öfke beni ayaklarımın üzerinde döndürüyor. Hatırlattığı için, ondan bu kadar yoğun nefret etme nedenimi ortaya çıkardığı için neredeyse ona teşekkür edeceğim. "Ya da eskiden sahip olduğum tek şey." Malone'un yasını tuttuğum kişinin büyükannem olduğunu düşünceğini biliyorum ve bu hatayı yapmasına izin verdiğim için çok mutluyum. Gerçek şu ki, büyükannem altı yıl önce uykusunda vefat etti. Her zaman istediği gibi huzurlu bir şekilde öldü ve onun yasını tutmama rağmen, sonunda huzura kavuştuğu için içimde garip bir huzur vardı.

Annem söz konusu olduğunda huzur yok.

"Ah." Şarabını yudumluyor, hâlâ beni dikkatle izliyor. O üç kelimede benim kastettiğimden daha fazlasını anladığı hissinden kurtulamıyorum. "Yarın yatağı ve yatak takımını değiştireceğim. Kanepe şık ama acayip rahatsız. Bu gece benimle uyuyacaksın."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Kendimi tekrarlama alışkanlığım olmadığını söylemiştim."

Yaptı, ama hala bunun ne kadar çabuk olduğunu anlayamıyorum. Malone beni kutsal odasına alıyor. Ne kadar gergin olursa olsun, eninde sonunda uyuması gerekecek. Bu gece bitebilir.

Bu bilgi midemde bir taş gibi, beni ağırlaştırıyor. Uyuşmuş dudaklarımın arasından şarabımı yudumluyorum. Kendimi bu yola ilk attığımda, kalbimde en ufak bir şüphe yoktu. Ya şimdi? Şimdi, aşağı yukarı ve yukarı aşağı. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu kadını bitirmek, bana yaşattığı acının, benden aldığı annenin bedelini ödetmek istemeliyim. Her yıl daha da bulanıklaşan, asla yerine koyamayacağım anılar için. Beni doğuran kadın bedenen ve ruhen öldü. Asla uyanmayacak. Asla gülümsemeyecek. Bana bir daha asla sarılmayacak.

Malone yüzünden.

Gözlerimi kapatıyorum ve içimde her zaman var olan öfkeyi kucaklamak için bekliyorum. Hâlâ orada, hâlâ karanlığın kaynayan bir karmaşası, ama beklediğim şekilde dalgalanmıyor.

Çok *yorgunum*.

"Aurora."

Malone elimden şarap bardağını alıp lavaboya doğru ilerlerken gözlerimi açıyorum. Her iki bardağı da hızlı ve etkili hareketlerle yıkıyor ve daha sonra benim görmediğim küçük bir kurutma rafına yerleştiriyor.

fark ettim. Malone dönüyor ve neredeyse duygulanıyor gibi görünüyor, ama o kadar kısa bir duraklama ki, hayal ettiğimden yarı yarıya eminim.

Sertçe yutkunuyorum. "Bu bir hata."

"Hangi kısmı?" Dudakları kıvrılıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Tuzakların farkındayım. Gel bakalım." Arkasını dönüp mutfaktan çıkıyor ve beni peşinde bırakıyor.

Ama tuzakların farkında *değil*. Ne kadar zorlu olsun, aynı oyun alanında bile değil çünkü ona gerçekten saldırma ihtimalim aklına bile gelmiyor. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Bu bir avantaj *olmalı*. Gafil avlanırsa nihai hedefim daha kolay olur.

Ama bir şekilde ağzımı açıyorum ve kelimeler serbest kalıyor. "İnsanları sık sık yatağına davet eder misin?"

"Hayır. Asla."

Bu beni daha da kötü hissettiriyor. Elimin topuğunu göğsüme . Pullar beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan küçük acı dürtüleri. "O zaman beni kanepeye yatır."

Malone kapı aralığında duraksıyor. Gölgele yüz ifadesini benden gizliyor ama omuzlarının gergin çizgisinden hoşnutsuz olduğunu anlayabiliyorum. "Bana güvenli kelimeni söyle."

Kısa kesiyorum. "Yanında uyumamı bir sahneye dönüştürmeyeceksin."

"Aurora, buraya geldiğin andan beri olayların içindeyiz. Bana güvenli kelimeni söyle."

"Thorn."

Hareket etmiyor. "Kullanmak ister misin?"

İçimde çelişkili arzular yükseliyor, artık ne istediğimi bilemeyene kadar birbirlerine dolanıyorlar. Her şeye rağmen boğazım düğümleniyor. İnanılmaz derecede yorgunum. Başımı öne eğiyorum. "Hayır, kullanmak ."

Yatak odasının kapısını açar ve geri çekilir. "İçeri gir ve soyun. Ben hemen geliyorum."

Az önceki uyuşukluk yayılıyor, yanaklarımı kaplıyor, boynumdan aşağı kayıyor, kalbimin etrafında kıvrılıyor. Yanından geçip elbisemi çıkarıyorum. Daha önceki talimatlara uyduğum için elbisenin altında çıplaktım ama elbiseyi katlayıp yatağın karşısındaki stilize masanın yanındaki sandalyeye koymak için zaman ayırıyorum. İşimi bitirdiğimde Malone elinde diş fırçam ve saç sargıyla çıkageldi.

Onu uzatıyor. "Bu gece odadan istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hazırlan."

Beni banyo odasına kadar takip etmediğinde neredeyse rahatlıyorum. Asla var olamayacak bir evcimenlik parodisinde bu kadının yanında dişlerimi fırçalamadan da yeterince tuhaf. Uyuşukluğum, yatmaya hazırlanırken yaptığım bildik hareketleri yaparken de azalmıyor. Neredeyse düşmanımın yanında uyumayacakmışım gibi davranabiliyorum. Neredeyse.

Ta ki kapı aralığında durup geniş yatağına bakana kadar. Hâlâ onun yanında yatma, dokunacak, öpecek, tadacak kadar yakın olma düşüncesini kabullenmeye çalışıyorum. Saldıracak kadar yakın.

Sonra üzerinde tek bir parça kıyafet olmadan dolaptan çıkıyor ve o anda dizlerime vurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Malone muhteşem. Bunun için başka bir kelime yok. Saçları mükemmelden biraz daha az, sanki parmaklarını içinden geçiriyormuş gibi yer yer yukarı kalkıyor ve vücudu, kalçalarının kıvrımlarının yumuşaklığı, her birinin ucunda pembe meme ucu olan küçük göğüsleri dışında zayıf, güçlü hatlardan oluşuyor.

Kısa bir süre duruyor ve birbirimize bakıyoruz. Yeraltı Dünyası sayesinde beni sayamayacağım kadar çok kez çıplak gördü ama şu anda bana sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Sanki aramızda tek bir fiziksel engel olmadan burada durmamın bir anlamı varmış gibi.

Olmaz.

Olamaz.

"Burayı çok soğuk tuttuğun için bana gecelik giydirmiştin." Şu an soğuk hissetmiyorum. Diri diri yanıyormuşum gibi geliyor.

Bana zar zor bakıyor. "Yatağım ve vücut ısım bu gece seni sıcak tutmak için fazlasıyla yeterli."

"Malone-"

"Yatak." Parmaklarını şıklatıyor ve kapıdan en uzak olan sol tarafı işaret ediyor. Yüz ifadesi tuhaf, sanki buz gibi bir ifade takınmaya çalışıyor ama bunu tam olarak başaramıyor.

Tereddüt ediyorum ama sonunda itaat ediyorum. Başka seçenek yok. Şu anda onu zorlayamayacak kadar yorgunum, çok gerginim. Zorlarsam ne olur bilmiyorum. Bu gece buna boyun eğmek ve yarın şeytan kedisinin yok ettiği şeyleri yerine koyduğunda sağlam bir zemine inmek daha iyi.

Yatak o kadar rahat, arşafllar o kadar yumuşak ki, yerleşirken hafifçe . Misafir yatağı güzeldi ama bu başka bir seviyede. Yapabilirdim... Ama hayır, yapamam. Bir bok yapamam, çünkü onun yatağında bir köpek yavrusu gibi kıpırdanmak yerine Malone'u nasıl bitireceğimi bulmam gerekiyor.

Yatağın diğer tarafına doğru ilerliyor ve odadaki ışıkları kapatmadan önce lambayı yakıyor.

Yorganı üzerime çekiyorum ve onun yatağa tırmanışını izliyorum. İyi geceler mi demem gerekiyor? Öpüşecek miyiz? Sevişecek miyiz? Bilmiyorum ve bir oyun planım olmadığı için panik içinde beynim çılgınca daireler çiziyor.

Malone bana bir bakış attı. "Uyu." Işığı kapatıyor ve odayı mürekkep gibi bir karanlığa gömüyor. Perdeler kapalıyken, görebildiğim kadarıyla bir mağarada da olabilirdik. Hiçbir zaman uyumak için ışığa ihtiyaç duyan biri olmadım, ama Malone rahatlatırken altımdaki yatağın kayma hissinde umutsuzca görmek istememe neden olan bir şey var.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes alıp aynı şekilde yavaşça nefes vermeye odaklanıyorum. Bir zamanlar uyumak benim için zordu ve bu yüzden uykuya dalmama yardımcı olmak için tasarlanmış düzinelerce meditasyon tekniği edindim.

İhtiyacım olduğunda hiçbirisi çalışmıyor. Zaman şekerlemeye dönüyor, saniyeler sonsuz bir döngü içinde akıp gidiyor. Nefesimi sabit tutuyorum. Kontrol edebildiğim tek şey bu ve ben de öyle yapıyorum.

Malone gerçekten uyuduğumu düşünüyor olmalı. Yer değiştiriyor ve sonra şakağıma neredeyse hayali bir dokunuş hissediyorum. Parmakları birkaç dakika oyalanıyor ve sonra dokunuşunu da yanına alarak geri çekiliyor.

Neler olduğunu anlamıyorum.

Kink dışında konuşmadığımız sürece her şey yolundaydı ama şimdi bu kadının farklı yönlerini görmeden duramıyorum. Ne kadar yorgun olduğunu. Ne kadar çok şey taşıyor. İnsanlarının ona nasıl saygı duyduğunu ve hatta sevdiğini.

Annemin insanları onu seviyor muydu? Ben sevmiyorum.

Bilmiyorum. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum çünkü beni içinde yaşadığı dünyadan çok ayrı tuttu. Annemi komaya sokan kavgadan önce bile büyük annemle yaşıyordum. Büyükanнем sert bir kadındı, dünya tarafından dövülmüştü. O

Bana nasıl güçlü olacağımı, insanların beni sürekli hafife alması için nasıl uyum sağlayacağımı öğreten kişi. Her zaman ne olursa olsun hayatta kalmaya odaklanırdı. Konuşma tarzına bakılırsa, annemin ulaşamayacağı bir güce erişmeye çalıştığı için en kötü türden bir aptal olduğunu düşünüyordu. Sanki annemin bu yüzden hak ettiğini aldığına inanıyordu.

Yavaşça nefes veriyorum. Önemli değil. Kimse annemin başına gelenleri hak etmiyor. Malone saldırıyı istediği zaman durdurabilirdi. Yeraltı Dünyası'nda ortaya çıkardığım raporlara göre, annemin yerde kalmasını sağlamak için son bir tekme atmış. Doktorlar komadan bu son darbenin sorumlu olduğunu kesin olarak söyleyemiyorlar ama bu değilse, o zaman ne?

Yanımda, Malone'un nefes alış verişi düzleşti, vücudu uykuda gevşedi. Şimdi hareket etmenin, üstüne çıkıp yüzüne bir yastık koymanın tam zamanı. Burada uzanıp aldığı her nefesi saymaktan başka *bir şey* yapmanın.

Sadece hareket etmem, kendimi harekete geçirmem gerekiyor. Bunun için...

I Aurora'nın üstüme yayılmasıyla uyandım. Uykumuzda hangimizin hareket ettiğinden emin değilim ama onun vücudunun bana ağırlık çok rahatsız edici. Rahatsız edici ve Ayrıca hoş da sayılır. Güzel kokuyor, gevşemesinden gelen hafif bir vanilya kokusu. Göğüsleri yan tarafıma baskı yapıyor ve nefesi köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. Biraz kayıyor, bacağı sanki aramızdaki son küçük mesafeyi de kapatmaya çalışıyormuş gibi benimkinin arasından kayıyor.

Her sabah böyle uyandığımızı hayal etmek çok *kolay*. O yerden çok uzaktayız, aramızda çok fazla engel var, ama daha fazlasını vaat etmeye devam ediyoruz.

Dün gece ne oldu da aramız daha da açıldı bilmiyorum, tıpkı kaybettiğimiz mesafeyi nasıl geri alacağımızdan emin olmadığım gibi. Her sorunun peşinden kazanılması gereken bir savaşmış gibi gitme eğilimindeyim ama bu yaklaşım Aurora'da işe yaramayacak. O da en az benim kadar inatçı ve ona zorbalık etmeye kalkarsam son nefesine kadar benimle savaşıyor.

Hayır, bu biraz incelik gerektirecek. Biraz baştan çıkarma.

Ya da belki de bu sadece bir bahane, parmaklarımı karnıma attığı kolunun üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Teni inanılmaz derecede yumuşak. Aurora ile ilgili her şey baştan çıkarmak için tasarlanmış gibi görünüyor; özenle seçilmiş dış görünüşünden içinde sakladığı alevlere kadar. Bu alevler beni, onları içeren paket kadar, hatta daha fazla cezbediyor. Bu kadın Amazonlar'ın arasına çok yakıştırdı.

Güç beni her zaman cezbetmiştir.

Bu yüzden itaatkârlarımın tatlı ve teklif edebilen kişiler olmasını tercih ediyorum. Bu onları daha güvenli kılıyor, kendimi asla unutmamamı sağlıyor ve

fazla bağlanmak. Sadece yüzeyin altını göremeyen bir aptal *Aurora*'ya tatlı ve teklifsiz diyebilir.

Burnunu göğsüme sürtüyor ve titriyor. "Bu hiç olmamış gibi davranalım."

"Bir dakika içinde." Aramıza mesafe koymak için ne kadar da aceleci. Dün gece, restoranda başlayan ve çatı katında devam eden bir sahneyi oynamaya niyetlenmişim, ama konuşmamız niyetlerimi raydan çıkardı. İlk defa, bu randevunun saniyelerinin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Yeterli zaman yok. Aramızdaki mesafe ürkek adımlarla geçilemeyecek kadar açık. Eğer onu istiyorsam, onu almalıyım.

Konuşmak işe yaramaz. Henüz olmaz. Önce aradaki boşluğu başka bir şekilde doldurmalıyım.

Boynunun arkasını kavriyorum ve ağzını almak için onu yukarı çekiyorum. Çok kısa bir süre direniyor ama dişlerimin alt dudağına değdiği ilk anın ötesine geçmiyor. Aurora neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve sonra elleri saçlarımda, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bana doğru eğiliyor.

Aynı madalyonun iki yüzü. Beni istiyor, ama beni istemek istemiyor. Ağzına karşı gülümsüyorum. *Çok yazık. Bana anahtarı verdin ve istediğimi elde etmek için onu kullanmaktan çok mutluyum.* Boynunu bırakıyorum ve elimi sırtının pürüzsüz çizgisinde gezdirerek kışını kavriyorum, ağzına daha kolay ulaşabilmek için onu birkaç santim yukarı çekiyorum. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve kalçası amıma baskı yapıyor. Temasın şoku beni neredeyse raydan çıkarıyor ama bu sabah için planlarım var ve onları uygulamaya tamamen niyetliyim.

Bir dakika içinde.

Şu anda beni öpüşünden duramayacak kadar zevk alıyorum. Yine içimdeki o ses titreyerek uyanıyor. *Her zaman böyle olabilir.* Ama sadece kartlarımı doğru oynarsam.

Aurora'yı sırt üstü yatırıyorum ve yatağa bastırıyorum. Ağzıma karşı inliyor, beni daha yakına çekmeye çalışıyor. Alt dudağını ısıırıyorum. "Ellerini başlığa yasla."

"Malone-"

"Bu bir emirdi."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor ve itaat ediyor. Bana karşı titremeseydi, güzel bir pakete sarılmış ihtiyacın resmi olmasaydı, velet rolüne inanırdım. Geriye kayarak kalçalarının arasında diz çöküyorum ve sadece ona bakıyorum. "Bana öyle geliyor ki seni doğru düzgün keşfedemedim."

"Bunu ilk gece yaptığına eminim."

Kalçasına hafifçe vurarak sıçramasını sağlıyorum. "Kurallar konusunda biraz gevşek davrandım ama bu sahne boyunca kuralları tekrar uygulayacağız. Bir soruya cevap vermediğiniz ya da gelmek için izin istemediğiniz sürece sessiz olun."

Aurora'nın kara gözlerinde isyan parlıyor ama buna direnmeyi başarıyor. En azından şimdilik. Gülümsüyorum ve ellerimi hafifçe kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "Çocuk istiyor musun Aurora?"

Bana göz kırıyor, ağzı açık kalıyor. "Ne?"

Bunu ona sorduğuma inanamıyorum. Tüm planlarımı dikkatli yapma niyetime rağmen, kelimeler bir anda ortaya çıkıverdi. "Kendimi tekrar etmekten ne kadar az hoşlandığımı konuşmuştuk."

"Ah." Kendini bir silkeliyor. "Bilmiyorum. Belki de. Tink bebeklerden bahsettiğinde dürtülerimin ortaya çıkmasını ya da yumurtalıklarımın sızlamasını bekliyorum ama belki de tüm bu ilişkiyi ve üremeyi gerçekleştirecek doğru kişiyle henüz tanışmadım." Başka tarafa bakıyor. "Çocuk istiyor *musun*?"

"Sanırım öyle." Bu, üzerinde düşünmek için fazla zaman harcamadığım şeylerden biri. Çocukları severim. Kız kardeşim benden neredeyse on yaş büyük, bu yüzden gençlik yıllarımın çoğunu yeğenlerimin doğuşunu ve küçük insanlar haline gelişini izleyerek geçirdim. Amazonlar çocuklara değer verir ve ben de bir istisna. İlerleyebilir ve bir partnerim olmadan kendi çocuğumu doğurabilirdim; bunu gerçekleştirmek için tüm kaynaklara sahibim. Ama bir şey beni şimdiye kadar engelledi.

Belki ben de doğru kişinin ortaya çıkmasını bekliyordum.

"Neden bana bebekleri soruyorsun?"

Bu soruya cevap vermeye hazır değilim. Aurora'ya devam etmek istediğime karar vermek ve bunu gerçekten başarmak çok farklı iki şey. Herhangi bir ilişkinin yürümesi için sıraya girmesi gereken çok fazla unsur var ve biz zaten dezavantajlı bir şekilde başlıyoruz. Bu kadının sapkınlıklarını içten dışa biliyorum, onu neyin tahrik ettiğini ve neyin azdırdığını biliyorum. Etrafındakilere kıyasla biraz fazla parlak yanan sert bir arkadaş olduğunu biliyorum. Ama bunun ötesinde? Son birkaç gündür ağzından kaçırmasına izin verdiği küçük bilgi kırıntılarıyla bile, onun büyük bir kısmı benim için gizemini koruyor. "Kalçalarını daha geniş aç."

Tereddüt ediyor ama sonunda itaat ediyor. Ellerimi belinin altından geçirip göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırıyorum. Kahverengi meme uçlarını ve onları kesen parlak gümüş piercingleri başparmağımla izliyorum, soluk soluğa kalışının tadını çıkarıyorum. "Hâlâ acıyorlar mı?"

"Bazen." Bakışlarımla buluşuyor. "Hoşuma gidiyor."

"Hiç şaşırmadım." Eğildim ve bir meme ucunu ağzıma aldım. Altımda kıpırdanıyor ama ellerini yatak başlığının üzerinde tutmayı başarıyor. Acele etmeden, sağ göğsünün kıvrımından sol göğsüne doğru alay ederek ve yalayarak ilerliyorum. Bu sabah daha sonra bir toplantım var ama bunu aceleye getirecek halim yok.

Tırnaklarımı kaburgalarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum, nefesi kesilirken midesinin inişini izliyorum. Bakışlarımla altında kıvranıyor, kalçaları yatağın üzerinde huzursuz. Tek bir parmağımı amının ortasına doğru sürüklüyorum, onu sırlıslık bulduğumda neredeyse inliyor ve klitorisinin hemen üzerinde duruyorum. "Eğer benim olsaydın, bunu da delmeni emrederdim."

Gözleri irileşiyor ama ona cevap verme şansı tanımıyorum. Vücudundan aşağı kaydım ve amını öptüm. Tanrım, bu kadının tadı. Beni çıldırtıyor. Ona doyamıyorum, eğer onu elimde tutmanın bir yolunu bulmaya karar vermemiş olsaydım bu beni endişelendirirdi. Dilimi içine daldırıyorum ve sonra klitorisini kızdırmak için yukarı çıkıyorum.

Aurora iniltili bir ses çıkarıyor. "Yaklaştım, Sahibem."

Başımı kaldırıyorum. "Şimdiden mi?"

Bana bakmak istediğini bildiğim halde tavana bakıyor. "Sabahları çok azgın oluyorum, Sahibem."

"Velet," diye mırıldanıyorum. Klitorisinin üzerinden nefesimi veriyorum ve tüylerim diken oluyor. "Eğer öyleyse, her zaman durabilir ve bu sabahki azgınlığın yüzünden kendiliğinden orgazm olmanı bekleyebilirim."

Çenesini sıkıyor ve bir an için gerçekten inadına kabul edebileceğini düşünüyorum. Sonunda Aurora başını sallıyor. "Lütfen devam edin."

"Bir şey istediğinde çok kibar oluyorsun." "Herkes öyle değil mi?"

"Hayır." Yaptığım işe geri döndüm. Beklemeliydim, bunu kızıştırmalıydım ama o çok tatlı. "Orgazm olmak için iznin var." Boşalmasını istiyorum ve buna ben sebep olmak istiyorum. *İstiyorum...* Kahretsin, sadece istiyorum. Böyle bir şeye inansaydım, ayaklarımın altına serilebilecek o kadar çok günah var ki. Şehvet. Gurur. Açgözlülük hepsini boğar. Hükmetme arzumu daha fazla dizginleyemediğimde beni Sabine Vadisi'nden süren şey buydu. Carver Şehri'nde bana bir imparatorluk kurduran, beni Hades'ten sonra tartışmasız en güçlü bölge lideri yapan şey buydu. Bir insana bakıp da aynı açgözlülüğün, ona mümkün olan her şekilde sahip olma dürtüsünün canlandığını hiç hatırlamıyorum.

Aurora'ya kadar değil.

Zevk onu geçirirken tüm vücudu gerginleşiıyor, *benim verdiğim* zevk. İçinden dalga dalga çekiyorum, onu yeni zirvelere taşıyorum, ta ki yatağa yığılana kadar, ince bir ter tabakası tenini kaplayana kadar.

Dudaklarımı yalıyorum ve . Evet, yatağımda tok ve bir Aurora'ya alışabilirim. Uyandığımda gördüğüm sıcak ve geviş getiren versiyonu kadar hoş bir görüntü.

Bana göz kırıyor. "Malone?"

"Evet?"

Tanrım, kendini unuttuğunda bana bakışı. Sanki her yerimi tatmak istiyor, sanki benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Etkileyici duvarlarını yerinde tutamayacak kadar şehvet sarhoşu ve ben de onu oraya getiren kişinin ben olduğumu bilmenin keyfini çıkartıyorum.

Sonunda Aurora, "Yüzüme oturmanı çok isterim. Hemen şimdi."

Bir komuta çok yaklaştığına dikkat çekmiyorum. Bunu en az onun kadar değil. *Onun* bunu istemesi her şeyi daha da ateşli hale getirirken değil. Bunun yerine, vücuduna tırmanıyorum ve dikkatlice yüzüne yerleşiıyorum. Bana attığı sırtış kaburgalarım bir tekme gibi geliyor. Ve sonra düşünmek için yer kalmıyor çünkü kalçalarımı kavırıyor ve amımı yalamak için başını kaldırıyor.

Ellerimi duvara dayıyorum ve vücudumun aşağısından ona bakıyorum. Gözleri kapalı, o da benim gibi bu anın içinde kaybolmuş durumda. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Ağızıyla beni keşfediyor, *onu* tattığımda ortaya çıkan arzunun her zerresini yutmaya niyetli.

Geç de olsa kontrolü elimden bıraktığımı fark ediyorum. Geriye yaslanmaya, durumu tekrar kontrol altına almak için bir şeyler söylemeye başlıyorum ama Auro- ra klitorisimi sertçe emiyor ve dudaklarımdan bir inilti yükseliyor. Ağzına doğru sallanıyorum, dilinin kaygan kayışının, içimde dolaşan zevkin tadını .

Ellerini yanlarımda gezdiriyor ve göğüslerimi avuçluyor, zeki parmakları meme ularımla oynuyor. Ve sonra küçük pislik beni ısıyor. Hasar verecek kadar sert değil; hayır, dişlerini klitorisimin tam üzerindeki noktaya, bir acı dalgası gönderecek kadar sert bir şekilde yerleştiriyor ve hemen ardından dilinin verdiği zevk geliyor. Beni o kadar şaşırtıyor ki, o anda orgazm oluyorum. Son dalga doruğa kadar inleyerek ve küfrederek ağzını sıkıyorum.

Ancak o zaman yana doğru yığılıp onun yanına uzanıyorum. "Bu çok kötü bir hareketti."

Aurora başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek orgazmımın kanıtlarını topladığını gösteriyor ve emerek temizliyor. "Şikayet ettiğini duymadım."

Onu öperim. Arkasında hiçbir kurnazlık yok, hiçbir art niyet yok. Sadece o şımarık ağzını öpmek istiyorum ve öyle de yapıyorum. Beni tam ortasında karşılıyor, yarı yarıya üstüne çekiyor. Ve sonra düşünmek için zaman kalmıyor. Elim kalçalarının arasına dalıyor, eli amımı kavlıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Dağınık, aceleci ve çılgınlığa yakın bir şekilde öpüşüp birbirimizi tekrar zirveye doğru okşuyoruz. Ve tekrar. Ve tekrar.

Yüzeye çıktığımızda, telefonum birinden gelen beşinci aramada çalıyor ve saat bana geç kalacağımı söylüyor. Hay sikeyim.

"Gitmem gerek." Alnımı Aurora'nın kine bastırıyorum.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Boynumu öpüyor ve ellerini omurgamın iki yanında gezdirerek beni ona karşı sallanmaya devam etmeye teşvik ediyor. "Bu iyi hissettirmiyor mu?"

"Sen beladan başka bir şey değilsin." Onu öpüyorum ve tekrar düşünmeden ayrılıyorum. Bu sevişme ne kadar iyi olursa olsun, onun duvarlarını aşmaya çalıştığımı ve tüm bunlardan zevk aldığımı anlaması çok kolay. Onun da bunun farkında olduğu hissinden kurtulamıyorum. Belki de beni uzak tutmak için bunu bir dikkat dağıtıcı olarak kullanıyor.

Bu işe yaramaz. Hiç olmaz.

"Orada kal." Yatak odasından çıkıp koridordan geçerek oyun odasına gidiyorum. Aradığım oyuncağı bulmam on saniye sürüyor ve Aurora'tam olarak bıraktığım yerde bulmak için tekrar dönüyorum. Oyuncağı yanındaki yatağa fırlatıyorum. "Altı kez."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Ben gittikten sonra bunu kullanarak altı kez boşalacaksın. Her birinden sonra, tekrar başlamadan önce 'Teşekkürler Hanımefendi' diyeceksin."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve vibratöre bakıyor. Dahi bir kadın tarafından harmanlanmış orgazmlar sunmak için tasarlanmış nispeten yeni bir teknoloji. Kendi üzerimde kullanmıştım ama bir partnerle hiç kullanmamıştım. Şu ana kadar kullanmadım. Aurora kaşlarını çatar gibi yaptı. "Yalan söylememi engelleyecek ne var?"

Cebime koyduğum telefonunu yanına fırlattım. "Bunu kaydedeceksin. Numaramı çoktan telefonuna yükledim."

"Eğer bir seks kaseti istiyorsan, sadece sorabilirdin."

Kendime gülümseme izni veriyorum. "Hayır, Aurora. Boşalırken amını gösteren bir video istemiyorum. Yüzünü istiyorum." Ondan talep ettiğim savunmasızlığı fark ettiğinde yüz ifadesindeki şafağı izliyorum. O anın sıcaklığıyla başka biriyle -ya da birkaçıyla- orgazm olmak başka bir şeydir. Daha sonra izleneceğini bilerek bunu tek başına yapmak tamamen başka bir şey. Telefonu işaret ediyorum. "Altı orgazm, altı video. Bitirdiğinizde her birini bana mesaj atın."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ya ?"

Omuz silkiyorum, çünkü bunun olacağını biliyordum. Aurora, attığımız her ileri adımda geri çekilmeseydi Aurora olmazdı. "O zaman bu görevin geri kalanında orgazm olmayacaksın. Bu senin seçimin." Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, küfürleri beni banyoya kadar takip ederken kendime gülümseme izni veriyorum.

Bazı günler kraliçe olmak güzeldir.

A Malone işe gitmek için odadan çıkar çıkmaz, yatağa uzanıp sertçe küfrediyorum. Ben tam bir başarısızım. Malone'la birlikte olma fırsatını değerlendirememekle kalmadım.

ama azgın bir ergen gibi onu becererek uyandım. Daha da kötüsü, ağzı tenimde ve ellerim vücudundayken geçirdiğim o birkaç saat boyunca ondan nefret ettiğimi bile unutmuştum. Katıksız ihtiyaç dışında hiçbir şeye yer yoktu.

"Ne halt ediyorum ben?" Telefonu elime aldım ve ona baktım. Onun emrine itaat edeceğimi zaten biliyordum. Hangi soruyu sorarsam sorayım, orgazm olurken kendimi kaydedeceğimden ve videoları ona göndereceğimden en ufak bir şüphem yoktu.

Belki de bu yüzden aramaya başladım. Bir haftadan az bir süredir buradayım ve şimdiden nihai hedefimi gözden kaçırdım. Aklımı başıma toplamak için bir hatırlatmaya, bir tokat yemeye ihtiyacım var. Bunu yapabilecek tek bir kişi var, tüm gerçeği söyleyecek kadar güvendiğim tek bir kişi.

Alleto'yu arıyorum.

Saatın nispeten erken olmasına rağmen hızlıca cevap veriyor. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Suçluluk duygusu sardı. Elbette bu yüzden aradığımı, Malone'u öldürdüğümü ve bir kaçışa ihtiyacım olduğunu düşünecektir. "Hayır, ben iyiyim."

Alleto uzun bir nefes üflüyor. "Kan değerlerim konusunda cehennem gibisin, biliyorsun değil mi?"

"Özür dilerim." Ve üzgünüm. Yeraltı Dünyası'nda bir tür aileye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama olan tam da bu oldu. Onların hayatımdaki varlığı kaybettiklerimi yok saymıyor.

Hayatımı zenginleştirdiklerini ve bana mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla sevgi verdiklerini inkar edemem. Allecto ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacak ve şu anda ona ne kadar ihtiyacım olsa da, hiç şüphesiz söyleyeceği "Ben sana söylemiştim" sözünden hiç hoşlanmıyorum. "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Görevi erken sonlandırın ve o gün Yeraltı Dünyası'na geri dönün. İşte, ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Her şeye rağmen gülüyorum. "Tavsiye vermeye başlamadan önce durumu duymayı beklemen gerekmez mi?"

"Hayır, çünkü seni tanıyorum. Bu iş iki şekilde biter. Ya onu öldürürsün ve adamlarının seni bir odun yığınının bağlayıp ateşe vermesini önlemek için şehri terk etmek zorunda kalırsın ya da bunu yapamazsın ve sonunda yersiz bir suçluluk duygusu ve saçma bir kendinden nefret etme duygusuna saplanırsın." Ses tonunu yumuşatıyor. "Annenin yasını tuttuğunu biliyorum ama bunu yapmanın yolu bu değil Aurora."

Gözlerimi kapatıyorum. Aramamın tek nedeni bir çıkış istemek olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Haklı; en akıllıca hareket tarzı bu. Ama konu Malone olunca hiçbir zaman akıllı olamadım ve zaman geçtikçe daha da aptallaşıyorum. "Ben halledebilirim."

"Bu yüzden mi şu anda benimle telefonda konuşuyorsun? Çok iyi idare ettiğin için mi?"

Gözlerimi tavana diktim. "Ölmeyi hak ediyor."

Allecto tereddüt etmeden benimle birlikte atlıyor. "Hepimiz ölmeyi hak ettiğimiz söylenebilecek şeyler yaptık. Geçmişimin günahlardan arınmış olmadığını biliyorsun. Yeraltı Dünyası'ndaki hiç kimse günahsız değil, sen de dahil."

"Küçük *bir* yangındı."

"Aurora, o pisliğin ölmemesinin tek nedeni kardeşinin onu pencereden atmış olması. Yine de düştüğü için iki bacağı kırıldı."

Memnun gülümsememe engel olamıyorum. "O zaman belki de Tink'le yatmamalıydı." Ne yaptığımı bildiğinden değil. Allecto dışında kimse bilmiyordu ve bunun tek nedeni de özel odalardan birinde Tink'i hırpalamaya çalışan adamla ilgili bilgi almak için onun güvenlik iznine ihtiyacım olmasıydı. Güvenlik devreye girmeden önce fazla uzaklaşmamıştı ama Hades onu tarafsız bölgeden sürmenin ötesinde bir şey yapmamayı tercih etti. Bu benim için yeterli bir ceza değildi.

"Allecto sözlerine şöyle devam ediyor: "*Demek* istediğim, Malone'un meydan okuyucu olarak yaptığı şeyi yapmaya tamamen hakkı olduğudur. Bu onu

daha az boktan ve sizi daha az incitmiyor, ama o bölgedeki hiç kimse olayları sizin gördüğünüz gibi görmüyor."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk." Sesim titriyor. "Annem onun yüzünden öldü."

"Evet ve bunun için üzgünüm ama yirmi yıl önce olan bir şey için hayatını bir kenara atmanın hiçbir anlamı yok." Duraksıyor. "Geçen hafta olanlardan sonra yirmi yıl önceymiş gibi hissetmediğini biliyorum, ama bu sadece burada, insanlarınla birlikte olman gerektiğini doğruluyor, pervasız bir intikam yoluna girmen değil."

"Ders almak isteseydim Hades'i çağırırdım."

"Harika bir fikir. Hades'i de buna dahil edelim." Ses tonu tehlikeli bir hal alıyor. "Annenle ilgili verdiğin kararı bilmeyen Hades."

Suçluluk duygusu alevlenir. "Bilseydi, hayır derdi."

"Evet, olurdu." Nefes nefese kaldı. "Ne oldu? Belli ki bir şeyler değişmiş, yoksa şu anda beni arıyor olmazdın."

Şimdi onu telefonla aradığımda, bunu dile getirebileceğimden emin değilim. Anneme çok fazla ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Sertçe yutkunuyorum. "Beklediğim gibi biri değil."

"Onun ateş püskürten bir ejderha olmasını beklediğinizi düşünürsek, buna şaşırmadım."

"Dosyasını okudum."

"Hepimizin var. Oyalanmayı bırakın ve ."

"Bazen çok insani oluyor; hiç de canavar gibi değil. Kafamı karıştırıyor."

Alleto uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki gevezelik etmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Sonunda, "Sanki ondan hoşlanıyormuşsun gibi geliyor" dedi.

"Saçmalama." "Bu

bir hayır değil."

"Bu bir evet de değil."

Bir bekler. "*Bu* da hayır demek değil."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ondan hoşlanmak affedilemez. Bunu sen de biliyorsun. Yaptığı onca şeyden sonra ondan nefret etmeliyim. Ondan nefret *ediyorum*. Benden her şeyimi aldı ve bunun sonuçlarını görmeyi hak ediyor."

"Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun... yoksa kendini mi?" Cevap vermemi beklemiyor. "Aurora, sen insansın. Malone da öyle. Onda nüanslar olması ve hoşuna giden şeyler olması o kadar da şaşırtıcı mı?"

"Benim yapmam gerekmesin diye onu dışarı çıkarmaya hazır değil miydin?"

"Evet," diye kolayca cevap veriyor. "Ama bu seni korumak içindi, canavar olduğu için değil."

"Kimin ?"

"Senin. Belli ki." İç çekiyor. "Ama kendini bırak. Geçmişin ne olursa olsun, en başından beri Malone'a ilgi duyuyorsun. Orada daha fazla bir şey olması pek de şaşırtıcı değil."

"Orada başka bir şey yok." Bunu söylerken bile kendimi yalancı gibi hissediyorum.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bir iç çekiş daha. "Eğer onu öldüremiyorsan ve fikrini değiştirmeyeceksen, evliliği şimdi iptal edebilirsin. Hades çok sevinecek. Buralarda dolaşıyor, insanların kafalarını koparmaktan yarım nefes uzakta görünüyor. Herkes ondan çok korkuyor, en iyi davranışlarını sergiliyorlar ve bu da işimi çok kolaylaştırıyor. Sıkılmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Eğer planımı uygulayamayacaksam, buradan defolup gitmeliyim. Beni yönlendiren şey olmadan kalmak için hiçbir nedenim yok. Ve yine de.. "Sonuna kadar kalacağım."

"Mmhmm."

"Sakın bana o sesi çıkarmaya cüret etme, Allecto."

"Mmhmm." Homurdanıyor. "Ona söyle, sana kötü davranırsa, altın kraliçe olsun ya da olmasın, onun bağırsaklarını kendim deşerim. Ama aynı fikirde olduğu sürece, düğüne davet edilmeyi dört gözle bekliyorum."

"Sen tam bir pislisin."

"Pisliğin teki olmam hatalı olduğum anlamına gelmez ve bunu sen de biliyorsun."

Ama bu sefer yanılıyor. Beni azarlasın ya da azarlamasın, Malone ve benim ilişkimin sonsuza dek mutlu sonla biten bir versiyonu yok. Anneme yaptıklarını atlatabilsem bile, aşmam gereken engeller inanılmaz derecede yüksek. Her şeyi şimdi bitirmek en iyisi. Gözlerimi kapatıyorum ve tam olarak bunu yapmak için kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. Bu görevi sürdürmem için kesinlikle hiçbir neden yok. Mantıklı olan tek bir tane bile.

Hala kendimi o aramayı yapmaya ikna edemiyorum. Henüz değil.

"Aurora." Sesinin tonu değişti, eğlencesinin bir kısmı kayboldu. "Telefon edip seni dışarı çıkarmamı ister misin?"

İçimden kovmak için çok uğraştığım küçük, korkak bir parçam tam da bunu yapması için ona yalvarmak istiyor. Eğer kararı başkası verirse, işlerin nasıl sonuçlanacağından ben sorumlu değilim. Malone'a olan kafa karıştırıcı hislerimi çözmek zorunda değilim. Sadece kaabilirim. Allecto da bunu bana karşı kullanmayacaktır. Yanlış ya da doğru fark etmeksizin bir durumun içine dalmak ve insanların oradan çıkarmak konusunda hiçbir sorunu yok. O sadece gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yapar.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır. şey kontrolüm altında."

"Kesinlikle yok." İ ekiyor. "Bana ihtiyaın olursa arayacağın konusunda sana güveniyorum."

"Yapacağım. Yemin ederim yapacağım." Hatta ciddiylim. Ancak... Bazı şeyleri kendi başınıza yapmanız gerekir. Bu benim için o şeylerden biri. Eğer asıl niyetimi gerekleştiremezsem -ki bunun doğru olup olmadığından hala emin değilim- o zaman kendi iradem ve gücümle kendimi bu karmaşadan kurtarmam gerekir. Allecto, arkadaşlarımla birlikte elimdeki bol kaynakları kullanmak yerine böyle hissettiğim için bana yedi çeşit aptal derdi ama Allecto zaten tüm kişisel şeytanlarıyla savaştı ve kazandı.

Yatağın başucundaki saate bakıyorum. "Gitmem gerekiyor." "Dikkatli ol."

"Sen de." Telefonu kapattım ve yatağa uzandım. Ne karmaşa ama. Allecto'yu aradığımda göklerin açılıp cevapların kuşağına düşeceğini gerçekten düşünmüş mydm bilmiyorum ama belli ki böyle bir şey olmadı. Bundan başka bir yol yok.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve Malone'un bıraktığı vibratre bakıyorum. Bir yanım inadına emrini görmezden gelmek istiyor ama bunu yaparsam görevin geri kalanında orgazm olmama izin vermeyeceği konusunda blöf yapmıyor. Bundan daha fazlası... Ona videoları göndermek istiyorum. şüphesiz süslü ofisinde bunları izlediğini düşünmek ayak parmaklarımı kıvrıyor. Ve eğer bu videolar dikkatini biraz olsun dağıtırsa? Çok daha iyi olur.

Vibratör daha önce kullandıklarımdan biraz farklı. Birkaç dakika uğraştım ve son derece esnek buldum. İç kısmı, doğru sıralandığında G noktamı okşayacak bir harekete sahip ve klitoral uyarıcı hareketi oral seksi taklit ediyor. Kahretsin, bu şey harika.

Tam oturması biraz zaman alıyor ama çok geçmeden ilk orgazmıma doğru koşmaya başlıyorum. Telefonu zamanında almayı zar zor hatırlıyorum. Bu videoyu izleyeceğini bilmek sadece daha ateşli hale getiriyor. Bunun geldiği yerde beş tane daha varken kendimi tutmaya çalışmıyorum. Bir çığlık atarak boşalıyorum ve dudagımı öyle sert ısıtıyorum ki, acının lezzetli küçük dikenleri zevkimi artırıyor.

Telefona bakıyorum ve sırtıyorum. "Bir." Sonra videoyu bitiriyorum ve gitmeden önce oraya programladığı numaraya gönderiyorum.

Neredeyse devam edecektim, ama itaat edeceksem, bunu kendi yöntemimle yapacağım. Düzeni doğru kurmak için biraz uğraşmak gerekiyor, ama sonunda bundan memnun olduğumda, tekrar uzanıyorum ve vibratörü tekrar başlatıyorum. Bu sefer daha yavaş gidiyorum, kendimi gerçekten etkileyici bir orgazmın eşiğine *getiriyorum*. Ve evet, kendimi arzularıma teslim ederken biraz oynuyorum. Gösteri yapmayı hep sevmişimdir.

Boşalmama izin verdiğimde titriyor ve ve başımın tepesinin patlama tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan oldukça eminim. Vibratörü yavaşça içimden çıkarıyorum ve telefona uzanıyorum, memnun sırtışıma engel olamıyorum. "İki." Birkaç saniye sonra video kanatlanıp Malone'a doğru yola çıkıyor.

Şimdi meydan okumayı yerine göre, işleri ilginç tutmaya karar verdim. Bu komutu *beni* savunmasız bırakmak için kullanacağını düşündü, ama ben bunu ona çevireceğim.

Boşalmamı izlemek ister misiniz, Sahibe? Lanet gösterinin tadını çıkar.

B Günün ilk toplantısından çıktığımda beni bekleyen iki video vardı. Aurora'nın ayak direyip diremeyeceğini merak ediyordum ama görünüşe göre oyunu kuralına göre oynamaya karar vermiş.

bir kez olsun. Ofisime gidip kapımı kapatıyorum, kilidi çevirmek için duraklıyorum ve masamın arkasına oturuyorum. Günüm neredeyse bitene kadar videoları izlememek daha akıllıca olurdu, ancak bunlar tam olarak görmezden gelemediğim bir cazibe.

İlki tam da gibi, Aurora'nın orgazm olmaya çalışırken yüzünün yakın çekimi. Gözlerini kapatmış ama önemli değil. Benden saklanamaz, böyle olmaz, bu kadar yakın olmaz. Boşalırken çıkardığı ses tüm bedenimi ateşler içinde bırakıyor. Tatlı ve ekşi arasında bu kadar mükemmel harmanlanmış başka bir insanla daha önce hiç tanışmamıştım ve ekşi sadece tatlıyı daha bağımlılık yapıcı hale getiriyor.

Sonra ikinci videoyu
açıyorum. "Orospu çocuğu,"
diye nefes alıyorum.

Dolabından aynayı getirmiş ve başının arkasına, yatağın üst kısmına yerleştirmiş. Video hâlâ yüzünü gösteriyor ama vibratör kalçalarının arasında mırıldanırken eğilip sallanırken ve memeleriyle oynarken tüm vücudunu görebildiğim gerçeğini gözden kaçırmam mümkün değil. Bu tek kişilik bir gösteri ve hepsi benim için. Bu sefer gözlerini kapatmıyor. Bakışlarıyla, o güzel dudaklarından çıkan her iniltiyle bana meydan okuyor.

Lanet olsun.

Başka bir mesaj telefonum bip sesi çıkarıyor.

Aurora: Yalnız mısın?

Bu bir tuzak. Bu beni olumlu bir cevap yazıp göndermekten alıkoymuyor. Birkaç saniye sonra görüntülü arama talebi geliyor.

Kapıma bakıyorum ve aramayı kabul ediyorum. "Bir sonraki toplantımdan önce sadece birkaç dakikam var."

"Bu uzun sürmez."

Telefonuma bakıyorum ve kulaklarımda acele bir ses çınıyor. Aurora küvetimde, saçları özenle başının üstünde toplanmış, teni yoğunlaşmadan dolayı nemli. Su o kadar alçak ki, her nefes alışında meme uçları yüzeye çıkıyor. Yemek için yeterince iyi görünüyor. Ses tonumu kuru tutmak için olması gerekenden daha fazla çaba sarf ediyorum. "Eğer o telefonu suya düşürüp mahvedersen, kalan orgazmlarınla ilgili hiçbir kanıtın olmayacak."

"Bana biraz kredi ver." Bu sabah yanından ayrıldığımdan beri bir şeyler değişti. Ne olduğundan emin değilim ama bana neredeyse gerçek gibi görünen hınzır bir sırıtış atıyor. Aurora biraz geriye yaslanıyor ve göğüslerini daha da ortaya çıkarıyor. "Yalnız mısın?"

"Fark eder mi?" Gerçekten merak ediyorum. Aurora izleyicileri sever ama bunun Yeraltı Dünyası'nın dışına taşıp taşmadığını bilmiyorum.

"Benim için değil." Yine o gülümsemelerden biri. "Ama odada kimse yoksa, benim boşalmamı izlerken elini pantolonuna sokup kendini parmaklama isteğine boyun eğersen bunu kimse görmez."

Aurora, pimi çekilmiş bir el bombasından daha tehlikelidir. "Bu iş günü boyunca son derece uygunsuz olurdu."

"Biliyorum." Gülüyor ve sesi nefes nefese bir inlemeye dönüşüyor. "Tanrım, Malone, bu oyuncak bambaşka bir şey. Varlığını duyduğun anda ona yatırım yapmadığına şaşırımdı."

"Yapmadığımı düşündüren ne?" Her ne kadar kendi bölgemin altını sıkı sıkıya tutuyor olsam da, ilgi alanlarımı her yerde çeşitlendirmeyi seviyorum. Bu oyuncağa yatırım yapmak bana önemli miktarda kâr getirdi. Yatırımlarımın çoğu öyle.

"Tabii ki yaptın." Telefonu ayarlıyor ve iki eli de boşta kalsın diye küvetin yanındaki sandalyeye koyduğunu fark ediyorum. Açı vücudunu biraz daha ortaya çıkarıyor, görüntü suyun onu açığa çıkarmasıyla belli belirsiz bulanıklaşıyor. Kalçalarının altını göremiyorum ve ilk kez sadece yüzünü görme emrini verdiğim için pişmanlık duyuyorum.

Ama, lanet olsun, ne yüz ama.

Zevkini inşa ederken tamamen rahatlamış durumda. Bunun kanıtını hızlanan nefeslerinde, dudaklarını ayırışında görebiliyorum.

Ağzım için yalvarıyor, gözlerinde çok fazla olduğunda kapanmamak için savaşıyor.

İstedğini yapmak için bilinçli bir karar vermedim ama elimi kalçalarımın arasına sokmak için pantolonumun düğmelerini çözdüm. Sanki bu çağrıyı kabul ettiğim anda bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. Sırılsıklam oldum ve ıslaklığı klitorisimi çevrelemek için yukarı sürüklüyorum. Vücudum zaten gergin ve hazır. Tanrım, Aurora kanıma ateş düşürmüş gibi. Düzgün düşünemiyorum, normal soğukkanlılığım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "İşim bittikten sonra buraya gelmeni ve beni yalayarak temizlemeni sağlamalıyım."

Çenesini kaldırıyor. "Yap ."

Gün için yaptığım tüm dikkatli planları bir kenara bırakıp Aurora'yı bu cızırtılı bağlantıyı tüketene kadar becerme isteği yeniden yükseliyor. Ama artık bunun tükenebileceğini sanmıyorum, *değil* mi?

Bu da sınırların olması gerektiği anlamına geliyor. Bu hayat için tek bir kişinin beni raydan çıkarmasına izin vermeyecek kadar çok çalıştım. Bu sözler eskiden daha sertti, daha çok bir ifade gibiydi ve daha az soru gibiydi.

"Orgazm. Orgazm olduğunda adımlı söyle."

Kendimi okşamaya devam ediyorum, sert nefesim onunla bir senfoni yaratıyor. Bir anda sırtını dikleştirdi ve haykırdı. Ve tanrılar yardımcım olsun, nefes nefese kalırken adımlı inliyor. Kendimi tutmaya bile çalışmıyorum, kenarda dans ederken ve onun bana katılmasını beklerken olmaz. Boşalırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ona da aynı muameleyi yapmak için duyduğum aptalca arzuyu bastırıyorum. Henüz o noktaya gelmedik. Daha yeni ilerlemeye başladık ve eğer çok hızlı hareket edersem Aurora ürkecek. Eğer bunu da batırırsam bana ikinci bir şans vereceğinden şüpheliyim.

Elimi pantolonumdan çıkarıp öne doğru eğildim. "Aferin."

"Deniyorum." Sırtışında her zamanki şımarıklığının sadece bir kısmı var. "Üç." Aurora ben cevap veremedi telefon kapatıyor, ki bu da iyi bir şey.

Kendimi temizlemek için zaman ayırıyorum. Ona gitmenin cazibesi neredeyse karşı konulamayacak kadar fazla, ama en çok istediğim şeylere direnmek gibi uzun bir alışkanlığım var. Öğleden sonra tekrar tartışana kadar birkaç saat daha dayanabilirim.

Sonra onu minderde becereceğim.

Plan beni gülümsetiyor ve neler olacağını bilmek, Sara bölgenin durumu hakkında beni bilgilendirmek için ofisime gelmeden önce e-posta olabilecek iki toplantı boyunca beni cesaretlendiriyor. Bir felaket yaşanmadığı sürece her iki günde bir bu konulara değiniyoruz ve bugün de aynı olacak.

Sara arkasına yaslanır. "Her şey yolunda. Sevkiyatlar zamanında yapılıyor. Tedarikçiler mutlu. Alıcılar mutlu. İnsanlar mutlu." Sesleri belli belirsiz iğrenmiş geliyor. "Biraz geciken bir tane var ama öglene kadar burada olur, o yüzden kayda değer bir şey değil."

"Savaş iş için kötüdür," diye hatırlatıyorum onlara.

"Biliyorum. Ben sadece..." Elleriyle belli belirsiz bir hareket yapıyorlar. "Eğer işler ters giderse, bu bana odaklanabileceğim bir şey verir."

Evde olup bitenlerin dışında bir şey. Farklı hissettiğimi söyleyemem. Kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir şey mi oldu?"

"Hayır. Yeni bir gelişme yok. Söyleyebileceğim en iyi şey, Gelinlerin hepsinin güvende olduğu; ya da bu koşullar altında olabildiğince güvende oldukları."

Paine kardeşlerle el ele. Tanrım, bu kulağa tam bir kısarak gecesi gibi geliyor. Eğer bu adamlar babaları gibiyse, gelinlerini cehennem gibi bir yıl bekliyor demektir. O adam *beni* bile duraksatacak kadar acımasızdı. Üçü şu anda aile üyelerimle el ele olan yedi kişinin düşüncesi... Saldırıya hazırlanmak için kaslarım geriliyor. "Kız kardeşim bunu çözecektir," diyorum dikkatlice.

Sara gözünü kırpmıyor. "Ya ?"

"Yapacak." Başka bir şey düşünmeye gücüm yetmiyor. "Ve eğer o yapmazsa, Monroe yapacak." En büyük yeğenim, benim şerefime verilen isim. Annesi ve benim toplamım kadar hırslı, acımasız ve kurnaz. Eğer Aisling bocalarsa, Monroe, Broderick Paine'le evlensin ya da evlenmesin, Amazonların kendi ayakları üzerinde durmasını sağlayacaktır.

Sonunda Sara başını sallar. ". Haklı olduğunu biliyorum."

Nereden geldiklerini anlıyorum. Endişelenmemek zor ama uzaktan da olsa halkımızın Aisling'e duyduğu güveni sarsmaktan sorumlu olmayacağım. Ekibimdeki Amazonlar hâlâ önce Amazonlar.

Hain olmayacağım.

Farkındalığın beni yıkamasına, derinlere yerleşmesine izin verdim. Bir hain olmayacağım. Sabine Vadisi'nden hırsımın kız kardeşime ve halkıma zarar vermesini önlemek için ayrıldım. Oradaki mevcut durum ne olursa olsun hiçbir şey değişmedi. Yollarını bulacaklar ve Aisling'in yardımına ihtiyacı olursa beni arayacak. Durumu ele alış şeklini beğenmediğim için geri dönmeye çalışmak sadece daha fazla ayrışmaya neden olur ve otoritesini sarsar. Bu herkes için kötü olur.

Kanımda huzursuz bir enerji dolaşıyor ve ayağa kalkıyorum. Son birkaç toplantımı iptal etmem söz konusu değil ama yine de içimde bir sıcaklık var. Dönüp pencereden dışarı bakıyorum, tehlikede olan her şeyin görsel hatırlatıcısına. Artık bakmam gereken kendi krallığım var. Bu bölgeyi yönetecek en iyi kişi benim ve aileme olan sadakatim ne olursa olsun, söz konusu olan sadece yeğenlerimin ve kardeşlerimin hayatları değil.

Ve yine de...

Ellerimi pantolonumun içine sokuyorum. "Onu kontrol etmem seni daha iyi hissettirir mi?"

"Bu *seni* daha iyi hissettirir mi?"

Sara'ya uzun uzun baktım. "Evet." Telefonuma uzanıyorum ve hafızamdan kız kardeşimin numarasını çeviriyorum. Hat çalarken Carver Şehri'ne bakıyorum. Sabine Vadisi'nden çok farklı bir şekilde benim evim, sadece bana ait olan bir yer.

Hattan ablamın sesi geliyor. "Merhaba, Malone." Yaşanan onca şeyden sonra neden sesinin farklı çıkmasını beklediğimi bilmiyorum. Annemizin eğitimi çok derindir. O da en az benim kadar soğukkanlı.

Ama şu anda kendimi sakın ve derli toplu hissetmiyorum. Sinir uçlarıma kadar yıpranmış hissediyorum. "Bana Lammas'tan ne zaman bahsedecektin?"

"Ne zaman gereken bir şey haline geldi; muhtemelen hiçbir zaman. Her şey kontrol altında."

Bu yüzden haberleri duyduğumdan beri aramadım. kardeşimi seviyorum. Kız kardeşimi her zaman sevdim, onu tahttan indirmeyi ciddi olarak düşündüğüm zamanlarda bile. Ama beni etkilemesi toplamda otuz saniye sürüyor. Bunu yapabilen az sayıdaki insandan biri.

Aurora da bir diğeri.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. "Paine ailesini hafife almışsın."

"Birinin bana zaten bildiğim şeyleri söylemesini isteseydim, Jasper'la konuşturdum."

Kızgınlık artıyor. "Evet, lanet olası Ezeziel Paine'le el ele tutuştuğu için artık böyle bir şey söz konusu değil." Geçmişleri göz önüne alındığında bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu düşünmenin faydası yok. "Bu işi gerçekten berbat ettin."

"Her şey kontrol altında."

"Bu durumun hangi kısmı kontrol altında Aisling? Monroe ya da Winry hamile kalırsa ne olur? O zaman-"

"Yeğenlerini küçümsemeyi bırak. Sen gittin, Malone. Krallığını başka bir yerde kurdun ve ben bunu sana asla çok görmedim. Kızlarımı da annemin bizi yetiştirdiği kadar yetenekli yetiştirdiğime inan."

Keşke yapabilseydim. Keşke içimde şüphe ve endişeden başka bir şey olsaydı. "Monroe iyi olabilir ama Winry çok yumuşak. Onu kıracak."

"*Malone.*" Adımı hırıldayarak söylüyor. "Özel bir sebep için mi aradın yoksa incilerini dökmek ve zaten olmuş şeyler hakkında sızlanmak için mi?" Biraz daha ılımlı bir tonda devam etmeden önce ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "Lammas bizi hazırlıksız yakaladı ama üstesinden geliniyor. Ailenize güvenin." Anlamalı bir duraklama. "Kraliçenize güvenin."

Sen benim kraliçem değilsin.

Cümleyi ortaya çıkmadan önce geri ısıırıyorum. Bu yeniden bakıcıya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sabine Vadisi'nden ayrılma sebebimin yüzüme vurulmasına ihtiyacım vardı. Kız kardeşimi seviyorum, evet. Ama ikimizin de kişilikleri birbirimizi parçalamadan aynı alanı işgal edemeyecek kadar güçlü. Gözlerimi kapatıyorum ve sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Beni bilgilendirmek için bana cesaret ver."

"Bölgemiz içinde zaten çok sayıda bağlantınız varken neden?"

Dişlerimi gıcırdatmamak için mücadele etmek zorundayım. "Bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

Aisling sonunda iç geçirir. "Evet, sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." En ufak bir duraksama. "İyi olacaklar. Tahmin ettiğinden çok daha dayanıklılar. Winry bile. Ne de olsa onlar Amazon."

Günün sonunda, tartışacak bir şey yok. Yirmi yıldır bir seferde birkaç günden fazla eve gitmedim. Küçük erkek kardeşimle Aisling'den daha fazla iletişimim var, ama o bile arada bir telefon görüşmesi yapmaktan ibaret. Yeğenlerimi yüzeysel bilgiler dışında pek tanımıyorum. Sabine Vadisi'nden ayrıldığımda Monroe yedi yaşındaydı, daha bebek bile sayılmazdı. Aisling haklı. Eğer onları annemin bizi yetiştirdiğinin yarısı kadar yetenekli yetiştirdiyse, bunu atlatacaklardır.

Hatta bile çıkabilirler.

Buna inanmak zorundayım. Yine de... "Yardımcı olabileceğim herhangi bir yol var mı?"

"Sana ihtiyacım olursa ararım." Ses tonu tam tersini söylüyor ve bunu ona karşı kullanmamam gerekse de elimde değil ama tam olarak bunu yapıyorum. Onun yerinde olsaydım, bölgemizi daha da istikrarsızlaştırma potansiyeli olan bir kişiyi uyarmak için ben de aynı şeyi yapardım. Aisling ben bir yanıt oluşturmamadan telefonu kapatıyor ki bu da iyi bir şey.

Sara kaşlarını kaldırır. "İyi gitti."

"Gerekli bir hatırlatma." Birkaç yavaş nefes alıyorum ve buz gibi sakinliğimi bir kez daha üzerime çekmeye çalışıyorum. Normalde bu doğal olarak gerçekleşir ama o aramadan sonra biraz çaba sarf etmem gerekiyor. "Her şey kontrol altında."

"Bunu duyduğuma sevindim," derler dikkatle.

Kapıya doğru yöneldim. "Lütfen Aurora'nın ben sabahki toplantılarını bitirene kadar spor salonunda olmasını sağlayın."

"Yapacağım."

"Teşekkür ." Kendimi dağıtmam gereken çok fazla enerjiyle buldum. Aurora sadece kanal görevi görecektir kişi.

I Son üç orgazmımı hızlı bir şekilde atlattım ve keşke beni oraya götürmek için başkalarıyla olan birçok anımdan bazılarını çektiğimi söyleyebilseydim. Bu gerçek değil. Hayır, Malone'un düzensiz nefesi-

kulağımın dibinde beni uçuruma itiyor. Benimle telefonda konuşurken elini pantolonunun içine sokup kendini parmakladığını bilmek. O aramayı başlatmamalıydım ama son birkaç gün içinde yapmamam gereken pek çok şey vardı.

Videolarıma bir daha cevap vermedi.

Bu konuda kendimi beğenmiş olmak, onu şaşırttığıma inanmak istiyorum. Bunun doğru olduğundan emin değilim. Belki de oyundan bıkmıştır.

Bu tercih edilebilir. Eğer Malone benden bıkarsa, bu herkes için en iyi sonuç olur, özellikle de intikam planlarımı gerçekleştiremeyeceğim gerçeğini kabullenmeye başladığımdan beri. Malone'u öldürmek için burada değilsem, burada olmak için bir sebebim yok demektir.

Ama ben gerçekten gitmek
istemiyorum. Henüz gitmek
istemiyorum.

Yeraltı Dünyası'na döndüğüm an, gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Kontratımın sonu. Gelecek için planlarım. Kederim. Hepsi zihnimin bir köşesinde, dikkatimi dağıtmayı bıraktığım anda beni pusuya düşürmeye hazır bir şekilde bekliyor.

Düşünceleri bir kenara itip bir çift şort ve sporcu sütyeni giyiyorum. Malone ile bir raunt daha yapma zamanı. Bugün kazanmak, bir tür ödeme talep eden kişi olmak istiyorum. Gerçekten, sadece onu yenmek istiyorum. O çok iyi, her şeyi kazanıyor, çok ölümcül. Eşit şartlarda durabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Bir çocuğun rüyası, aşırı derecede aptalca.

Bir eğitim kazası onun ölümünü örtbas etmek için akıllıca bir yol olurdu...

Bir tıslama beni durduruyor. Odaya bakıyorum ve Rogue'un kanepenin altına çömelmiş, ürkütücü kedi gözleriyle bana baktığını görüyorum. Ben de ona ters ters bakıyorum. "Ben sadece düşünüyordum. Gerçekten yapmayacağım." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Herkesin cinayet işlemeye uygun olmadığını söylediğinde Allecto'ya sadece bu seferlik kulak vermeliydim. Yangınlar farklıdır. Kavga bile farklıdır. O anın sıcaklığındaki şiddettir, saf bir güç kıvılcımına dönüşen ilk alev yalımadır.

O zaman bile, bir tür dış motivasyon olmadan, tereddüt ediyorum.

Saçlarımı geriye çekip yüzümden uzakta topluyorum. Annem yeterince motive edici olmalı. Yirmi yıl boyunca komadaydı. *Yirmi yıl*. Ondan öncesini zar zor hatırlıyorum, sadece gerçek olduğundan hala emin olmadığım görüntüler var. Hiç ortalıkta yoktu ve büyükannem o kadar içine kapanıktı ki, ona katılacak yaşa geldiğimde annemle birlikte yapacağımız şeyleri hayal ederek kendimi avuturdum. Ve sonra tüm bu olası gelecekler tek bir kavgada yok oldu, annemle ilgili fantezim sert bir gerçekliğe dönüştü. Yatağının başında durup bir makinenin onun yerine nefes almasını izlemenin hiçbir rahatlığı yoktu. Onu o yapan kıvılcım, ben geçen hafta verdiğim kararı vermeden çok önce yok olmuştu.

Bunu bilmenin durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından hâlâ emin değilim.

Ayakkabılarımı giydim ve kapıya doğru yürüdüm. Zar zor hatırladığın bir çocukta başarısız olabilir misin? Malone arkadaşlarımdan birine -Allecto, Tink ya da Meg- zarar verseydi tereddüt eder miydim bilmiyorum. Emin olamamam beni daha da kötü hissettiriyor. Berbat bir kızım ve her geçen yıl daha da kötüye gidiyorum.

Sara beni asansörde karşılıyor ve yüzlerinde tuhaf bir ifade var. İçeri girip iki kat aşağıya, spor salonuna iniyoruz ve ancak o zaman konuşuyorlar. "Çok gergin."

"Umurumda değil." Dilimde yalan gibi bir tat var.

Sara homurdanır. "Elbette, evlat. Sadece içeride dikkatli ol." Asansöre geri dönüyorlar ve ben bir karşılık veremedenden kapılar kapanıyor. Söylenecek ne var ki? Malone gergin. Ben de öyleyim.

Bir parti olacak.

Oda dünkü gibi görünüyor, antrenman için kalın bir minder ve parlak ışıklar var. Ayrıca boş. En ufak bir tereddüitten sonra matın üzerine çıkıyorum ve başlıyorum. On dakika

Daha sonra Malone'un hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum. Ortaya çıkmamak bir güç gösterisi olurdu, ama burada olmaya niyeti olmasaydı Sara'ya korkunç uyarılarda düşünemiyorum.

Kapılar açılıp Malone içeri girdiğinde sorum neredeyse düşündüğüm anda cevaplanmış oluyor. İş kıyafetlerini çıkarmış, bir pantolon ve atlet giymişti. Parmaklarını bana doğru şıklattı. "Hadi yapalım şu işi."

"istemiyor musun?"

"Hayır." Ben cevap veremeden üzerime atladı. Tanrım, çok hızlı. Ve güçlü. Bir yumruğu savuşturuyorum ve darbe beni kemiklerime kadar sarsıyor. Çılgınca bir açıklık ararken ondan önde olmak, aramızda biraz mesafe bırakmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Şaşırtıcı derecede açık ki, dün herhangi bir darbe indirmemin tek nedeni onu şaşırtmamdı. Benim bu kadar iyi beklemiyordu. Şimdi, tutmuyor. Sanırım bu bir zorunluluk, ama karnıma indirdiği yumrukla nefesimi ciğerlerimden çekince hiç de öyle hissetmiyorum. "Siktir," diye hırıldıyorum.

Bir an oksijen almaya çalışıyorum, sonra Malone göğsümde otururken sırtüstü yatıyorum, bacakları kollarımı iki yanıma sabitliyor. "Siktir," diye tekrarlıyorum.

"Dikkatin dağınık." Ters ters bakıyor. "Dün daha çok mücadele ettin."

Cevap verecek kadar iyi nefes alabilmem birkaç uzun dakika geçmesi gerekiyor. "Bu sefer ekstra motive olmuşsun." Bir yanım boş vermeme istese de kendime engel olamıyorum. "Zor bir gün müydü?"

"Onun gibi bir şey." Malone arkaya doğru kayarak kalçalarımın altına tünüyor ve ellerini başımın iki yanına yerleştiriyor. "Ben kazandım."

Bunu burada bırakmalıyım, yeşil gözlerinde alevlenen sıcaklığı kovalayalım. Bunu tam olarak başaramıyorum. "İstersen bunun hakkında konuşabiliriz." Neden bunu teklif ediyorum? Neden onun kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek için can atıyorum? Artık bilmiyorum bile.

Yüz ifademi inceliyor. "Belki sonra." Malone yüzgeçlerini spor sütyenimin askılarının altına daldırıyor ve göğüslerimi serbest bırakmak için omuzlarımın üzerinden aşağıya doğru çekiyor. Kollarımı daha da sıkıştırarak orada bırakıyor. Bundan kolayca kurtulabilirdim ama mesele bu değil. Yoğun bir esaret gibi *hissettiriyor*.

Göğüslerimi avuçluyor, yüz ifadesi gergin. "Günün geri kalanında çıplak olacaksın."

"Tamam," diyorum.

Malone meme ucumu çimdikliyor. "Bunu biraz daha saygılı olarak tekrar dene."

Alt dudağımı kemiriyorum. "Evet, hanımefendi."

"Daha iyi." Başparmaklarıyla meme uçlarımda daireler çiziyor. Zevk karnımı sıkıyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum. Malone sanki onları ezberliyormuş gibi göğüslerimin izini sürüyor. Hem çok fazla hem de yeterli değil ve tanrım, bu kadın tarafından incelenmek başlı başına bir ön sevişme. Eğiliyor ve dilini göğsümün kıvrımları boyunca gezdiriyor.

Hareket ettiğinde hala dokunuşa alışmaya çalışıyorum. Üzerimden kayıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Kollarım yanımda sıkıştığı için kendimi tutamıyorum ve yüzümü mindere bastırıyorum. Kıçımı havaya kaldırıyor ve şortumu dizlerimin hemen altına kadar çekiyor. Bu pozisyon çok savunmasız ama bir elini boynumun arkasına koyarak beni sabit tutuyor.

Malone boştaki elini kıçımın üzerinde gezdiriyor ve kalçalarımı sıkarak onları genişlemeye zorluyor. Bu hareket şortumu inciklerimin etrafında sıkıyor, bir kez daha gerçek anlamda bağlı olmadan esaret hissi yaratıyor.

"Bu gece seni döveceğim. Bu küçük kıcı eriteceğim." Kıçımı sıkıyor. "Ama önce..." Malone amımı avuçluyor ve iki parmağını içime sokuyor. Ne kadar ıslak olduğumu *duyabiliyorum* ve tenim ısınıyor, ancak bunun utanç mı yoksa arzu mu olduğunu söylemeye başlayamıyorum.

Sanki beni parlak ışıklı bir spor salonunun ortasında mindere sabitlememiş gibi boş boş okşuyor. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve bunu değerlendirmek istiyormuş gibi.

Kapı açılıyor ve ben geriliyorum, ama Malone parmaklarının amıma yavaşça girip çıkmasını durdurmuyor. Bulunduğum yerden Sara'nın onlar odaya girmeden önce neredeyse bir adımı kaçırdığını görebiliyorum. Bana bakıyorlar ve şu anda nasıl göründüğümü hayal etmekten kendimi alamıyorum. Yüzüm ve çıplak göğüslerim mindere bastırılmış, kıçım havada, Malone'un parmakları içime gömülmüş. Küçük bir sürtük, hepsi bu, çünkü yemin ederim seyircimiz olduğunu bildiğim için daha da ıslanıyorum.

Sara boğazını temizliyor ve şu anda beni becermekte olan kadına odaklanıyor. "Sevkiyatlarımızdan biriyle ilgili küçük bir sorun var. Gecikmiş olan."

"Ne kadar küçük?" Sesi gayet normal geliyor, sanki benimle birlikte yerde değil de masasının arkasında oturuyormuş gibi. Halkının önünde ne sıklıkla sikişiyor? Bu ilk kez olmuyor; Sara'nın

ilk sürpriz, bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyorlar.

"Ben halledebilirim. Ama bilmek istersiniz diye düşündüm. Söz verdiğimiz malların yaklaşık yüzde onunu kaçıırıyorduk."

Bana gösterdikleri ilgiye burada olmasam da olur. Aşağılanma tenimi ısıtıyor, arzu peşinden koşuyor. Malone üçüncü bir parmağını içime sokup başparmağıyla klitorisimi okşayarak durumu daha da kötüleştiriyor. İnememek için dudaklarımı sertçe ısıtıyorum. Tanrım, eğer bu konuşmayı bir an önce bitirmezlerse, Sara'nın önünde raporlarını verirken onun eline boşalacağım.

Ben istiyorum.

Lanet , istiyorum.

"Yüzde on," diye düşünüyor Malone. "Fark etmeyeceğimizi düşünmeleri büyük cesaret."

"Sanırım fark edeceğimizi anladılar ve bir tepki yaratmayı umdular."

"Anlaştık." Hızını artırmıyor, sadece boş boş beni becermeye devam ediyor. "Pekâlâ. İbret olsun. Ölümcül şey değil; baş ağrısına değmez. Ama bu 'hataya' bir daha izin vermeyeceğimizi bildiklerinden emin ol."

Titriyorum. Duramıyorum. Dudağımı o kadar sert ısıtıyorum ki kan tadı alıyorum ama ağızımdan kaçan iniltiyi durduramıyorum. Sara bana tekrar bakıyor, yüz ifadesi hâlâ okunamıyor. "İşler karışırsa müsait olacak mısın?"

"Tabii ki." Malone hızını biraz daha artırarak beni boşalmaya daha da yaklaştırıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle." Sara başını eğiyor ve kapıya doğru ilerliyor. Çıkmadan önce duraklarlar. "Bunu arkamdan kilitlememi ister misin?"

"Hayır."

Sonra Sara gitti. Malone parmaklarını çekip amıma beni sarsacak kadar sert bir tokat attığında kapı zorlukla kapanıyor. "."

"Hayır, Hanımefendi," diye bağırdım.

"Yalancı." Klitorisimi okşuyor ve hıçkırarak nefes vermeme engel olamıyorum. "Bu amcık bu süre boyunca benim. Sara'nın önünde boşalmanı istersem, Sara'nın önünde boşalırsın. Anladın mı?"

"Evet, Hanımefendi," diye fısıldıyorum. Azarlama, aşağılama bunu daha da ateşli hale getiriyor. Sırtımı biraz kamburlaştırıyorum, ona ince bir teklif

hemen fark ediyor. Hızını artırıyor, şimdiden ayak parmaklarımı kıvıran bir gaza doğru savruluyor. İnliyorum. "Hanımefendi, lütfen boşalmama izin verin."

"Yapmamalıyım." Vücudumla uğraşırken bile sesi hâlâ derin düşüncelere dalmış gibi çıkıyor. "Bu küçük meydan okumadan sonra seni kenarda asılı bırakmalıyım. Kontrolün sende olduğunu sanıyorsun Aurora, ama kesinlikle öyle değilsin."

"Lütfen."

"Oh, çok iyi."

Orgazmım zirve yapıyor, bu kadın dışında her şeyi silip süpürüyor. Bunu her seferinde nasıl yapıyor? Beni ufacık parçalara ayırmayı nasıl başarıyor? Konu sapkınlık olduğunda özellikle yoğun bir şey yapmıyoruz bile, en azından yüzeysel olarak, ama Malone işin içindeyken *her şey* yoğun. Yoğunluk soluyor ve ben de bu tadı arzuluyorum.

Beni sırt üstü yatırıyor. Şortum an- klesime dolanmış, bacaklarım açılmış ve amıma bakışı... Dudaklarımı yalıyorum. "Malone."

"Kurallara uyma konusunda çok kötüsün. Kesinlikle korkunç." Başparmaklarıyla ayırıyor, beni orgazma götürdüğü zamanlardan bile daha ateşli olan o boş dokunuşuna devam ediyor. Bana sahibimmiş gibi dokunuyor ve şu anda yanıldığından emin değilim.

Beni düşünüyor. "Bunun bir resmini istiyorum."

İzin istediğini anlamam birkaç uzun vuruş sürdü. Hayır demeliyim. Videolar yeterince kötü; ona daha fazla mühimmat vermek bir hata. Ama çoktan başımı salladım. "Evet." Küçük, vahşi bir parçam, Malone'un gelecekte bir gün, bu görev çoktan geçtikten sonra bu resme bakarken şüphesiz kendini becereceğini bilmekten zevk alıyor.

Eğer bu güç değilse, nedir?

Zaten kafamın içinde kirasız yaşıyor. Bu küçük iyiliğine bile karşılık vermek istersem beni affet.

Malone pantolonunun paçasına sıkıştırdığı cebinden telefonunu çıkarıp kaldırıyor. "Tanrılar, Aurora. Günahın kişileşmiş halisin."

"Günaha inanmıyorum."

"Ben de öyle." Birkaç fotoğrafa tıklıyor ve sonra öne eğilip iki parmağını içime sokuyor. Bir resme daha tıklıyor. Malone dudaklarını yalıyor. "Evet, bu görür." Pantolonumu kancalıyor ve çekiyor.

sonra da aynısını sütyenime yapıyor. "Gel bakalım."

Çıkışa yönelmesini bekliyorum ama odanın diğer tarafındaki bir kapıya doğru ilerliyor. Bu kapı, var olan diğer tüm üst düzey spor salonlarına benzeyen bir koridora açılıyor. Malone soyunma odalarını atlıyor ve dar pencereci bir kapıya doğru yürüyor.

Sauna.

Malone kapıyı işaret ediyor. "Beni orada bekle."

İtaat ediyorum. Tartışmayı düşünmüyorum bile, sıcaklığın yorgun bedenime işemesine izin verme fikri şu anda küçük bir cennet dilimi gibi geliyor. Menüdeki tek şeyin bu olmadığını biliyorum ve bu sadece beklentimi artırıyor. Sauna kare şeklinde bir oda ve üç duvarında U şeklinde ahşap banklar var.

Birkaç dakika sonra Malone beyaz bir havluya sarınmış halde döndü. Yanımdaki banka tündü ve uzun bir iç çekti. Gözlerini kapattı ve başını duvara yasladı. "Rahatla."

Sakin ol. Bunun bir şaka olması mı gerekiyor? Nasıl *rahatlayabilirim* ki?

çıplak bir Malone 15 santim ötede otururken?

Onunla yüzleşmek için yer değiştiriyorum. Şimdi aramıza biraz mesafe koymanın, bana sunmaya niyetli olduğu belli olan sessizlik nimetini kabul etmenin tam zamanı. Ama ben istemiyorum. "Malone."

"Emirlere uyma konusunda olağanüstü derecede kötüsün."

. Yine de kendimi uzanıp parmağımı keskin köprücük kemiklerinde gezdirmekten alıkoyamıyorum. Teni tıpkı benimki gibi terden nemli ve bu görüntüyü sarhoş edici buluyorum.

"Aurora."

Ses tonundaki uyarıyı görmezden geliyorum ve parmaklarımı havlusunun göğsünün üzerindeki bir bağlantıya sıkıştığı noktaya doğru kaydırıyorum. Ufacık bir çekistirmeyle havlu serbest kalıyor.

"Aurora." Gözlerini açıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Önünde dizlerimin üzerine çöküp havluyu ayırıyorum ve vücudunu ortaya çıkarmak için kenara itiyorum. Malone kusursuz değil, her ne kadar muhteşem olsa da ona bakmak gerçekten acı veriyor. Gövdesinde küçük yara izleri ve kalçasında kurşun yarası gibi görünen bir yara izi var. Ama tanrım, daracık gövdesinde ne kadar da güçlü duruyor. Ellerimi uyluklarına koyup kalçalarına ve yanlarına doğru yaklaşıyorum.

"Bilmiyorsun." Kaşlarını çatıyor ama bana yer açmak için bacaklarını biraz daha ayırmasını kaçırmıyorum.

"Hayır." Öne doğru eğildim ve yüzümü göğüslerine sürttüm. Bugün o kadar boşalmış olmama rağmen, ona bu kadar yakın olduğum için ihtiyaçtan titriyorum. "Sadece... şu anda sana ihtiyacım var."

E Aurora'yı anladığımı, hareketlerini tahmin edebildiğimi düşündüğüm her seferinde bana bir falsolu top atıyor. Başka bir zaman, onun dizlerimin arasına diz çökmüş olmasının şaşkınlığını yaşayabilirim.

Yumuşak ellerini vücudumda gezdiriyor. Başka bir zaman, bunu ritmik bir şekilde oynayabilirim, ikimiz de ihtiyaçtan titreyene kadar zevki etrafımızda dolaştırabilirim.

Başka bir zaman.

Şimdi, sadece oturuyorum ve bana dokunmasına izin veriyorum. Tenimde izler bırakmasına ve sıcak bakışlarıyla onları takip etmesine izin veriyorum. Bana baktığında koyu renk gözlerinde bir kez olsun çatışma yok. Sadece arzu. Bu kadın bana yukarıdan mı yoksa aşağıdan mı başlamak istediğinden emin değilmiş gibi bakıyor, ama yeterli zaman verildiğinde kesinlikle her santime ulaşacak.

Eğiliyor ve göğüs kafesimden karnımın alt kısmına doğru bir sıra öpücük konduruyor. Yumuşak. Tatlı ama hiç de tatlı değil. "Gönderilerin sık sık kısa mı geliyor?"

Nefes veriyorum. "Bilgi için madencilik mi?"

"Pek sayılmaz." Dilini kalça kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Sadece kendi başına halletmek isteyeceğin bir şey gibi görünüyor."

Bu konuşmayı kapatmak ne kadar cazip gelse de, onun anlamasını sağlamak için içimde garip bir arzu var. "Bir terör örgütü yönetiyorsanız, her küçük ihlal için nükleer bomba atamazsınız."

Durakladı ve bana baktı. "*Sen* nükleer bomba mısınız?"

"Evet." Parmaklarımı şakağında gezdirme isteğime boyun eğiyorum. "Sara ve ekibi bu tür şeylerin üstesinden gelebilecek kapasiteye sahipler ve bu da bana yönelik tehdidin devam etmesini sağlıyor." Gitmeliyim

ama kendimi devam ederken buluyorum. "Onlar benim kişisel ilgimi hak etmiyorlar; fikir edinmeleri onlar için iyi olmaz."

"Bıçaklı kavgaya av tüfeği getirmek."

Sıkı bir gülümseme veriyorum. "Evet, gibi bir şey."

Hâlâ beni yakından izliyor. "Ama bunu neden yapmayalım? Her türlü muhalefeti durdurur. İnsanlar sadakatlerini kanıtlamak için birbirlerine düşerler."

Haksız olmasa da, bunu düşünmek bile beni yoruyor. "Benden korkulur Aurora. İyi bir sebeple ve tasarım gereği, ama bu, karşılaştığı her insanın gözlerinde dehşet görmenin insanı yıprattığı gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama halkın seni seviyor." Arkasına yaslanıp parmaklarını kalçalarımın gezdiriyor. "Her iki iş yerindeki çalışanlarınız da bastığınız yere tapıyor."

"Hâlâ benden korkuyorlar."

Ağzını açıyor, düşünmek için duruyor ve sonunda omuz silkiyor. "Gücün bir bedeli vardır."

"Evet." Birdenbire konuşmaktan yoruldum. Karşılaştığım neredeyse herkesin benden korkmasının ne önemi var? Annemin aynı şekilde hükmetmemesinin ne önemi var? Ah, halkımız ona karşı gelirlerse kendilerine getirebileceği tehdide saygı duyuyordu, ama onu taklit edilemeyecek şekilde seviyorlardı. Sabine Vadisi'nden ayrıldığımdan beri eve gittiğimde kız kardeşimin de aynı duyguyu uyandırdığını gördüm. Aramızdaki içsel bir fark, varis olmak için uygun olmamamın bir başka nedeni. İnsanları rahatlatırken sadakatlerini kazanma gibi bir yeteneğim yok.

Ben sadece olduğum gibiyim.

Arkama yaslanıyorum ve Aurora'ya uzun uzun bakıyorum. "Ağzını iyi kullan, Aurora."

Hiç tereddüt etmiyor. Sadece ağzını indiriyor ve sonunda amıma doğru ilerlemeden önce kalçalarımın, uyluklarıma narin, yumuşak öpücükler konduruyor. Ağzının üzerimdeki görüntüsü hoşuma gidiyor. Yüzündeki ifadeyi daha da çok seviyorum. O da en az benim kadar zevkten dört köşe olmuş durumda. Tanrı aşkına, daha ilk tadımda inliyor.

Buna tanık olduktan sonra nasıl etkilenmeden kalabilirim?

Saçlarını ellerimle avuçluyorum ve kalçalarımı daha da açıyorum. Kendi zevkimi kovalarken yüzüne binmek, onu yerinde tutmak cazip geliyor ama biraz özgürlük verildiğinde ne yapacağını görmek istiyorum.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Aurora başparmaklarıyla amımı ayırıyor ve dilini her gezdiriyor. Sanki başka bir şansı olmayacakmış gibi ve bunun her saniyesini ezberlemek istiyor. Beni diliyle mızraklıyor ve sonra klitorisime odaklanmak için yukarı çıkıyor. Yine o alaycı küçük yalamalarla, hareketsiz durma çabası içinde titreyene kadar arzumu zorluyor. İşte o zaman iki parmağını içime sokuyor ve G noktamı bulmak için bileğini büküyor. Klitorisimdeki hızını artırırken hafifçe okşuyor, hızla uyluklarımı titreten ritmi buluyor.

Kontrolüm kırılana kadar beni daha da yukarı çekiyor. "I need -" Saçlarını sıkıca kavıyorum ve kalçalarımı döndürerek ağzını sikiyorum. Mutlu bir ses çıkardı ve geç de olsa amacının başından beri bu olduğunu anladım. İstedigimi alana kadar beni zorlamak.

Tanrım, bu kadın bir hediye.

Aurora'yı vücudumda sürüklüyorum ve onu öpüyorum. Devam etmek, ikimiz de tükenene kadar kendimi onun içinde kaybetmek cazip geliyor ama saunadan çıkmamız gerekiyor. Onu dikkatlice geri itiyorum. "Hadi gidelim."

Soyunma odasından bornozları alıp çatı katıma çıkıyoruz. Duşta zaman geçiriyoruz ve olanlardan sonra bu huzurlu anın kıymetini biliyoruz. Sabine Vadisi'yle ilgili her daim var olan endişelerimi kafamdan atmak için yeterli değil, Aurora'yla olan randevum için saatin ilerlediğinin farkındayken değil.

Sara'yı arayıp kontrol etmek için zaman ayırdım, ancak beklendiği gibi durumu hallettiler. Tedarikçi, Sara'nın gelmesinden sonraki beş dakika içinde sihirli bir şekilde kayıp yüzde onu bulmuş. Ne tür bir örnek yaptıklarını sormuyorum. Uzun zamandır benim sağ kolum oldukları için fazla abartıya kaçmadan gerekeni yaptıklarına inanıyorum. Hassas bir denge, ama Sara'nın aştığı bir denge.

Ve tabağımda başka bir şey yok.

Aurora beni izliyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Seni anlamıyorum."

"İhtiyacın var mı?" Cevabını beklerken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum; hangisini arzuladığımı bilmiyorum.

Sonunda başka tarafa bakar. "İsterdim."

"Neden bu kadar sinirli görünüyorsun?"

"Çünkü sinir bozucu." Yüzünü buruşturuyor. "Senden nefret etmek daha kolaydı."

"Nefret diğer duygular kadar çaba gerektirir; bazılarında fazla." Dürüst olmak gerekirse, ilgisizlikten çok daha tercih edilebilir, ama bunu söylemeyeceğim. Aurora artık benden nefret etmiyorsa -Hayır, bu tavşan deliğini takip ederek sarmal bir ne-eğer oyununa girmenin faydası yok. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim anlamadığım büyük bir kısmın var."

"Ben mi?"

Ona sahte masumiyetin hak ettiği bakışı atıyorum. "Şımarık alt-mesaj. Azılı arkadaş. Yeraltı Dünyası'nın prensesi. Sen bunların hepsisin, ama bunlar buzdağının sadece görünen kısmı. Hades'in dışında bir hayatın olmalı."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Orada bir soru mu var?"

"Sonsuza dek şımartılmış prenses olmaktan memnun değilsin herhalde?"

İçinde beslenmesi gereken bir ateş var. Hades'in topraklarında ancak bir yere kadar yükselebilirsin." Hades bir süre daha hüküm sürecek ve emrinde hem Megaera hem de Herkül var. Yeniden yorulmaya karar verirse, elbette bu ikisi operasyonları yürütmeyi devralacaktır. Ve Hercules Aurora'dan birkaç yaş daha genç. Orada kaç yıl çalışırsa çalışsın asla Un-derworld'ü yönetemeyecek.

Aurora sonunda omuz silkiyor. "Ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. uzun zamandır yol gösterici bir ışığım vardı ama Hades'le pazarlık sona erdiği için o ışık söndü. İşletme alanında yüksek lisans yaptım ama bunu çoğunlukla mantıklı bir sonraki adım gibi görüldüğü ve ödeyecek param olduğu için yaptım."

"Son dokuz yılda Yeraltı Dünyası ve okul dışında bir şey mi?"

"Kes şunu." Başka tarafa bakıyor. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun ama başka ne isteyebilirim ki? Yeraltı Dünyası dışından biriyle çıktım ve *bunun* ne kadar iyi sonuçlandığını zaten biliyorsun. Carver Şehri bölge liderleri tarafından yönetiliyor olabilir ama burada yaşayan insanların çoğu normal. Ben uyum sağlayamıyorum. Uyum sağlamak *istemiyorum*. Bu benim kendim için yaptığım bir seçim, bu yüzden bana acıyormuş gibi bakmayı kes."

"Sana acımiyorum." Gerçek bu. Ancak Aurora'nın içinde hırs ateşi yanarsa çok daha fazlasını yapabileceğini düşünmeden edemiyorum. Megaera'nın ikinci komutanı olarak nasıl geliştiğine bakarsak, sadece alana ihtiyacı olduğunu ve gelişmeye devam edeceğini görebiliriz. Ama bunu söylediğim için bana teşekkür etmeyecek. Arkamı dönüyorum. "Gel bakalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu gece mi? Hiçbir yere. Senin için planlarım var." Dolabıma giriyorum ve bir çift salon pantolonu ile dar bir gömlek giyiyorum. Sonra boş yatak odasına doğru ilerliyorum. Limon ve çam kokuyor ve şilte kaldırılmış -Rogue kendi bölgesini işaretlemeye çok etkiliydi ve harap olmanın ötesinde. "Dolap kapalı olduğu için şanslısın yoksa Rogue ayakkabılarını mahvederdi."

"Ayakkabılarınız." Ben seçkiyi incelerken kapı aralığında duraksıyor. "Bunların hepsini satın alan sensin."

"Ve bu iş bittiğinde bunu da yanında götüreceksin. Bunu bir bahşiş olarak kabul et." Sonunda elbise sayılabilecek kadar uzun, siyah, büyük boy bir kazak buluyorum. Raftan çekip Aurora'ya fırlatıyorum.

"Bahşiş, ha?" Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "İblis kedinin yaptığı gibi bölgeni işaretlemenin bir yolu olamaz mı?"

Doğruyu söylemek gerekirse, Aurora'nın kendi seçtiğim kıyafetleri giymesi fikri hoşuma gidiyor. İçimde, çoğunlukla kabul etmeyi reddettiğim derin ve karanlık bir şeyi tatmin ediyor. "Rogue'a de- mon demeyi kes. Onun duygularını inciteceksin."

"O yaratığın duyguları yok. Sahip olduğu tek şey kin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O sadece sizi davetsiz misafir olarak görüyor ve durumu düzeltmek için gerekli adımları atıyor."

"Uh-huh." Aurora yüzünü buruşturuyor. "O hayvan parçaladığı için kaç tane mobilyayı değiştirdiniz?"

"Son bir yıl içinde mi yoksa onu doğurduğumdan beri mi?" Gözlerini kırıştırıyor. "Bu kedi kaç yaşında?"

"On. Binamın yanındaki bir kutuya bırakılan yavrular arasındaydı. Yavrular çok küçüktü, hepsi kurtulamadı ama Luna'nın kız kardeşi var." Kaşlarımı çattım. "O kedi bir iblis."

"Belli ki çift cinsiyetli olduğunuz için bu ifadeyi görmezden geleceğim." Başını sallıyor. "Son bir yıl içinde kaç parça mobilya parçaladı? Ömür boyu cevabından korkuyorum."

Hızlı bir sayım yapıyorum, yarı yolda bu tartışmayı kaybedeceğimi fark ediyorum. "Sekiz, şilte hariç." Gözlerini dikip baktığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Dediğim gibi, şilte bir bölge anlaşmazlığıydı ve bu yüzden tamamen haklı."

Aurora bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "O kediyi seviyorsun."

Onun yoğun bakışları altında yüzüm ısınıyor ve tepkimi bastırmaya çalışsam da yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. "Karşılıklı bir anlayışımız var."

"Doğru. Elbette. Cennette yapılmış bir çift."

"Bunu bir hakaret olarak değil, bir iltifat olarak kabul ediyorum. Rogue insanlara karşı çok titizdir." O daha fazla ısrar edemeden arkamı dönüyorum. Gerçek şu ki, kedi bırakın başkalarını, bana bile zar zor tahammül ediyor, ama ben onun bu yönünü seviyorum. Bazı günler çatı katındaki kalemizi koruyan kişisel ejderham gibi hissediyorum. Hayali bir düşünce ama Rogue'un kaprisleri istenmeyen misafirlere saldırma eğilimi var. Aurora'ya dokunmamış olması, korkunç hikayesini bir kenara bırakırsak, kısmen şok edici.

"Dediğim gibi, cennette yapılmış bir çift."

Mutfağa girip buzdolabına doğru ilerliyorum. Söz verdiğim gibi, üzerinde yeniden ısıtma talimatlarıyla ilgili bir notla bekleyen bütün bir yemek var. İki kez kontrol ettikten sonra fırını önceden ısıtıyorum. Arkamı döndüğümde Aurora'nın yüzünde gülmemeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı. "Ne?"

"Buzdolabının ne kadar dolu olduğunu görünce yemek pişirdiğini düşündüm.

Ama , değil mi?"

"Hayır." Sıkıştığımda basit bir yemek hazırlayabilirim, ancak bir insan benim kadar meşgul olduğunda, yetki devretmeyi öğrenir. İşle ilgili sorumluluklarımın çoğunda bunu yapamıyorum, bu yüzden mümkün olduğunca çok kişisel iş yapıyorum. "Pazar günleri genellikle bir haftalık yemek hazırlayan bir şefim var."

Aurora buzdolabına yaklaşıyor. "Bu bir haftalık yemek değil."

"Hayır, bu gece ona özel bir şey yaptırđım." Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama sözlerimi geri almıyorum. Onlar gerçek. "Bu Pazar kendine gelir ve işlerin akışına geri döner, ama bu hafta düzensizdi."

"Anlıyorum." Aurora yiyecek kaplarına bakıyor. "İlginç."

"Herhangi bir şeye alerjin var mı?" Daha önce sormam gereken bir şeydi ama aklıma bile gelmemişti.

Başını sallıyor. "Hayır."

Bir şişe şarap getirdim ve ikimize de birer bardak doldurdum. Fırının önceden ısınmasını beklerken neredeyse rahat bir sessizlik içinde içiyoruz. Fırın hazır olduğunu bildiriyor ve ben de kabı fırına koyuyorum.

Zamanlayıcıyı ayarla. Sonra onu takip etmesi için işaret ediyorum. "Burada bekleyeceğiz." Oturma odasına geçip kanepeye uzanıyorum.

Kısa bir tereddüitten sonra Aurora yanıma çöküyor. Birkaç gün önce bile başka bir koltuk seçeceğinin, aramıza mümkün olduğunca mesafe koyacağının farkında mı? Yine de bu konuda yorum yapmıyorum. Sabırlı bir avcı, hamlesini yapmadan önce avına yerleşmesi için bolca zaman verir. Bu kadının beni çıldırmış ve kontrolden çıkmış hissettirmesi önemli değil.

Sabırlı olacağım.

Şarabımı yudumluyorum ve onu inceliyorum. Burada, evimde, ona satın aldığım kıyafetleri giymiş olarak çok güzel görünüyor. İçimde neredeyse sahiplenme gibi bir his yükseliyor ama onu bastırıyorum. Bu tür karmaşık duyguların ne yeri ne de zamanı. Henüz değil. Önce onun beni istemesi gerek. Beni arzulamasına. Kanında asla söndürmek istemeyeceği bir ateş gibi beni arzulamalı.

O zaman, ancak o zaman benim olacak.

"I on üç yaşındaki bir çocuğu Hades'le anlaşma yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmek ister."
İrkildim. Bu konuda konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum.

I
gerçekten daha iyi bilmeliydim. Anlaşmanın başında yaşımı öğrendiğinde Malone'un yüzündeki öfke korkunç bir şeydi. "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Konuyla pek ilgisi yokmuş gibi geliyor. Eğer diğer bölge liderleri onun ne yaptığını bilselerdi, tarafsız bölgenin lideri olsun ya da olmasın, onu ipe çekerlerdi. Özellikle de Ursa. Bizim gibiler için bile sınırlar vardır. Yaptığı şey onları aştı."

Kendini yine zorluyor ve bir yanım Malone'un bana karşı korumacı hissettiği bu andan neredeyse keyif alsa da, bu konuşma tarzını yumuşatmayı reddediyorum. "Bunu çoktan aştık."

"Tatmin olmadım."

Uzanıp kolunu sıkıyorum. "Bunu ben seçtim. Bu şehirde, Yeraltı Dünyası'nda genellikle olduğundan daha kötü bir şey olmuyor. Oraya gidip Hades'le kavga etmeye değmez. Yeraltı Dünyası'na taşındığımdan beri yaptığı en kötü şey bana karşı aşırı korumacı davranmak oldu. Hepsi bu."

"O tek değil." O kadar sessiz mırıldanıyor ki, neredeyse onu yanlış duyduğuma ikna olacağım. Bardağını kaldırıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Böyle bir pazarlık yapmak şöyle dursun, on üç yaşındaki bir çocuğu Yeraltı Dünyası'na gelmeye iten şey ne olabilir?" Birkaç kez sorduğu bir soru bu. Cevaplamaya yaklaşmadığım bir soru.

kaçırıyorum. Pek çok açıdan korkağın tekiyim. Eğer kendi intikamımı alamıyorsam, en azından onun yaptıklarını yüzüne vurabilirim. Eğer o

Beni koruduğunu hissediyorsa, birazcık bile önemsiyorsa, beni bu yola soktuğu için *kendini* suçlu hissedecektir, değil mi?

Sessizliğimi bozduğum an, aramızdaki bu şey bitecek.

Bu beni mutlu etmeli. Ne de olsa o benim düşmanım. Onu ne kadar iyi hissettirdiği, sevişirken ne kadar yükseğe uçtuğum önemli değil. *Düşmanım* o. Ama bu kelime bana dayanıksız ve bağısız geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir vuruşluk sessizlik. İki. Sonunda Malone, "Bunun mutlu bir hikaye olduğunu sanmıyorum." dedi.

"Değil."

Parmağını yüzümün yan tarafına yumuşakça vurduğunda gözlerimi açıp yüz ifademi incelediğini görüyorum. Orada ne bulduğundan emin değilim, çünkü neredeyse kendi kendine başını sallıyor. "Bir Amazon olarak büyümek diğer pek çok yerden çok farklıdır. Biz çocuklarımıza her şeyden çok değer veririz. Yaptığımız her şey - hırs, düşmanca ele geçirmeler, bölge çatışmaları - onlara daha iyi bir hayat sunmak içindir. Onları şımartırız ve liseye gidene kadar serbest bırakırız. Sonra ciddi bir şekilde eğitime başlıyorlar."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü çocukluğunuzda bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor ve bunun için üzgünüm."

Anneme yaptıkları için özür dilemiyor. Bu bölgenin eski liderinin annem *olduğunu* bile bilmiyor. Yine de kelimeler içimde yankılanıyor. *Bunun için özür dilerim.* Aniden kuruyan boğazımı yutkunarak geçiriyorum. "Minderde Allecto'dan daha iyisin. Bu kadar iyi olmak için on üç yaşında çalışmaya başlaman gerekirdi."

"Aurora, kırk bir yaşındayım." Küçük bir gülümseme veriyor. "Liseden önce bir stüdyonun içini görmemiş olsam bile, herhangi bir konuda uzmanlaşmak için fazlasıyla yeterli yılım oldu."

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, sanırım öyle değil." Yavaşça ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. "Çocuklarımızı serbest, evet, ama yürüyebildikleri anda yarasa eğitimine başlıyorlar." Şaşkınlığım belli oluyor olmalı ki omuz silkiyor. "Sabine Vadisi'ndeki diğer gruplarla aramızdaki anlaşmazlıkları çözme yöntemlerimizden biri de Lam- mas bayramı sırasında ritüel dövüştür. İş o noktaya gelirse, halkımızın her birinin koruyabilmesi önemlidir."

Pagan bayramları hakkında kabaca yıl içinde ne zaman olduklarının ötesinde pek bir şey bilmiyorum, ancak ben bile noktaları birleştirebilirim. Lammas

Ağustos'un başı, yani çok uzun zaman önce geçmedi. "Peki Lammas ritüel savaş bayramıysa, diğerleri nelerdir?"

"Lammas ritüel savaştan daha fazlasıdır. Bu sadece gösterişli olduğu için herkesin bahsettiği kısımdır." Koridorda oyun odasına doğru ilerliyor. "Samhain, yıl boyunca ölen ve kaybettiklerimizi onurlandırdığımız ayık bir bayramdır. Herkes sarhoş ve şiirsel olur ve hepimizin düşman olduğunu unutur. Imbolc genellikle evliliklerin, ittifakların ve çeşitli anlaşmaların yapıldığı zamandır. Herkes birlikte kutlama yapar." Dudakları kıvrılıyor. "Ve Beltane, hiziplerin, düşmanların olmadığı, kimseyi istediği kişiyle arzuladığı zevkin peşinden gitmekten alıkoyacak hiçbir şeyin olmadığı bir gecedir."

Kulağa fantastik bir romandan fırlamış gibi geliyor. Sabine Vadisi'nde garip yollar izlediklerini biliyordum ama *bu kadar* garip olduğunu fark etmemiştim. Dün gece biraz bahsetti ama şimdi daha az garip gelmiyor. "Oh."

"Artık acı verici şeyler hakkında konuşmayalım." Kapıyı açıyor ve çok sayıda oyuncağının bulunduğu büyük dolaba yöneliyor. "Zevke odaklanmayı tercih ederim."

Malone gardırobu açıyor ve parmaklarını yağmur gibi yağın strap-ons'ların üzerinde gezdiriyor. Ortalama büyüklükte, korkutucu şekillerde olanlardan düpedüz berbat olanlara kadar çeşitlilik gösteriyorlar. Bakışlarım en sondaki kırmızı olana takılıyor; yumruk şeklinde ve neredeyse gerçek boyutunda. Ürperiyorum. "Seçme hakkım var mı?"

Homurdanıyor. "Hayır."

Yapacağımı düşünmemiştim. Gerçekten istemiyorum. Çizgiler bulanıklaştı ve bükülemeyeceğinden çok emin olduğum kurallar artık yürürlükte değil gibi görünüyor. Göğsümdeki garip duygulara teslim olmaksızın arzusun keskin kenarını deneyimlemek, o dikkatli sınır çizgilerini yeniden kurmak daha iyi. Göğsümdeki *yumuşak* duygular.

Mutfaktaki zamanlayıcı çalışıyor ve Malone elini omurgamda gezdiriyor. "Hadi yiyelim."

Bu gece için bana bu önizlemeyi gösterip akşam yemeğine konsantre nasıl bekleyebilir? Ama beklediği şey bu değil, onu odadan çıkarken takip ettiğimde fark ediyorum. Bu, yemekten sonra gelecekler için bir aperiitif. *Tatlı* için.

Yemek odası beklediğimden daha küçük, sadece dört kişilik bir masa için yeterince büyük. Çatı katının geri kalanı gibi lüks bir şekilde döşenmiş, ancak nadiren kullanıldığı hissine kapılıyorum. Bu biraz

fazla bozulmamış, gerçi diğer her şey eşit derecede bozulmamışken bana bu izlenimi neyin verdiğini bilmiyorum. Sadece bir his.

Malone şarabını bıraktı ve oturmam için işaret etti. "Bir dakika."

İtaat edene kadar bunun ne kadar *yanlış* hissettirdiğini fark etmedim. Beni beklememeliydi, gerçi bu öyle bir şey değil. Bu onun benimle ilgilenmesi.

O hain sıcaklık yeniden canlanıyor. Hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir anlamı *olamaz*. Başka ne doğru olursa olsun, Malone'a aşık olamam. İntikamımın parmaklarımın arasından bu kadar kolay kayıp gitmesi yeterince kötü; hayatımın yarısı onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek isteyerek geçti ve tüm bu acı ve üzüntüyü eyleme dökme şansı bulduğum anda bocalıyorum.

Ama ona aşık olmak?

Bu tamamen farklı bir düzeyde bir başarısızlık olurdu. Beni çirkin tonlarda resmedecek, her şeyini kaybeden anneme, güvende olduğumdan emin olmak için çok şey feda eden büyükanneme ihanet etmiş olacağım. Elbette bu kadar zayıf, bu kadar korkunç olamam.

Malone tabağını önüme koydu. Lazanya ve çalkantılı duygularına rağmen kokusu ağızımı sulandırıyor. Çoğunlukla ellerimi meşgul etmek ve düşüncelerimi içimde tutmak için bir ısırik alıyorum ve tadı dilimin üzerinde patlarken inliyorum. "Şefine zam yapmalısın."

"Hizmetleri karşılığında oldukça iyi para kazanıyor." Malone eğlenmiş görünüyor.

Yemeğin tadını daha iyi çıkarmak için gözlerimi kapattığımı fark ediyorum ve zorla açıyorum, ancak yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Tanıdık gelmem için birkaç atım geçmesi gerekiyor. Aynı ifadeyi Hades, Gae- ton, Beast, Hook ve Ursa'da da görmüştüm. Bu düşkün bir hoşgörü.

Ve *bana* öyle bakıyor.

Gözlerimi kapatmanın cazibesi neredeyse karşı konulmaz. Belki de görmemiş gibi yaparsam, bana hissettirdiklerini görmezden gelebilirim. Sanki beni sıcacık bir battaniyeye sarmış ve yakınımda tutuyormuş gibi. Sanki *umursuyormuş* gibi.

Oh, bu kötü. Bu çok, çok kötü.

Bir haftadan kısa bir süre oldu ve sandığım her şeyin altını oydu bile. Daha ne yapabilir ki?

randevu? Beni yoluma gönderdiğinde aşk acısı çeken bir aptal gibi onun peşinden nefes nefese koşacak mıyım?

Çünkü beni yoluma gönderecek. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sonsuz olamaz. Geçmişimiz olmasa bile, yakın zamanda Yeraltı Dünyası'nda çalışmayı bırakmaya niyetim yok. Orayı seviyorum. Allecto ve diğerleri benim seçtiğim ailem. İş tatmin edici ve eğlenceli. Oraya sık sık giden ve bu konuda sorun yaşamayacak pek çok insan var, ancak Malone bana orada burada tek tük olayların dışında bir şeyler paylaşan biri gibi gelmiyor. Onu seçmek, tüm bunlardan vazgeçmek anlamına geliyor.

Ne ki ben?

İntikamımı alamayacak kadar kötüyüm ve bunu istiyormuş gibi bile yapamıyorum. En- emy'mi arzulayacak kadar kötü. Artık onu çizdiğim kötü adamdan ziyade karmaşık bir insan olarak görmem yeterince kötü.

Onu *seçmek* mi? Sikişmekten ve sahneye çıkmaktan daha fazlasını yapmak, onunla gerçekten vakit geçirmek istemek? Bunu nasıl isteyebilirim ki?

Tanrım, aklımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Bir o yana bir bu yana sürüklenen, çelişkili arzuların gücüyle beni parçalara ayırmakla tehdit eden bir fırtınanın ortasında duruyordum gibi hissediyorum. Bu çok fazla. Hem de çok fazla.

İştahım kaçıyor ve yemeğin geri kalanını tabağımdaki yiyecekleri hareket ettirerek geçiriyorum. Malone fark ettiyse bile, hiç . Bu merhameti takdir etmekten nefret ediyorum. Ne diyebilirdim ki?

Üzgünüm çünkü seni öldürmek istemem gerekirken tek yapmak istediğim önümüzdeki on yıl boyunca ayaklarının dibinde oturup sana tapınmak.

Ben gerçekten hain bir kızım.

S Aurora'da bir sorun var. Yemek iyi başlamıştı ama ortalarında bir yerde kendini kapattı. Yemeğimi bitirirken onu izliyorum ama bir lokma bile almadı.

neredeyse on dakika. Aklından neler geçtiğini sorarsam dürüstçe cevap vermeyeceğini zaten biliyorum. Hiç hakkı olmamasına rağmen bu bilgi canımı yakıyor. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ama bu sürenin çoğunda birbirimize karşıydık. Sırf ben istiyorum diye kendini bana açmasını dürüstçe bekleyemem.

Ve bunu
arzuluyorum.

"Bakıyorsun."

"Sana bakmayı seviyorum." Gerçek bu, ama zihin okuma yeteneğini hiç şu anda istediğim kadar istememiştim. "Yakın zamanda birini kaybettiğin için bunu kabul ettiğini söylemiştin."

Geriliyor. "Evet."

İlk bahsettiğinde bu bilgiyi bir kenara bıraktım çünkü belli ki bana kim olduğunu söylemeye niyeti yoktu ve aynı şekilde belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunu anlayabiliyorum. Annem öldüğünde, sanki biri göğsüme bir delik açmış gibiydi. Birkaç hafta boyunca sersemlemiş bir halde dolaştım ve bu süre zarfında bu bölgenin devam etmesini sağlayan tek şey Sara ve yakın çevremdeki diğer kişilerin sadakati ve inatçılığı oldu. Sonunda kendime geldiğimde güvenli bir yerim olmasını sağladılar.

Aurora bana güvenmiyor. Bir süreliğine unutmak için beni kullanıyor olabilir, ama eninde sonunda gözlerine o gölgeyi düşüren her neyse onunla yüzleşmek zorunda kalacak. Ve büyük ihtimalle ben

Ne kadar giderek o kişi olmak istesem de, o bunu yaparken onu korumak için orada olacağım.

Hayır, şu anki ilişkimizle onun için bir güvenlik ağı olamam ama ona bu geceyi verebilirim. Onu bedeninde sıkıca tutacak ve etrafında dolaşan hayaletleri kovalayacak bir sahne.

şu andan itibaren.

Tabağını işaret ediyorum. "Bitirdin mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Daha fazla bilgi için bana baskı yapmayacak mısın?"

Umutsuzca istiyorum ama ben bile ne zaman cepheden saldırmayı bırakıp rakibimi kuşatmam gerektiğini biliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Ben de öyle düşünmüştüm. "İşte cevabın. şimdi *benim* soruma cevap ver." "Bitirdim." Tabağı itti.

"Gel bakalım." Tabakları topluyorum ve lavaboya bırakmak için mutfağı gidiyorum. Sonra koridordan oyun odasına doğru ilerliyorum. "Kapıyı arkandan kapat."

Tek kelime etmeden itaat ediyor, bu da onun normal ruh halinin yakınında bile olmadığını teyit ediyor. İçime bir endişe saplanıyor ve ona tekrar bakıyorum. Bu gece için yoğun planlarım vardı ama ilk kez doğru planlar olup olmadıklarından emin değilim. Onu daha kötü hissettirmek istemiyorum. Belli ki arzuladığı kaçışı ona sunmak istiyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Aurora göz kırpmıyor. "Ne?"

"Aurora." Ses tonuma biraz kınama katıyorum.

"Doğru. Kendini tekrar etmekten nefret ediyorsun." Dudakları kenarlarından biraz yukarı doğru çekildi. "Son birkaç gündür *bunu* birkaç kez tekrarladın."

İşte geldi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum.

Bekliyorum.

Sonunda iç geçirir. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. İçim karmakarışık ve her şey karmaşık ve yanlış görünüyor." Hemen yanıt vermeyince yere bakıyor ve kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyor. "Yapamam... Ağlayamam. O zamandan beri ağlayamıyorum..." Nefesi kesiliyor. "Sanki her şey içimde şişelenmiş gibi hissediyorum. Dışarı çıkmasına izin vermeliyim." Yanına gidip kollarımı dolamak için garip bir arzu duyuyorum. Bu şekilde rahatlamayı kabul etmeyeceğini zaten biliyorum ama elimde daha fazla araç var. Aurora'nın onun de-

tüm o duygular ortaya çıkana kadar. Yarayı deşmek için.

Bunu yapabilirim.

"Kıyafetlerini çıkar."

Hemen itaat ediyor, aceleyle kazak elbisesini çıkarmaya çalışıyor. Elbiseyi katlamak ve dikkatlice kapının yanına, yere koymak için duraklıyor ve zaman ayırıyor gibi görünüyor. Sonra gelip önümde duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş ve başını öne eğmiş.

Parmaklarımı şakağında gezdiriyorum. "Sanırım bu gece sopa işe yarayacak."

Titriyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Teşekkür , Hanımefendi."

Muhtemelen ilk defa sapkınlık perdesini yırtıp atmak ve sadece lanet bir konuşma yapmak istiyorum. Ona sarılıp rahatlatmak ve ağlamasına izin vermek istiyorum. Ama Aurora'nın ihtiyacı olan şey bu değil ve ona duygularından arınması için bir yol sağlayabilecek tek kişi benim.

"Bankın yanına git ve eğil."

Hemen itaat ediyor, şaplak sehpasına geçiyor ve vücudunu zarif bir şekilde sehpanın üzerine eğiyor. Kendime uzun bir süre ona bakma izni veriyorum, şimdiden nasıl titrediğini görmek için, sadece biraz. Kendimi kontrol altına almak için ihtiyacım olan tek şey bu. Şu anda dikkatimin dağılmasına, duygularımın kurtulmasına izin veremem. Bu gece Aurora'yla ilgili ve olması gereken de bu.

Dolaba doğru yürüyorum ve bir baston, elim genişliğinde bir kürek ve en sevdiğim straponu seçiyorum. Turuncu ve fena halde kavisli - favorilerimden biri çünkü özellikle G noktasını okşuyor. Hızlı bir iç tartışmadan sonra, içine girip kalçalarımın etrafına yerleştirmek için birkaç dakika ayırıyorum. Başladığımda bunu yapmak için duraklamak isteyeceğimden şüpheliyim.

Aurora'nın arkasında bir pozisyon alıyorum ve elimi kığının üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece seni bağlamayacağım. Bunu sen seçtin ve bu yüzden iyi bir kız olacaksın ve ben seni döverken kıpırdamadan duracaksın." Elimin altında kasları gerildi ve ona hafif bir şaplak attım. "Ve sonra seni becereceğim. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel." Bu sefer ona güvenli kelimesini sormuyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz ve onu sınırlarının yakınına kadar zorlamaya hiç niyetim yok. Bu benim ustalaştığım hassas bir dans.

Aurora'ya bu gece çok fazla acı ve çok fazla zevk verdi. Onu paramparça etmeye yetecek kadar, ama kırmaya yetmeyecek kadar değil.

Bu meydan okumadan geçmişte olduğu kadar zevk almıyorum. Onun için gerçekten endişelenirken nasıl yapabilirim? Ona izin vereceği her türlü rahatlığı sağlayan kişi olmak istiyorum, ancak bunun ne kadar kolay yanlış gidebileceğinin acı bir şekilde farkındayım.

Beni kullanıyor. En başından beri öyle. Bu bilgi beni daha önce rahatsız etmiyordu, şimdi de rahatsız ettiğinden emin değilim ama her bundan kaçış yok. Ne isteyeyim, bir geleceğimiz olduğundan emin değilim. Aurora kederiyle başa çıkana kadar bu sorunun cevabını bulabileceğimizi sanmıyorum.

Bu gece bu süreç başlayacak.

Bastonu yere bırakıp küreği kaldırdım. Yıllar boyunca saymak istemediğim kadar çok alt görevliye şaplak attım, becerilerimi neredeyse sanat olana kadar geliştirdim. Ne yaptığımı biliyorum.

Peki neden avuçlarım terliyor? Midem düğüm düğüm oluyor? Neden ilk sahnemde olduğumdan daha gerginim? Soru ortaya çıkar çıkmaz cevabı biliyorum. Çünkü bu Auro- ra. Çünkü daha önce hiç şu anda olduğu kadar önemli olmamıştı. O benim için önemli.

, bu küçük pisliğe aşık oluyorum.

Küreği sallıyorum ve tam kıcının yanağının ortasına indiriyorum. Sıçırıyor ve küçük sevimli bir inilti çıkarıyor, ama kıcının her santimetrekaresinde ve kalçalarının arkasında çalışmaya başlamadan önce iyileşmesi için ona fazla zaman vermiyorum. Şu anda onu ısıtıyorum, acıya karşı ilk direncini, gerçekten istediği şeyin bu olduğundan şüphe ettiği o anı geçmeye zorluyorum. Onu, günlerce oturmak için mücadele etmesine neden olacak bastonun daha derin vuruşlarına hazırlıyorum. Küçük güzel kıcını morartacak olanlara.

Sorun değil. Sonra daha iyi öpeceğim.

Onu titreyene ve kalçaları bankta yuvarlanana kadar dövüyorum, ancak şu anki pozisyonunda işe yarar bir şeye sürtünemiyor. Sonra küreği yere bırakıyorum ve yere çarpmasına izin veriyorum. Aurora inliyor. Sırada ne olduğunu biliyor.

Sopayı almak yerine, sırtına doğru adım atıyorum ve kendimi ona bastırıyorum, dizlerimizden kalçalarımıza kadar birbirimize kenetleniyoruz ve ağrıyan kıcına bastırılan straponu hissetmesine izin veriyorum. Sıçırıyor ve sonra inleyerek bana doğru eğiliyor. Göğsüme bastırmak için eğildim

sırtını okşadı ve saçlarını ensesinden çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha fazlasını alabilirim." Sesi biraz hülyalı, biraz şaşkın.

Boynundaki çıplak noktayı öpüyorum ve tenine karşı gülümsüyorum. "Biliyorum. Ve yapacaksın." O gerçekten bir zevk. Tırnaklarımı hafifçe teninde gezdirirken geriye kayıyor ve k cını sıkıyorum. Tekrar zıplıyor, amımın nabzını hızlandıracak şekilde inliyor.

Baston elimde iyi hissettiriyor, yavaşça nefes alıyorum ve sonra k cının üst kıvrımına indiriyorum. Vücudunun sağladığı boşlukta düzensiz vuruşlarla ilerlediğim zamanlar oluyor ama Aurora'nın ihtiya ı olan şey önce acı sonra da zevkle aklını kaçırmak. Bu yüzden onu birbiri ardına vuruyorum, bir santimetre bile boş yer kalmayacak şekilde vuruşlarımı sıralıyorum.

Zaman, konsantrasyon ve çaba gerektiriyor ve uyluklarının altına ulaştığımda hafifçe terliyorum ve kolum ağrıyor. Aurora tamamen gevşedi, nefes alıp vermesi ağırlaştı ve düzleşti. Sıkıca altuzaya girdi ve şimdi tek yapmam gereken onu eve getirmek.

Sopayı raketin yanına atmak için kenara atıyorum ve k cını sıkmak ilerliyorum. İnliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bana bunu sorup duruyorsun." Sesi neredeyse sarhoş gibi çıkıyor, kelimeleri biraz bulanıklaşıyor. "Aynı anda hem berbat hem de harika hissediyorum."

Onu dikkatlice yukarı çekiyor, kıvranırken onu tutmaya devam ediyorum ve onu çeviriyorum. "şimdi seni becereceğim."

Sikime bakıyor ve bana mutlu bir g l msemi veriyor. "Tamam."

"Arkana yaslan, aşkım." Sevgi sözcükleri ağzından ka tı ama fark etmesi için. Umarım. Onu sırt üstü şaplak sehpasına itiyorum ve bacaklarını a maya zorluyorum. Amc ğı sırlıklam ama yine de önce iki, sonra üç parmağımı içine sokup onu açarak hazırlıyorum. Turuncu strapon kırmızı kadar büyük değil ama hazır değilse canını yakmaktan endişe ettiğim için yeterince büyük.

Onu parmaklarımla yavaşça becerirken nefesi kesiliyor, inliyor ve etrafımda kıvranıyor. Onu bu şekilde bitirebilirim. Bunun için çoktan hazır. Ama şu anda ihtiya ı olan şey bu değil. Bunun yerine, onu bilinçli olarak daha sıkı ve daha sıkı sarıyorum, onu bir gaza doğru itiyorum... sadece onu kenara itmeden önce duruyorum.

Aurora miyavlayan bir ses çıkartıyor ve ben parmaklarımı çekerken onları takip etmeye  alışıyor. "Hayır! Çok yaklaştım."

"Biliyorum." Bir elimi kalçasına koyarak onu sabit tutuyorum ve karnını okşayıp göğüsleriyle oynuyorum. Tamamen gevşemesine izin vermeden yeniden örtünmesi için ona zaman tanıyorum.

Nefes alış veriş i düzleşmeye başladığında, bu kez ağzımla işleme yeniden başlıyorum. Dikkatli olmalıyım, çok dikkatli olmalıyım çünkü tek istediğim onu yalamak, emmek ve yüzümün her yerine boşalana kadar kemirmek. Ama Aurora'nın şu an ihtiyacı olan şey bu değil. *Parçalanmak, kırılmak değil.* İhtiyacı olan noktaya çok yakın ama henüz o noktada değil.

Kalçaları başımın etrafında geriliyor ve kendimi durmaya zorluyorum. Nefes nefese kalıyorum, arzularım kontrolüme karşı savaşıırken vücudum titriyor. Aurora ellerini saçlarımdan arasına sokarak beni tekrar klitorisine doğru itmeye çalışıyor. Şimdi gevezelik ediyor, boşalmasına izin vermem için bana yalvarırken kelimeleri birbirine karıştırıyor. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, alnım karnının alt kısmına bastırılırsa, saçlarımdaki giderek daha çılgınca ellerine direnirsem, kelimeler o kadar çok iki kelimeye sıkıştırılır.

"*LütfenMalonepleasepleasepleaseMaloneplease.*"

Sonunda yavaşça başımı kaldırdım ve ayağa kalktım. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana , yüzünde gözyaşı izleri var. Bu gerçek bir ağlama değil, içini dökmesi gereken türden bir hıçkırık değil, ama bu bir başlangıç.

Vakit geldi.

Bir elimi karnına bastırıyorum ve diğer elimle sikimi girişine doğru yönlendiriyorum. Yavaşça ilerliyorum, vücudu aletin genişliğini almak için savaşıırken kısa vuruşlarla içine giriyorum. Kalçalarımız birbirine yapıştığında nefes nefese kalıyor ve titriyor. Bacaklarını omuzlarımdan üzerine doğru yönlendiriyorum, bu pozisyon her vuruşta yeni dövülmüş kığına ve uyluklarına baskı yapacağım anlamına geliyor. Zevkiyle birlikte acı, acısıyla birlikte yalvarış. Yüzüne bakıyorum, dudakları her nefes alışında aralanıyor, gözleri kocaman açılmış. "İyi mi?"

"Lütfen durma," diye fısıldıyor.

"Yapmayacağım. Sen paramparça olana kadar olmaz." Ve sonra onu becermeye başladım. Onu tamamen çözmek için tasarlanmış sert, hızlı vuruşlar. Bir aşağı bir yukarı bastırıyorum, onu ikiye büküyorum, zevkini acıyla baharatlıyorum ve sonra onu öpmek dünyadaki en doğal şey. Vücudunu sahiplendiğim gibi ağzını da sahipleniyorum ve sonra elleri saçlarımda ve orgazm olurken dilime karşı hıçkırıyor.

Ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Ondan kurtuluyorum ve kayışı çekiyorum, kayıştan çıkmama izin verecek kadar gevşetiyorum ve sonra onu alıp oyun odasından çıkarıp koridordan yatak odama taşıyorum. Beni gördüğünü sanmıyorum, her şeye rağmen bana yapışıyor, gözyaşları gömleğimin kumaşını ıslatıyor.

"Seni yakaladım, aşkım. Bırak çıksın." Dikkatlice yatağa oturuyorum ve yorgani üzerimize çekiyorum. Ve sonra ona sarılıyorum, kendini tamamen bırakabileceği güvenli bir yer sunuyorum.

Savaşçı, kraliçe ve kötü adam oldum ama şu anda olmak istediğim tek şey tam da Aurora'nın ihtiyacı olan şey. Kederinin gücüne dayanabilecek güçlü bir ortak. Duvarlarını tamamen yıkmamak için her zaman çok dikkatli davranıyor. Kaybından bu yana ağlamasına izin vermemesine şaşmamalı. Onu kendime yaklaştırıyorum ve hıçkırırken şakağına bir öpücük konduruyorum. Şu anda kelimelere gerek yok. Benim gücüm ikimize de yeter.

Zaman geçiyor, ama ne kadar sürdüğünü görmek için saate bakmaya zahmet etmiyorum. Bu, Aurora'nın hıçkırıklarının sonunda hafifleyip kalbimi parçalayan küçük hıçkırıklara dönüşmesinden daha az önemli. Bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Ben buradayım."

Uzun bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim." Aurora yüzünü biraz kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Her yerinde hıçkıra hıçkıra ağladım."

"Sorun yok." İyiden de öte. Onun bu ihtiyacını karşılamak göğsüme bir şey yaptı. Son birkaç saat içinde, bu aşk olasılığı gerçeğe dönüştü. Bu ona söyleyebileceğim bir şey değil, zaten çok fazla işi varken uğraşması gerekenler listesine ekleyebileceğim bir şey değil ve bu bilgi beni hasta ediyor.

Ellerimi ıslak yanaklarında gezdiriyorum. "Yanında olabildiğim için mutluyum." Söylemek istediğim gerçek olmasa da gerçek bu. Aurora'ya kendi gerçeğimi asla söyleyemeyeceğimi hissediyorum. Çok erken olmasına rağmen, sadece birkaç gün önce geçmeyi başardığım bir çizginin karşı tarafında on yıl geçirmemize rağmen onu sevdiğimi.

Onu seviyorum ve onu kaybedeceğim.

I Malone'un kolları arasında , bedeni uykuda bile beni korumaya kararlıymış gibi sırtımda kıvrılmıştı. Sanki sadece varlığıyla kabuslarımla savaşmaya çalışıyordu.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Şu anda yas tutmamın nedeni onun yirmi yıl önce yaptığı eylemler. En başta tanışmamızın nedeni, gidecek başka yerim olmaması ve çaresizlikten Yeraltı Dünyası'na düşmemdi. Benimle gelmesine izin vermem gereken en son kişi o.

Yine de dün gece yaptığı tam olarak buydu.

Beni sadece onun yapabileceği bir şekilde parçalara ayırdı, acımı bir katedral kadar güzel inşa etti ve sonra zevkle bir yıkım topu aldı.

Sonra ben saatlerce hıçkırırken bana sarıldı.

Duygularım birbirine karıştı. Malone'un hoşuma giden, beni çeken yanlarını bulmayı beklemiyordum. Fiziksel olanın ötesinde. Ama şimdi birkaç gündür bu işin içindeyiz ve onun hayal ettiğimden daha karmaşık olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum. Acımasız ve hırslı, evet, ama zamandır inandığım canavar gerçekten o olsaydı, Sabine Vadisi'ndeki kız kardeşinden tahtı almak için gözünü kırpmazdı. Takımını bu kadar önemsemezdi. Kendisini sınavan insanları basitçe ortadan kaldırmak ve kimsenin ona meydan okumaması için korku salmak amacıyla acımasız bir sınav yapmak yerine onları dikkatlice manipüle etmezdi. O usta bir satranç oyuncusu.

Onun iki versiyonu birbiriyle örtüşmüyor. Pek sayılmaz. Zalim olabiliyor ama bunun bir yöntemi var gibi görünüyor. Peşinden gelmek için annemin bölgesini seçmesinin bir nedeni var, buradaki insanların annemi hoş karşılamadıklarını *bildiğim* bir şekilde onu hoş karşılamalarının bir nedeni var. Büyükanнем bunu uzun zaman önce itiraf etmişti.

Peki doğru olan ne?

Malone'a soramam. Buna hazır değilim. Bunun ne olduğunu anladığım an, her şey biter. Belki de ben de az onun kadar canavarım, çünkü onunla geçirdiğim birkaç kısa günden vazgeçmek istemiyorum. Bu işin başındaki hedeflerim ne olursa olsun, başından beri mahkumdu.

Onu öldüremem.

Ona aşık olamayacağıma eminim.

Geçmiş bırakıp onun kollarına düştüğüm mutlu bir ortam yok. Onun beni yakalayacağı bir gelecek de yok. Bu iki hafta sadece onun merakını gidermek içindi. Onlar bittiğinde, *bu* da bitecek.

Malone sırtıma doğru kayıyor, elini karnıma bastırıyor ve beni kendisine daha sıkı yaslıyor. "Orada çok sert düşünüyorsun."

"Suçlu," diye fısıldıyorum.

En ufak bir tereddüt. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu konuda konuşabilecek miyim bilmiyorum. "Hayır." Hayır, bizim için daha iyi seçenekler var. Dün gece bana unutturdu. Bana her dokunduğunda unutturuyor. Eğer hain bir kız çocuğuy sam, bunu sonuna kadar kabul etmeliyim.

Kollarında dönüyorum ve o sırtüstü yuvarlanmadan önce vücudunda ilerlemeye başlıyorum. Açılmış kalçalarının arasına diz çöküp beni durdurmasını bekliyorum. Ama Malone uykudan neredeyse yumuşamış yeşil gözleriyle bana bakıyor. Şu anda yumuşak görünüyor. Yumuşak, buruşuk ve kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel.

Ben bir aptalım çünkü bunu durdurmak istemiyorum. Bana öyle bakmaya devam etmesini istiyorum, sanki umursuyormuş gibi. Sanki ben onunmuşum ve o da benimmiş gibi.

Affedilemez düşünceler, ama kök salmadan önce eğilip karnını öpüyorum. Her şey bittiğinde hala orada olacaklar. Şimdilik bekleyebilirler.

Mantık yürütüyorum ve bunun farkındayım. Bunu istediğimi söylemek yeterli, o halde kabul ediyorum. Suçlamalar ve şüpheler için daha sonra zaman var.

"Aurora."

Beynimde dönüp duran yarım milyon şüpheyi görmezden geldiğim gibi onun sesindeki soruyu da görmezden geliyorum. Ama Malone bir şeyi kafasına koyduktan sonra peşini bırakacak biri değil. Çenemi nazikçe kavırıyor. "Konuşmalıyız."

"Henüz değil." Tüm çabalarımın rağmen alt dudağımın titrediğini hissediyorum. "Lütfen henüz değil."

Tereddüt ediyor ve bir kez olsun düşünceleri yüzüne yansıyor. Çatışma. Savaşan arzular. Kafası karışık duygularım bana geri yansıyor. Sonunda başını salladı. "Bu iş bitmeden, o zaman."

Rahatlama beni biraz sersemletiyor. "Evet, bitmeden önce." Korkakça. Bununla şimdi başa çıkmamam, gerçeklik tekrar çökmeden önce alabildiğim kadar ışık ve zevk almamam çok korkakça. Yaptıklarımın ve yapmadıklarımın hesabını vermeden önce.

Hesap vermem gereken tek kişi kendim olsam bile.

Malone beni bırakıyor ve ben de karnından aşağıya doğru öpmeye devam ediyorum. Uyluklarını daha geniş açmama izin veriyor, aşağı inmeme ve dilimi amının üzerinde gezdirmeme izin veriyor. Dün gece benimle nasıl ilgilendiğini bir kez daha anlıyorum. İhtiyaçlarım, duygularım, rahatlığım. Hepsini kendi ihtiyaçlarının önüne koydu. Bunu anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum.

Ama şu anda onu iyi hissettirmek istiyorum, kendimi Her şeyi silip süpürene kadar onun tadını ve hissini.

Benim yönetmeme izin veriyor. Kalçalarını kavrayıp klitorisini emerken, şu anda bile benimle ilgilendiğini, bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir kaçış sunduğunu fark ediyorum. Kalbim küt küt atıyor ve sonra bir tane daha. Tanrım, Malone'a aşık olamam. Aşık *olamam*. Diğer her şey mümkün ama bu değil.

Çok geç olduğu için korkuyorum.

Bu randevuyu kabul ettiğim an belki de çok geçti.

İki parmağımı içine sokuyorum, tıpkı unutmayı kovaladığım gibi onun zevkini kovalıyorum. Sırtını dikleştiriyor ve kendimi onun görüntüsüyle büyülenmiş buluyorum. Omurgasının kavisini. Her düzensiz nefes verişinde göğüslerinin titremesi. En çok da ben onun tadına bakarken bakışlarımı tutuşu. Gözlerimi kapatmak, bu kırılganlığı kapatmak çok cazip geliyor. Ama istemiyorum.

Hızımı artırıyorum, onun zevkini daha da artırmaya, onu daha yükseğe çıkarmaya odaklanıyorum. Onun çözöldüğünü görmek istiyorum; buna neden olan kişi ben olmak istiyorum.

Bu iki haftayı sonsuza dek hatırlamasını istiyorum.

Malone orgazm olduğunda, her şeyi yapıyor gibi göröndüğü kadar güzel ve güçlü oluyor. Beni vücuduna çekmeden ve sanki bu son kezmiş gibi öpmeden önce zar zor yatağa geri yığılıyor. Sanki bana değer veriyormuş gibi. Sanki bunun bitmesini hiç istemiyormuş gibi.

Biraz uzaklaşıyor. "Aurora."

"Lütfen." Ne için yalvardığımı bilmiyorum. Sadece onun ses tonunun açığı yoldan gidemeyeceğimizi biliyorum. "Lütfen henüz değil."

Yavaşça nefes veriyor ve alnını benimkine bastırmak için eğiliyor. Bir parçam kontrolden çıkmaya devam ederken bile bu temas beni sakinleştiriyor. Sonunda bana uzun bir öpücük daha veriyor ve geri çekiliyor. "Hadi sana bir banyo hazırlayalım."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bugün çok ağrın olacak. Banyo yardımcı olacaktır." Gözleri sıcak kalsa da normal zalim gülümsemesinin bir hayaletini veriyor. "Aksi takdirde günlerce topallayacaksın ve ikimiz de bunu istemeyiz."

Şimdi o bahsedince, dün geceki sahneden dolayı inanılmaz derecede sert ve ağırlıyım. Yüzümü buruşturuyorum. "Derinin bir santimini bile ıskalamadın, değil mi?"

"Hayır." Beni dikkatlice itti. "İhtiyacın olan şey buydu."

Bunu tartışamam çünkü gerçek bu. İhtiyacım olan şey *buydu*. Doğrudum ve ona baktım. Bunu söylemek garip geliyor ama... "Teşekkür ederim. Dün gece için. Bunu yapmak zorunda değildin, hiçbirini."

"Aurora." Yüzümü kavırıyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Ben daha öpücüğün içine dalamadan, ayağa kalkıp banyoya doğru ilerleyerek gitti. "Şimdiye kadar anlamadın mı? Senin ihtiyaçlarınla ilgilenmek benim bir zevk. Ne de olsa benimsin."

Sadece bir hafta kadar.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum. İkimiz de bu garip yerdeyiz ve bunun neredeyse yarısının bittiğini hatırlatmak benim yapmak istediğim şey değil. Tahmin etmeye çalışmaktan korksam da onun da bunu istediğini sanmıyorum. Bunun yerine, onun banyoda suyu akıtmasını dinlerken sözlerini kafamda tekrar tekrar oynatmama izin veriyorum.

Ne de sen benimsin.

Doğru hissettiriyor, bu da yanlış hissettirdiği anlamına geliyor. Aynı anda hem Malone'un olmak isteyip hem de annemi asla bir komaya sokan kişinin o olduğunu nasıl kabul edebilirim? Bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

Malone birkaç dakika sonra döndü ve bana baktı. "Yürüyebilir misin, yoksa seni taşımamı ister misin?"

Yürüyebilirim. Buna hiç şüphe yok. Muhtemelen onun öngördüğü gibi topallayarak yürüyeceğim ama bunu yapabilirim. Dudaklarımı yalıyorum, kendimi son derece kararsız hissediyorum. "Ya beni taşımanı istersem?"

Her zamanki buz gibi ifadesine hiç benzemeyen bir gülümseme veriyor. Sıcak ve yumuşak bir gülümseme ve göğsümün yine o donuk gümbürtülerden birini çıkarmasına neden oluyor. "Bunu ben de isterdim." Beni dikkatlice alıyor ve kolunu kalçalarımın altına koyduğunda bana sempatik bir bakış atıyor. "Acıttığını biliyorum. Birazdan daha iyi hissedeceksin."

Beni banyoya taşıyor ve büyük bir özenle küvete sokuyor. Malone bir saç bağı tutuyor ve saçlarımı nazıkçe geriye çekip yolumdan çekerek suyun sıcaklığına gömülmeme izin veriyor. Parmaklarını hafifçe şakaklarıma bastırıyor ve beni daha da eriten yavaş bir masaja başlıyor.

Uzun bir süre bu şekilde oturuyoruz, Malone başıma ve boynuma dikkatlice masaj yapıyor ve işin geri kalanını su yapıyor. Kendimi gülünç derecede şımartılmış ve önemsenmiş hissediyorum ve bu sadece göğsümün daha fazla ağrımasına neden oluyor. Buna bayıldım. Dün gece ve bu sabah. Sapıklık, seks ve rahatlık. Doğruyu söylemek gerekirse, konuşmalarımızı bile seviyorum. Bazen sözlü olarak tartışıyoruz, bazen de sadece beyninin nasıl çalıştığına dair bir fikir ediniyoruz. O muhteşem biri. Nedenini tam olarak tarif edemesem de ruhumun bir parçası onun içinde akrabalık hissi uyandıran bir şey fark ediyor. "Malone?"

"Mmm?"

Ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ne de olsa ben gerçekten bir korkağım. Sakin ve huzurlu anları bozmak için hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemiyorum. Sahip olabildiğim kadar çok an için açgözlüyüm, çünkü eninde sonunda bitecek.

Denge bozulacak, gökyüzü düşecek ve gerçekler ortaya çıkacaktır.

Aurora ve ben bir sonraki hafta boyunca, sadece Hades'in ısrar ettiği kontrolle kesintiye uğrayan sorunsuz bir ritme yerleştik. Çabucak ve bir şekilde geçiyor, ama yine de Allecto sanki kötü niyetli faaliyetlerin kanıtlarını bulmayı bekliyormuş gibi evimin etrafında dolaşıyor. O ve Aurora yirmi dakikalığına boş yatak odasında kayboluyorlar ve tekrar dışarı çıktıklarında Allecto memnun olduğunu söylüyor ve Aurora'nın gözlerinde gölgeler var. Bu konuda konuşmak istemiyor.

Bu konuda hiç konuşmak istemiyor.

Her sabah onu yatağımda bırakıp birkaç saatliğine işe gidiyorum. Spor salonunda buluşup dövüşüyoruz. O birkaç maç kazanıyor; ben daha çok kazanıyorum. Sonra benim çatı katımda buluyoruz ve hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar sevişiyoruz. Hâlâ küçük bir şımarık, ama nefretin sınırı gitti, yerine sıcak ve neredeyse yumuşak bir şey bıraktı.

Mükemmel olmalı.

Benim istediğim de bu zaten. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde daha fazlasını yapmak. Bunun son teslim tarihimizin ötesine uzanmasının yolunu açmak için bir şans.

Ama on gün sonra, gerçeklerden kaçış yoktur.

Aurora bir şeyler saklıyor.

Ondan daha fazlasını istemeye hakkım yok, özellikle de bu kadar erken, ama bazen bana bakıyor ve kara gözlerinde garip bir ifade belirliyor. Bu keder değil. Onu yas tutarken gördüm ve onu sopayla dövdüğüm ve sonra zevkle paramparça ettiğim gece, üzüntüsünün kenarını köreltmış gibi görünüyor. Hayır, bu başka bir şey.

Tek başına bırakabileceğim bir gizemle hiç karşılaşmadım ve bu da bir istisna değil. Riskler çok yüksek. Onu istiyorum. Sakladığı neyse ona tamamen sahip olmamı engelliyor.

Görevin bitmesine üç gece kala her şey doruğa ulaşıyor. Saatin her tik takında saniyelerin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum ve bu beni kötü bir ruh haline sokuyor. "Aurora."

"Hmmm?" Şöminede çıtırdayan ateşi düşündüğü yerden başını kaldırıp bakıyor.

Belki de yanlış yapıyorum. Karşılık olarak savunmasız kalmadan kendini bana vermesini istemek işe yaramayacak. Bunu en başından bilmeliydim. Yavaşça nefes alıyorum. "Seni önemsiyorum."

Sanki koltuktan atlayıp odadan kaçacakmış gibi geriliyor. "Öyle söyleme."

Sabırım taşmak üzere ama irade gücümle kendimi tutuyorum. "Aramızdaki ilişkinin karmaşık olduğunun farkındayım ama sen buraya geldiğinden beri ikimizin de çok eğlendiğini söylerken yanlış bir şey söylemiyorum."

Bakışlarımla tam olarak buluşmuyor. "Evet, çok eğlendik."

"Eğlenceden daha fazlası." Küçük bir parçam bizi geri alamayacağımız bir şeye itmeden önce frene basmaya çalışıyor, ama istediğim ödül önümdeyken hareketsiz oturmakta hiç iyi olmadım. "Benimle geçirdiğin zamandan çok keyif aldın."

"Malone, lütfen." bu, tanımlayamadığım o ifade. "Önümüzdeki üç günün tadını çıkaralım."

Peşini bırakmalıyım. Bırakmayacağımı zaten biliyorum. Öne doğru eğilip bakışlarımla buluşmasını sağlamaya çalışıyorum. "Ya bu önümüzdeki üç günü aşarsa?"

Aurora boğazını temizliyor. "Sabine Vadisi'ni neden terk ettiniz?"

Onu rahatsız eden şey *bu* mu? Geçen hafta çiğnediği şey mi? Hayır, hiç mantıklı değil. Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk ya da en azından bir sır olarak kalmayacak kadar değinmiştik.

Bu sadece onu rahatsız eden her neyse onun etrafında dönmek için bir giriş sorusu. Bunu aklımda tutarak, dürüstçe ve tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Çünkü eğer yapmasaydım, Amazon tahtı için kız kardeşimle savaşmak zorunda kalabilirdim." Bakışını yakalıyorum ve omuz silkiyorum. "Asla ikincilikle yetinmeyecektim ama kız kardeşimi ve insanlarımı seviyorum, bu yüzden hepimizi bu durumdan kurtarmak için ayrılmayı seçtim."

"Darbe yapmaya çalışmasanız *olmaz* mıydı?"

"Ben hırslıyım. Her zaman öyleydim." Bana hala Latince konuşuyormuşum gibi bakıyor, ben de detaylandırmaya çalışıyorum. "Annem tanıdığım en güçlü insandı. Sabine Vadisi'nde bölgelerin savaşa girmemesi için önlemler var ama bir varisin hayatının sonunu getirebilecek, şiddetle ilgisi olmayan binlerce şey olabilir. Halkımıza ne olursa olsun bakılacağından emin olmak istedi, bu da ikimizi de yönetmek için yetiştirdiği anlamına geliyordu. Ama kız kardeşim sağlıklı ve güçlüydü. Yedeğe gerek yoktu."

"Seni bir kraliçe olman için yetiştirdi ve sonra sana verdi."

"Evet." Onu bu konuda suçlamıyorum. Planları taktiksel açıdan mantıklıydı ve Amazonların güçlü bir lider altında kalmasını sağladılar. Eğer ben haksızlığa uğradıysam, bunu asla ona karşı kullanmadım. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. "Aisling'in üçüncü kızı Winry doğana kadar Sabine Vadisi'nde kaldım ama ikinci komuta pozisyonu canımı sıktı. Kız kardeşim de beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor olabilir ama bana tam olarak güvenmiyor."

"Onu suçlayabilir misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tabii ki hayır. Tahtın sıradaki varisi benim gibi biri olsa ben de rahat uyuyamazdım." Arkama yaslanıp şarap kadehimi elime alıyorum. "Gitmem herkes için daha iyi oldu."

"Neden Carver City?" Hâlâ doğrudan bana bakmıyor, konuşmayı öyle bir hale getiriyor ki varış noktamızdan emin olamıyorum.

Oh neyse. Yolculuğa devam etmeyi kabul ediyorum. Eğer bu konuyu konuşmak istiyorsa, en azından onu şımartabilirim. "Sabine Vadisi'ne en yakın iki şehirden Olympus'un liderliği çok sağlam. Dışarıdan biri olarak gelip On Üçler'den biri olmam mümkün değil." Zeus'un altındaki küçük oyunculardan biri olmaktan memnun olmamın da imkanı yok. "Carver Şehri daha fazla fırsat sunuyordu."

Aurora dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve kollarını dizlerine doluyor. "Neden bu bölge?"

Ona söylemenin bir zararı yok. Ne de olsa haberler yirmi yıllık. "En fazla büyüme potansiyeline ve en zayıf lidere sahipti. İnsanlar mutsuzdu; onlara ileriye dönük bir yol güçlü birine ihtiyaçları vardı."

Sertçe nefes alıyor. "Sanırım bu mantıklı."

Öyle, ama mantıklı olmayan şey, onun bu mun- dane bilgiye verdiği tepki. Kaşlarımı çatıyorum. "Aurora, bunun aramızdaki ilişkinin sözleşmenin bitiminden sonra da devam etmesiyle ne ilgisi var?"

"I..." Aurora derin bir nefes alıyor. "Görevi devraldığında onu neredeyse öldürdüğünü duydum."

İfadesinin içinde bir soru varmış gibi geliyor ama ne olduğunu Bir süre tartışıyorum ama onu zorlamak yerine cevap vermeye karar veriyorum. Bu seferlik. Ama bir açıklama istiyorum ve bunu hemen istiyorum. "Sırttan bıçaklanarak yapılan darbelerden hoşlanmıyorum. Bunun için açık alanda mücadele etmek daha temizdir. Yönetimi devralma niyetimi açıkladım ve Amelia beni ciddiye almamayı tercih etti. Gidebilirdi ve ben de ona dokunmazdım ama yapmadı. Savaşık. Ben kazandım. Bu kadar basit ve karmaşık."

"Onu neredeyse öldürüyordun."

Onu inceliyorum. "Yirmi yıl önce olan bir şey için bu kadar endişelenmek de nereden çıktı?"

"Onu yere serdin ve dövdün ama yine de gitmeye devam etmeyi seçtin." Hâlâ bana bakmıyor, sesi alçak ve sert.

"Bir Amazon düşmanını arkasında bırakmaz," diyorum usulca, aklım başımdan gidiyor. Bu bölgenin eski lideri hakkında neden bu kadar endişeli? Bu bir tesadüf değil. Aurora'nın öfkesi meçhul bir yabancı adına olamayacak kadar kişisel. Hayır, burada başka bir şey dönüyor. Ama ne var? O kavga olduğunda Aurora belki on yaşındaydı. İşin içinde çocuk yoktu; ne Amelia'nın ne de yakın çevresinin çocuğu vardı. Biliyor olmalıydım.

"Anlıyorum," diye fısıldıyor.

Yüzünü kavriyorum ve nazikçe bana bakması için onu yönlendiriyorum. Bir yanım bunun peşini bırakmak, onu öpmek ve bu konuşmanın yüzeyinin altında gizlenen her ne varsa kilitli kalana kadar ikimizin de dikkatini dağıtmak istiyor. Bu ifşanın geçen hafta beslediğimiz kırılğan olasılık çiçeklerini ezip geçeceği hissinden kurtulamıyorum.

Bırakın kavgayı, çirkin bir gerçekten bile kaçmak benim doğamda yok. Aurora'nın güzel yüzüne bakıyorum, benden saklamaya kararlı olduğu cevapları arıyorum. Sonunda, zehirli kalbimin derinliklerinde bizi ayıracağını bildiğim soruyu soruyorum. "O senin için kimdi?"

Sessizlik aramızda ince ince uzanıyor. Aurora iç çekerek titriyor. "Annem."

Şoktan elimi bıraktım. "İmkânsız." "Gerçekten değil."

Başımı sallamaya başladım bile. "Ailesi yoktu. Bölgeye girdiğimde ilk araştırdığım şey buydu."

Aurora ateşe bakmaya devam ediyor, yüz ifadesi merakla boş. "Büyükannemle yaşadım. Hayatındaki tehlikeli unsurların bana dokunmasını istemedi. En azından ben çocukken. Ben on sekiz yaşıma geldiğimde hâlâ hüküm sürüyor olsaydı aynı şeyin geçerli olacağından şüpheliyim."

Hâlâ bu ifşaati kafamda oturtmaya çalışıyorum. Yirmi yıl çok uzun bir süre. Amelia'nın neye benzediğini zar zor hatırlıyorum, Aurora'yla kıyaslayabileceğim türden ayrıntılar bir yana. Zayıf, siyah bir kadın olduğunu hatırlıyorum ama o kadar. Yüz hatları zaman içinde bulanıklaştı ve ben de onları somutlaştırmak için hiç çaba harcamadım. Neden zahmet edeyim ki?

Şimdi, keşke yapsaydım diyorum.

"Bilmiyordum," derken buluyorum kendimi belli belirsiz. "Bilseydin fark eder miydi?"

Rahatlatıcı bir yalan şu anda işime yarayabilir ama yalancılığı alışkanlık haline getirmem. Değer verdiğim insanlara karşı değil. "Hayır." Bu bölgeyi kendime ait kılmak için seçtiğim an zaten ölmüştüm. Amelia boktan bir liderdi, özensizdi ve aşırılığa ve güce teslim olmaya çok istekliydi. Onu ortadan kaldıran ben olmasaydım bile, çok geçmeden bir başkası devreye girecekti. O sadece koparılmayı bekleyen bir fırsattı.

Bunu Aurora'ya söyleyemem. Şimdi olmaz, kadının annesi olduğunu bile bile.

Aurora acı dolu bir kahkaha atıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Birkaç şey aynı anda netleşir. "Bu yüzden Hades'le anlaşma yaptın. Onun için." Amelia koma halinde hastaneye yatırıldığında kimse . Kavgamızdan yaklaşık bir hafta sonra tıbbi olarak beyin ölümü gerçekleşti. Biliyorum. Kontrol ettim. Kontrol ettim. Aurora'nın bu kadar umutsuz bir anlaşma yapmasının tek bir nedeni olabilirdi. "Onu özel bir kliniğe götüren sensin."

"Evet."

Ona yakından bakıyorum, göğsüm garip bir şekilde ağırlaşıyor. "Hâlâ hayatta mı Aurora?" Tabii varlığına yaşam denebilirse. Bu konu tıp uzmanları tarafından her yönüyle tartışılıyor ama ben olumsuz bakıyorum. Hastaneden taşınmadan önce onu bir kez ziyarete gittim ve

Onu Amelia yapan kıvılcım sönmişti. Sadece kabuğu kalmıştı.

Ama Aurora bana bir yakınının yasını tutarak geldi.

"Hayır. Artık değil. Bu randevuyu kabul etmeden önce bir telefon görüşmesi yaptım."

Sikeyim.

Annesini yirmi yıl boyunca hayatta tutmuş, bunun için kendini Hades'e satmış ve bunların hepsi boşa gitmiş. Kadın hiç uyanmadı. Asla da uyanmayacaktı. Tanrım, bu durum çok boktan. "Eylemlerim seni incittiği için özür dilerim."

Bunun üzerine . "Bu özürlerin en boktanıydı. *Onu* incittiğin için üzgün değilsin."

Ona yalan söylemeyeceğim, bu konuda bile. "Hayır, söylemeyeceğim. Zayıf bir liderdi, önemsiz ve acımasızdı ve ben kontrolü ele almasaydım, başka biri darbe yapacaktı. Herkes ona baktı ve bir fırsat gördü."

"Kes ."

Öne doğru eğiliyorum, bundan sonra benden nefret edeceğini biliyorum ama duramıyorum. "Sence seni neden gönderdi Aurora? Çünkü seni güvende tutacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Onu gözlemlemek için bir ay boyunca bu terör bölgesindeydim ve bu süre zarfında karşılaştığı ve tamamen benimsemediği hiçbir yardımcısı yoktu. Generalleri bile bıçaklarını bileyip arkasından bakıyorlardı. Bir yıl bile dayanamazdı."

"Kes şunu!" Elini yüzünde gezdiriyor. "Bu yaptığın şeyi, benden aldığın şeyi mazur göstermez."

"Hayır, sanırım öyle değil." Ona ulaşmamak için ellerimi sıkıyorum. Bu yeni bilgiyle, Aurora'nın bu randevuya neden evet dediğini anlamak yeterince kolay. Hiçbir zaman tam olarak cevaplayamadığım, beni tatmin etmeyen bir gizem. Şehvet onun için yeterli bir itici güç değil, hele ki Yeraltı Dünyası'nda parmağını soktuğu herhangi biriyle bu arzusunu gerçekleştirebilecekken. "Bunu nasıl yapacaktın?"

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Buraya intikam almaya geldin, doğru mu? Göze göz çok İncil'e uygun bir davranış, ama mantığını suçlayamam. Beni öldürecektin. Ya da en azından buna teşebbüs edecektin." Boğazıma bir şey takılmış gibi hissediyorum, keskin, sivri ve çok büyük bir şey. "Bunu nasıl yapacaktın?" Yanında silah getirmemişti; bunu bilmem gerekirdi.

"Karar vermemiştim."

Öfke duymaya hakkım yok. Bana karşı olsa bile intikam arzusu dürüst bir arzu. Onun yerinde olsaydım, daha hızlı bir zaman çizelgesinde de olsa aynı şeyi yapardım. Bana vuracak kadar yaklaştığı için incinmiş hissetmek çok saçma. Bunun sadece seks olması gerekirken ihanete uğramış hissetmek.

Ben bir aptalım.

Kısık sesle gülüyorum. "Bir haftadan uzun süredir yanımda uyuyorsun. Her gece saatlerce olabildiğince çaresiz kaldım. Neden göğsüme saplanmış kasap bıçaklarımdan biriyle uyanmadım?"

"Dur."

"Hayır, sen bana cevap ver. Buraya intikam için geldin." Kendimi ve etrafımdaki odayı gösteriyorum. "Saldırmak için fırsat üstüne fırsat yakaladın. Neden?"

Yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. "Senden nefret ediyorum!" Bana bakıyor, iri kara gözlerinde kargaşa var. "Ama sadece senden nefret etmiyorum. Durum beklediğimden daha karmaşık."

Sadece senden nefret etmiyorum.

Bırakın aşk gibi bir şeyi, önemsendiğine dair bir beyan bile sayılmaz. Neredeyse şey. Yine gülüyorum. Konuşmadan duramıyorum, bıçağı çevirmeden duramıyorum. Bu asla işe yaramayacaktı. Umut etmeme izin vermemeliydim. "Cesaretini kaybetmişsin gibi görünüyor."

"Öyle değil." Hâlâ öfkeli görünerek başını sallıyor. "Beklediğim gibi biri değilsin ve bu da kafamı allak bullak etti. Senin kolay cinayet işlemeye meyilli değilsem beni affet." Ayağa kalkıyorum. Yine de onu sıkıştırmıyorum. Ne kadar istesem de. "Evet, Aurora. Kendinizi acımasız bir avcı yerine çaresiz bir genç kız olarak gösterin. Diğerleri bu yalana inanabilir ama bende işe yaramıyor."

"Ben acımasız bir avcı değilim."

"Yalanlar." Tanrım, bu acıtıyor. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim. "On gün boyunca beni siktin, sana sarılmama izin verdin, benimle konuştun, seni içeri almam için beni ikna ettin. Tüm bunlar olurken beni öldürmenin yollarını düşünüyordun." Başımı sallıyorum. "Amacına ulaştın."

"Sen neden?"

"Gerçek bir kılıç kullanmamış olabilirsin ama lanet kalbimi kırdın." Arkamı dönüyorum. "Çık dışarı. Sara seni Yeraltı Dünyası'na geri götürecekt."

"Bekle."

Ama bekleyemem. Çökmeden önce onu buradan çıkarmalıyım. Omzumun üzerinden bakıyorum. Aurora kaybolmuş görünüyor ve tüm içgüdülerim ona gitmemi istiyor. Kendimi uzun bir süre onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Ne olursa olsun, Yeraltı dünyası dışında kimseye ne planladığını söyleme. Halkım bana nadiren itaatsizlik eder ama aşırı derecede korumacıdırlar. Beni güvende tutmak için seni öldürebilirler."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Neden beni koruyorsun? Tüm bunlardan sonra, temsil ettiğim yarım kalmış işi tamamlamak istemen gerekmez mi?"

Evet, yapmam gereken tam olarak bu. Aurora bir kaza sonucu ölürse Hades bana inanmayabilir ama doğrudan benim sorumlu olduğumu kanıtlayamazsa yapabileceği hiçbir şey olmaz. Belki Aurora bu sefer kendini tuttu, ama gelecekte benim için gelmeye çalışmayacağını söyleyecek bir şey yok.

Bunu yapamam.

Lojistik bir hata olsa bile, onsuz bir dünya düşüncesine katlanamıyorum.

"Hoşça kal Aurora. Sana yaşattığım acı için gerçekten çok üzgünüm." Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

I Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir an, Malone ve benim yarattığımız dikkatli mutluluğun üzerine bir bomba bırakışımı izliyorum. Bir sonraki sefer, Sara tarafından bir arabanın arkasına götürülüyorum. Bu *çok hızlı* oldu.

Bu kadar acıtmasını beklemiyordum. Umursamayı da beklemiyordum. Malone'a aşık olmak.

Hiçbir zaman gerçek olmaması gerekiyordu. Sanki gözyaşlarımı tutabilecekmiş gibi ellerimi göğsüme bastırıyorum. Gözlerimden sızan ıslaklık en çok beni güldürüyor. Annemin yasını tutabilmem için Malone'un beni dövmesi ve unutturana kadar sikmesi gerekti ama o benden ayrılıyor ve ben kayıp bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlama tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama hiç çıkmadığın birinden ayrılamazsın. Son iki hafta flört değildi, bir ilişki değildi, bir *atamaydı*.

Nasıl olduysa ikimiz de bunu unuttuk.

Bir göz kırpma daha ve Under- world'ün dışındaki kaldırımda rölantideyiz. Pencereden dışarı bakıyorum ve Allecto'nun kapıdan içeri adım attığını gördüğümde göğsümdeki korkunç his daha da kötüleşiyor. Arabaya doğru yürüyor ve kapıyı çekip açıyor. "Sen iyi misin?"

"O iyi," diyor Sara ön koltuktan. "Şimdi arabamdan in." O rahat sırtışları ve eğlenceleri gitmiş. Çıplak elleriyle kafamı omuzlarımdan ayırmaktan başka bir şey istemiyorlarmış gibi konuşuyorlar.

Onları suçlayamam bile. İmkansız olduğunu düşündüğüm bir şey yaptım. Malone'u incittim. Allecto'nun elini tutup beni arabadan çıkarıp binaya sokmasına izin verdiğimde tek gördüğüm yüzümdeki

Malone'un yüzüne baktım ve dönüp benden uzaklaştı. *Canım yandı.*
Onu.

Mutlu olmalıyım. Ne de olsa istediğim buydu. Hayatına son veremediysem bile en azından iyileşmesi zaman alacak bir yara açtım. Çok mutlu olmalıyım.

Tek hissettiğim şey boşluk.

Alleto asansöre binene kadar konuşmadı. "Bana gerçeği söyle." Sesi alçak ve sert. "Hades'i endişelenecek bir şey olmadığına ikna ettim. Sana zarar verdi mi?"

Evet, tabii ki canımı yaktı. On bir gün boyunca binlerce hassas kesik. Acı ve zevk. Zevk ve acı. Her ikisini de bolca yaşattı ve ben bunu kollarımı açarak karşıladım. Kapıdaki yansımama bakıyorum. Hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyordum. "Hayır." Sertçe yutkundum. "Onu incittim."

Alleto daha fazla ayrıntı talep edecekmiş gibi soluk alıyor ve sonra duraksıyor. "Ah. Anlıyorum."

"Ona gerçeği söyledim." Sanki hava raporunu okuyormuşum gibi konuşuyorum.

Bu yanlış, yanlış, yanlış.

Kapılar açılıyor ve Alleto dışarı adım atıyor ama ben bir adım daha atmadan kolumu tutuyor. "Hades seni görmek istiyor ama oraya yüzündeki o ifadeyle gidersen Malone'un bölgesine girip geri alamayacağımız bir bok başlatacak. Bu yüzden kendini toparlaman gerekecek."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. *Düşünemiyorum*, onu rahatlatacak neşeli bir gülümseme bile bulamıyorum. Artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl hissetmem gerekiyor? Suçluluk, üzüntü, keder ve evet, aşk, göğsümde karmakarışık bir karmaşa yarattı.

Tanrım, Malone'u seviyorum.

"Neyim var benim?" Kırık bir kahkaha attım. "Neden o?" "Aurora."

Tereddüt ediyor ama artık çok geç. Önünde duruyoruz Hades'in ofisinde ve daha fazla zaman yok. Alleto shoul- der'imi sıkıyor. "Oyalamamı ister misin?"

"Hayır. Ben hallederim." Sesim hiç de inandırıcı gelmiyor, ama bana bunu söylemiyor. Alleto beni bir kez daha sıktı. "Eğitim odasına mı yoksa bir şişe viskiye mi ihtiyacın var?"

"İkisi de mi?"

Yüzündeki endişe derinleşiyor ama başını sallıyor. "Onunla işin bittikten sonra üstünü değiştir, önce biz dövüşelim. Sonra kendi kendine içebilirsin."

"Teşekkürler." Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyormuşum gibi geliyor. Sonra çok fazla düşünmeden kapıyı iterek Hades'in ofisine giriyorum. Bandajı söküp atmak ve bu işi bitirmek daha iyi.

Hades masasından kalkıyor ve ben odanın yarısına gelmeden masanın etrafından dolaşıyor. Önümde duruyor ve bir an için omuzlarımı tutacağından emin oluyorum ama kendini tutmayı başarıyor. Eleştirel bir gözle beni süzüyor. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Başını yavaşça sallıyor ve ofisin diğer tarafındaki kanepeyi işaret ediyor. "Otur."

Bu ses tonuna itaatsizlik etmek yok ve ben de özellikle istemiyorum. Bacaklarım beni taşımaktan vazgeçmeden önce kanepeye ulaşmayı başarıyorum. Göğsümdeki korkunç boşluk hissi, tanıdık topraklara geri döndüğüm için azalmıyor. Aksine daha da kötüleşiyor.

Annemi kaybetmek, sonunda onun dair umudumu kaybetmek canımı yaktı. Keder hala tenime yapışıyor ve suçluluk duygusuyla karışıyor. Ama Malone'u kaybetmek sanki biri göğsüme bir tüfek dayamış ve tetiği çekmiş gibi hissettiriyor. Eskiden kalbimin olduğu yerde kocaman bir delik var ve etrafta bütün bir insanmışım gibi dolaşmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Değilim. Bir daha asla olamayacağıma dair içimde sinsi bir şüphe var.

Hades geldi ve kanepenin diğer tarafına oturdu. İşte o zaman elinde iki bardak ve en iyi viskisinden bir şişe olduğunu fark ediyorum. Bardakları önümüzdeki masaya koyuyor ve ikisine de birer yudum içki dolduruyor. "İç."

"Bundan sonra Allecto ile antrenman yapmam gerekiyor."

"Hayır, değilsin." Bardağı bana doğru itiyor. "Bunu içeceksin. Malone ile evlenmeyi kabul etmeden hemen önce anneni yaşam destek ünitesinden çıkarmayı seçtiğini bana bildirmeyi neden unuttuğun hakkında konuşacağız. Ondan sonra da uyuyacaksın."

Elimin titremesinden nefret ederek bardağı kaldırıyorum. "Şu anda patronluk taslıyorsun."

"Yapma bunu." Sesi sertleşiyor. "Dokuz yıldır buradasın Aurora. Benim ne olduğumu ve sınırlarımın nerede olduğunu biliyorsun. O yüzden iç şu lanet viskini."

Viskiyi yudumlarken farkındalık yavaş dalgalar halinde üzerime geliyor. Hades kızgın değil. O... endişeli. Benim için. O kadar endişeli ki

korkmak. Ona göz kırpıyorum, hayatımın üçte birinde tanıdığım soğukkanlı adamla, birkaç metre ötemde oturan ve ofisi parçalamaya hazırmış gibi görünen adamı bağdaştırmaya çalışıyorum. "Ne zaman öğrendin?"

"Siz ayrıldıktan birkaç gün sonra. Tesis beni arayarak ödemelerin artık gerekli olmadığı için iptal edileceğini bildirdi."

Ah. Bu her şeyi açıklıyor. "Öğrendiğiniz anda beni alması için birini göndermediğinize şaşırdım."

"İnan bana, denedim." Viskisine dik dik bakıyor. "Meg ve Allecto emri kabul etmeyi reddettiler. Tisiphone onları destekledi."

Hades bile üç Fury'si kumda bir çizgi çekmek için birleştğinde bunu görmezden gelemes. Daha büyük bir viski daha içiyorum. "Zavallı Hades. Bazen kral olmak tam bir baş belası."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." Yüzümü inceliyor ve ona ne gösterdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kalkanlarım ayaklarımın dibinde parça parça yatıyor. Onları yeniden inşa edemem. O kadar gücüm yok. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Kaybınız için üzgünüm."

Her şeye rağmen boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin yanmasına neden *olan şey bu*. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve bardağımın geri kalanını boşaltıyorum. Bugün yemek yemedim ve viski midemi ısıtıyor ve şimdiden bana lezzetli, uçucu bir his veriyor. Belki de bu yüzden ona daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söylüyorum. "Ona kızmaya başlamıştım. Bu korkunç, değil mi? Sadece uyanmasını istiyordum ve bu durum uzadıkça, bu umudu taşımanın ağırlığından daha fazla nefret etmeye başladım."

"O bir insan." Bunu hiç acımadan söylüyor. "Bu yüzden mi Malone'a gittin? Ondan nefret etmek kendinden nefret etmekten daha kolay olduğu için mi?"

İrkildim. "Annemi komaya soktu ve onu tanıma şansımı elimden aldı."

Hades elimi tutuyor. "Rahatlatıcı bir yalan mı istiyorsun, yoksa sonunda acı gerçeğe hazır mısın?"

Acı gerçekler istemiyorum. Sadece bir battaniyeye sarılıp gözlerimi kapatmak ve dünyanın yanlış yönde dönmeyi bırakmasını, göğsümdeki deliğin kapanmasını beklemek istiyorum. Daha önce kendime hiç izin vermediğim bir şekilde gerçeklikten uzaklaşmak. Boş viski bardağını yere bıraktım.

İstediğim şey ihtiyacım olan şey değil.

Yeterince korkak oldum.

Derin bir nefes alıyorum. "Muhtemelen acı gerçek için sana teşekkür etmeyeceğim ama yine de söyle."

"Annen bir yıl bile dayanamazdı. Eğer Malone yapmasaydı, başkası yapardı ve bunu çok daha acımasız bir şekilde yapardı." Bakışlarımı tutuyor. "Onu suçlamayı anlıyorum. Seni anlıyorum. Ama annenin yönetimi altında bölgenin nasıl olduğunu bilmek ister misin?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam ediyor. "Suç tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve herkes acı çekiyordu çünkü o kurallar koymazdı, onları uygulamak şöyle dursun. Masumlar zarar gördü çünkü o zayıf bir liderdi."

Bunu bölge hakkında artık ezberlediğim raporlarla karşılaştırmamak mümkün değil. İstikrarlı. Herkes Malone ve yakın çevresi tarafından sıkı kontrol altında tutuluyor. Herkese lanet olası *faydalar* sağladı. Bölge onun yönetimi altında gelişiyor ve bunda bir hata bulmaya çalışsam da bulamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Bunu duymaya hazır değildin." Elim sıkıyor ve arkasına yaslanıyor. "Şu anda bunu duymaya hazır olduğundan emin değilim ama yüzündeki bu ifadenin sebebi annenin sonunda ölmesi değil, değil mi?"

Çok nazik, çok kibar davranıyor. Bu normal Hades değil ve onun bu hali karşısında acımı bastıracak gücüm yok. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Anneme bunu yapan kadını önemsiyorsam nasıl bir mon- sterim ben?"

"Ah."

Ama daha bitirmedim. "O bir canavar. Anneme zarar verdi."

"Annen yirmi yıl önce komaya girdi." Sesi neredeyse boş geliyor. "Yine de üç yıl sonrasına kadar bana ulaşmanın yolunu bulamadın."

Gözlerimi açıyorum, ne zaman kapattığımdan emin değilim. "Ne istiyorsun? Onu yaşam destek ünitesinden çıkaracaklardı ve benim bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Hastanelerin genellikle bir hastanın beyin aktivitesinin olmadığı bir komada ne kadar süre kalmasına izin verdiğini biliyor musunuz?"

İçimden bir şey geçiyor, zar zor tanıyabildiğim bir şey. Ellerimin kucağıma düşmesine izin verdim. "Üç yıl değil." "Üç yıl değil," diye onaylıyor.

Yer altımda açılıyor gibi hissediyorum ama burada durup beni yutmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Ben si-

Çoklu olarak sormak istemezler ve umutsuzca bilmeye ihtiyaç duyarlar. "Neden bu kadar uzun süre yaşam destek ünitesinde kaldı?"

Yüz ifadesi sempatikleşiyor. "Çünkü Malone parasını ödedi."

Kelimelerin anlam kazanmasını bekliyorum. Anahtarını bulamadığım bir kilitten başka bir şey olmalarını bekliyorum. "Ama neden?"

"Mevcut bölge liderlerinden kaçının kendilerinden önce gelen kişiyi öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Bu bir tuzak ama bundan kaçmama izin vermeyecek. "Birden fazla."

"Jasmine, teknik olarak babasını ortadan kaldıran kişi Jafar olsa da. Hook, yine de Peter'ı Tink öldürdü. Ursa. Malone. Ben." Öne doğru eğiliyor. "İçinde hareket ettiğimiz dünya bu, Aurora. *Senin* içinde hareket ettiğin dünya. Her zaman öyleydi."

Bu bilgiye sırtımı dönmek istiyorum ama kendimi tutamıyorum. "Bu farklı. Onlar canavardı."

"O canavarların onları seven insanları olmadığını mı düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor.

Bunun farklı olduğunu, onun benim annem olduğunu ve bunun bir anlamı olduğunu haykırmak istiyorum. Ne diyeceğini zaten biliyorum. Herkesin sevdikleri vardır, herkes öldüğünde yasını tutacak birileri vardır. Birden annemi canavarlarla aynı kefeye koyduğunu fark ediyorum. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Yanlış anlamış gibi davranmıyor. "Seni seviyordu. Sevmese seni göndermezdi. Ama iyi bir lider değildi ve bölge onun gözetimindeyken insanlar zarar gördü."

Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum. Annemin yokluğunun hayatımda bıraktığı boşluktan hareketle, kafamda annemin nasıl bir kadın olması gerektiğine dair bir resim oluşturmıştım. Ama büyükannemin bile annem hakkında eleştirileri vardı. Titrek bir nefes aldım. "Bu bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum."

Başını salladı. "Bu senin çözmen gereken bir şey. Acele etme."

"Beni beklemeyecek." Söylemeye hiç niyetim olmamasına rağmen kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Bana yavaşça gülümsüyor. "Malone'a fırsat verilirse neler yapabileceğini bilsen şaşırırsın." Kapıya bir bakış attı. "Oraya gittiğin anda Meg ve Allecto tarafından saldırıya uğrayacaksın. Muhtemelen Tink'i de çağırılmışlardır."

Göğsüm ısınıyor, ama dostlarımla ihtiyaç duyduğum anda etrafımda saf tuttuğunu bilmek bile kalbimin olması gereken yerdeki boşluğu vurgulamaktan fazlasını yapmaya yetmiyor. Hayati bir şeyin, etmem gereken bir şeyin eksikliğini hissediyorum. Bugün çok fazla yeni bilgi, çok fazla ifşaat oldu. Ne düşüneceğimi bilemiyorum, önümdeki yolu zar zor görebiliyorum.

Ama Malone'u sonsuza dek bırakma düşüncesi? Bunu yapabilir miyim?

Göğsümü ovuyorum ve boş viski bardağına sertçe bakıyorum. "Onunlayken hissettiklerimi hiç hissetmedim. Başka kimseyle değil. Bu hiç rahat değil."

"Aşk nadiren öyledir." Hades ayağa kalkıp bardakları ve şişeyi toplar. "Hiç beklemediğin bir anda, hiç beklemediğin insanlarla ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır."

Herkül'den bahsediyor. Eski düşmanının oğlu. İntikam arzusuyla baştan çıkardığı ve sonunda aşık olduğu adam.

Ona bakıyorum. "Eğer ikimiz de düşmanlarımıza aşık olduysak, bu bizi ne yapar? Gerçekten akıllı mı? Yoksa gerçekten aptal mı?"

"Ah, Aurora." Hades gülümser. Sıcak ve yumuşak bir gülümseme ve tüm yüzünü değiştiriyor. "Bu bizi çok ama çok şanslı kılıyor."

O masasına doğru yürürken ben telefonumu çıkarıyorum. Uzun süre bakıyorum, başparmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor. Sonunda, istediğim kadar cesur olamıyorum, çünkü bunun yerine ona mesaj atıyorum.

Ben: Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Yanıt için beni uzun süre bekletmiyor. Cevabı görünene kadar uzun dakikalar boyunca üç noktanın belirip kaybolmasını izliyorum.

Malone: Bence duygularını gayet açık bir şekilde ifade ettin.

Ben: Ciddi miydin? Beni önemseydiğini söylediğinde?

Yine o üç nokta. Onlara sertçe bakıyorum, tüm vücudum korku ve coşku gibi bir şeyin baş döndürücü kombinasyonu ile gergin. Serbest düşüş gibi hissettiriyor ama bundan tamamen nefret etmiyorum.

Malone: Ciddiydim.

Titrek bir nefes veriyorum.

Ben: Bazı şeyleri için bana bir şans verir misin?

Malone: Bu konuşmaları mesajla yapmaktan nefret ediyorum. Konuşmak istediğinde bana gel.

Beni mi bekleyeceksin?

Bu cevap daha uzun sürüyor, ancak mesaj aydınlandığında, taşıdığımı fark etmediğim ağırlığın bir kısmı omuzlarımdan kayıyor.

Malone: Yapacağım.

Bir süre bu bilgiyle oturmam gerektiğini bilecek kadar kendimi iyi tanıyorum. Her şeyin nasıl olduğuna dair hayallerimi bir kenara bırakıp kendimi gerçeğe barıştırmam gerekiyor. Annemi bir canavar olarak düşünmek acı veriyor ama... Gerçekten o kadar şaşırdım mı? Bir parçam başından beri bilmiyor muydu? Carver Şehri'nde kimse güce iyilikle ulaşamaz. Güç olmadan o gücü elde tutamazlar.

Tüm bu olanlardan sonra bile konuşmak ve düşüncelerimi düzene sokmak için gitmek istediğim kişinin Malone olması benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum. Onun kollarına atılmak ve uzun zamandır taşıdığım tüm zehri dökmek istiyorum. Beni sadece onun yapabileceği şekilde, acı ve zevkin enfes bir dansla iç içe geçtiği bir şekilde teselli etmesini istiyorum. Karanlıkta korkularını bana fısıldarken ona sarılmak istiyorum, bu da bizi eşit seviyeye getiriyor.

Malone'u istiyorum.

Sanırım bu beni de bir canavar yapıyor, ama garip bir şekilde bununla bir sorunum yok.

Iyıldızlardan dilek dilemekten daha iyi biliyorum. İmkansızı umut etmek. Aurora iki hafta önce bana ne mesaj atmış olursa olsun, geri dönmeyecek. Fikrini değiştirmeyecek. Fikrini değiştirmeyecek.

Şehvetin sisi geçtiğinde bunu anlayacaktır. Annesini komaya sokan benken beni nasıl umursayabilir ki? Annesi hakkında kurduğu hayali yıktığımda?

Çenemi kapalı tutmalıydım. Nefretini hakkım olarak kabul etmeli ve hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermeliydim. Ama istediğim şeyler, istediğim insanlar söz konusu olduğunda her zaman bencil bir yaratık olmuşumdur.

Lanet olsun.

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve önümdeki raporu dördüncü kez tekrar okuyorum. Kelimeler bulanıklaşıyor ve sayfa boyunca yüzüyor, anlaşılmaz. Küfrediyorum ve masanın üzerine fırlatıyorum. Bu tam bir zaman kaybı. Konsantre olamıyorum. Hayatımdan çıkıp gittiğinden ve aptal kalbimi de beraberinde götürdüğünden beri konsantre olamıyorum.

Gerçekten de, nabzım hala damarlarımda atsa da atmaya da amacına ulaştı. Kendimi ölümcül bir yara almış gibi hissediyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.

Kapının çalınması başımı kaldırmama neden oldu, kesintinin sağlayabileceği her türlü dikkat dağınıklığı için çaresizdim. "Girin."

Sara kapıdan geçer ve arkalarından kapatır. Masanın karşısındaki sandalyeye geçip gömülürler. "Berbat durumdasın."

"Teşekkürler Sara, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Senin paha biçilmez olduğunu göremiyorsa, siktir et gitsin." Sara canlandı. "Onu bir binadan aşağı atmamı ister misin?"

"Hayır." Aurora beni ne kadar incitmiş olursa olsun, ona zarar verilmesine göz yumamam. Yanımda olmasa bile, onun dünyada hareket ettiği düşüncesi garip bir şekilde rahatlatıcı. Kendi ayakları üzerinde duracaktır. Bunu yapamayacak kadar inatçı ve güçlü. "Talihsiz kazalar istemiyorum Sara. Ciddiyim."

Sara iç geçirir. "Merdivenlerin tepesinde sakarlık yaparsa bunu kontrol edemem."

"Sara."

Sırıtıyorlar. "Şaka yapıyorum."

Hayır, değillerdi ama onlar da bu konudaki isteklerime saygı duyacaklar. "Ekibin geri kalanının bunun farkında olduğundan emin olun. Kaza istemiyorum. Şaka yok."

"Anladım." Sara arkasına yaslanıp uzun kolunu yanlarındaki sandalyenin arkasına doluyor. "Madem böyle hissediyorsun, neden peşine düşüp onu geri getirmiyorsun? İster kabul etsin ister etmesin, belli ki sana çok bağlanmış. Neden öylece çekip gitmesine izin verdiğini anlamıyorum."

Neredeyse ofisimden çıkmalarını söyleyecektim ama yeterince uzun süredir arkadaş olduğumuz için onlara bir cevap borçluymuşum gibi hissediyorum. "Eğer bunu seçiyorsa, gerçek olmalı. Onu bunalttığım için olamaz." Bu düşünce aklımdan geçmişti ama Aurora ile bir kaçamak yapmak istemiyorum. Sonsuza kadar istiyorum. Bu ani bir karar gibi geliyor ve aynı zamanda, onunla ilk kez birlikte olduğumdan beri, yaklaşık on yıldır üzerinde çalıştığım bir karar. "Beni seçmek zorunda."

Sara birkaç uzun an boyunca beni inceledi. "Onu seviyorsun."

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yok. Aurora hiç dönmese bile eninde sonunda . Üzülüyorum. Ben *asla* üzülmem.

İç çekerler. "O zaman sanırım size lobide beklediğini söylemeliyim."

Donup kaldım. "Ne?"

"Aurora lobide bekliyor," diye tekrarlıyorlar abartılı bir yavaşlıkla.

"Ve sen bana *şimdi* söylüyorsun."

"Evet." Ayağa kalkıyorlar. "Eğer onu sevmeseydin, onu gönderirdim."

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Bu senin bir karar değil."

"Yanlış. Arkanı kolluyorum, Malone. O kız seni ele geçirdi ve konu ona geldiğinde kendini koruyacağına güvenemeyeceğim kadar berbat etti." Sara kapıda duraklar. "İsteklerine saygı duyacağım. Şimdilik."

"Onunla her tartışmamızda bıçağı bilemeni istemiyorum." Bu biraz aceleci bir ifade olabilir ama söylenmesi gerekir. "O benim bedenim için bir tehlike arz etmiyor ve bu yüzden sırf tartışıyoruz diye karşılık vermeyeceksin."

"Tabii ki hayır." Sara omuz silkiyor. "İlişkiniz sizin ilişkiniz. Size zarar vermediği sürece bu sınıra saygı duyabilirim."

Küçük bir çizgi, mikroskobik bir ayrım ama yine de elimden gelenin en iyisi bu olacakmış gibi bir his var içimde. "Peki."

"Onu yukarı çıkaracağım."

"Bekle." Ayağa kalkıyorum. "Onu çatı katına gönder. Onunla orada buluşacağım."

"Anladım." Döndüler ve ofisimden .

Kendimi yavaşça ona kadar saymaya zorluyorum, onların asansöre ulaşmasına yetecek kadar bir süre sonra ofisimden çıkıp merdivenlere yöneliyorum. Koşmuyorum ama çatı katına çıkarken kesinlikle oyalanmıyorum. İçeri girdiğimde üstümü değiştirmeyi yarım yamalak da olsa düşündüm ama bu çok saçma. Aurora beni zaten birçok kılıkta gördü. Takım elbise ya da pijama giymemin bir önemi olmamalı.

Hala.

Rujumu düzeltmek için iki saniye ayırıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek yüzümden uzaklaştırıyorum. Yatak odasından çıkarken ön kapının açıldığını duyuyorum.

"Malone?"

Tanrım, onun sesi. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum. Onun burada olması, her şeyin umutsuzca istediğim gibi gideceği anlamına gelmiyor. Bana Yeraltı Dünyası üyeliğimin iptal edildiğini söylemek ya da beni bir daha asla görmek istemediğini söylemek için burada olabilir. Aurora bu tür şeyleri mesafeli önlemler yerine yüz yüze yapacak bir tip.

Buz gibi yüzümü toparlayamıyorum. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisine dönüştü. Koridordan çıkıp onu oturma odamda bulduğumda sadece kendimim.

İyi görünüyor. İyiden de iyi. Saçları bir yıl önce tercih ettiği parlak pembeye geri dönmüş ve siyah an-

kle botlar, bacaklarını saran koyu renk kot pantolon ve bol, gri örgü bir kazak. Son derece muhteşem.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Hey."

"Merhaba," diyorum belli belirsiz. Ne yaptığımı, ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bir kez daha, annemin bana her zaman kazanabileceğimden emin olmadıkça asla savaş alanına adım atmamamı öğrettiğini ve Aurora söz konusu olduğunda çoktan kaybettiğimi hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, yıllar önce onu gördüğüm anda kaybettim.

Odanın etrafına bakıyor, gri sandalyeye göz atıyor. "Bu yeni."

"Rogue bir öncekine itiraz etti."

Dudakları kıvrılıyor. "O kedi tam bir baş belası."

"Evet, öyle. Sen gittikten bir gün sonra oldu. Sanırım seni özledi." Bu korkunç bir şey. O burada ve henüz burada değil ve ben ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Sonunda, bu anlamsız konuşmayı sürdüremiyorum. "Aurora, neden buradasın?"

"Hades'le konuştum." Ellerini önünde kavuşturuyor, hâlâ bakışlarımla tam olarak buluşamıyor. "Allecto, Meg, Tink ve hatta Herkül'le bile konuştum."

Nereye varmaya çalışıyor bu? "Seni benden mümkün olduğunca uzak tutmak isteyeceklerini düşünürdüm."

"Benim için en iyisini istiyorlar." Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Ve benim için neyin en iyi olduğunu bilecek kadar kendimi iyi tanıdığımıza saygı duyuyorlar."

Bekliyorum ama parmaklarını birbirine geçirmekle meşgul olduğu için devam edemiyor. Boğazımı temizliyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Son iki haftadır bir şeylerle uğraşırken en çok kiminle konuşmak istediğimi biliyor musun?" Sonunda parmaklarındaki ölümcül tutuşu bırakıyor ve kazağının eteklerini çekiştiriyor. "Çok kızgındım, kafam karıştı, incinmişim ve sonra daha da kızmışım ve tüm arkadaşlarım etrafımda olmasına rağmen, istediğim tek bir kişi vardı."

Nefes alamıyorum. Taşa döndüğümden yarı yarıya eminim. "Kim?" Nefes nefese küçük bir kahkaha atıyor.

"Sen."

Duymak istediğim şey bu ama güvenmekten çok korkuyorum. "Benden nefret ediyorsun."

"I..." Aurora başını sallar. "Seni ne kadar çok istediğimle başa çıkabilmek için senden nefret etmek zorundaydım. Seni suçlamak annemi seçimleri için suçlamaktan daha kolay. O ölmeden önce bile gitmişti ve sen

buradaydılar ve hayattan daha büyüklerdi ve bana sürekli olarak hissetmek istemediğim şeyleri hissettiriyorlardı."

"Aurora-

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünün farkındayım ama hissettiğim bu." Uzaklara ve sonra tekrar bana bakıyor. " durumdayım, Malone. Yirmi yıldır annemin yasını tutuyorum ve bu duygunun sonu yokmuş gibi hissettiğim zamanlar oldu ama artık onu bırakmaya hazırım. Seni incitmek istediğim için özür dilerim."

"Olma." Ona uzanmak, onu kollarımın arasına almak istiyorum ama yanlış bir hareket yapmak istemiyorum. "Benden nefret etmeye fazlasıyla hakkın var."

"Ama sadece bu kadar. Senden nefret etmiyorum." Aniden gülümsüyor. Bu o parlak gün ışığı gülümsemesi değil; koyu renk gözlerini ısıtan, dudaklarının acı tatlı küçük bir kıvrımı. "Seni seviyorum."

Söylemesini beklediğim onca şey varken... "Ne?"

"Biliyorum. Beni de şaşırttı. Ama bu onu daha az doğru yapmaz."

Aramızdaki bu mesafeye daha fazla dayanamıyorum. Elimi uzattım. "Aurora, buraya gel."

". Birkaç şey daha var." Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Yirmi yıl önce olanlar için seni affediyorum. Periyodik olarak beni sarsmayacağına söz veremem çünkü keder tuhaf bir şey ve ben de hâlâ bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ama bunu yüzüne vurmayacağıma söz veriyorum."

Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. "Peki ya diğeri?"

"Yeraltı Dünyası'nda çalışmaya devam edeceğim, ancak haftada dört geceye düşeceğim. Bu beni mutlu ediyor ve seni sevmeme rağmen..." Omuz silkiyor. "Ben çok eşliyim. Ben buyum."

"Biliyorum." Hiç şaşırmadım. Ona karar verdiğim andan itibaren bu olasılığı düşünmemiş miydim? Yine de körü körüne kabul etmek yerine sorular sormam gerekiyor. "Peki ya Hades? Orada çalışıp sonra da eve, yanıma gelmenle ilgili bir sorunu olacaktır."

"Hades iş ve özel hayatı birbirinden ayrı tutacak kadar bana güveniyor. Yeraltı Dünyası'nın sırları orada kalır, tıpkı burada olanların aramızda kalması gibi. Tabii sen de kabul edersen."

"Katılıyorum."

Göz kırpıyor. "Önce bunu düşünmeyecek misin?"

"Aurora, sana görevin bitiminden sonra da devam etmek istediğimi söylemeden önce bunu her açıdan düşünmediğimi mi sanıyorsun? Yeraltı Dünyası'nda çalışmayı seviyorsun; eğer bu bir seçenek olsaydı elbette orada devam edecektin. Bu seni mutlu ediyor."

"Gerçekten öyle," diyor sessizce.

"Senin mutlu olmanı istiyorum." Parmaklarımı ona doğru kıvrıyorum. "Buraya gel."

Yavaşça, ah, çok yavaşça, elini benimkine koyuyor ve kollarımı ona dolayana kadar onu kendime doğru çekmeme izin veriyor. İçimde rahatlarken çıkardığı iç çekiş, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Hafif vanilya kokusunu içime çekiyorum ve göğsümde bir şey kasılıyor. "Sadece bir şartım var."

Geriliyor. "Ne durumu?"

"Konuş benimle. Ne hissediyor olursan ol, eğer benden nefret ettiğin bir günse, konuş benimle. Aklından geçenleri okuyamam ve aklının nerede olduğunu bilmezsem ihtiyacın olan şeyi sağlayamam."

"Sadece bu mu?" Biraz gülüyor. "Deneyeceğim. Mükemmel bir iletişim sözü veremem ama deneyeceğime söz veriyorum."

"Bu kadar yeter." Onu sıkıca kucaklarken vanilya kokusunu ciğerlerime çekerek derin derin içime çekmeme izin veriyorum. "Seni özledim."

Yüzünü boynuma gömüyor. "Ben de seni özledim. Öfkeli olduğum zamanlarda bile senin yanında olmamak beni deli ediyordu ama bazı şeyleri çözene kadar geri dönemedim."

"Geri döndüğüne sevindim. İhtiyacın olsaydı daha uzun süre beklerdim."

Aurora ellerini kollarımdan ve omuzlarımdan geçirerek yüzümü kavırıyor. Bana bakıyor ve hiçbir gölge yok, hiçbir kalkan yok. Sadece rahatlamış ve mutlu görünüyor. "Beni affediyor musun?"

"Kapıdan çıktığın anda zaten affedilmiştin." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Yaşatılan acılar ve kaybedilen sevdikler için intikam almak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Canımı yaktı ama bunu hak etmemiş gibi davranamam." Bu hala gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, ama önemli değil, çünkü o burada. Her rağmen beni seçti ve ben de mutlu etmek ve yanımda tutmak için elimden geleni yapacağım.

"Beni affetsen bile..." Koyu renk gözlerinde fesatlık parlıyor. "Bunu telafi etmeyi çok isterim. Hemen şimdi başlayarak."

"Oh?" Pantolonumun önünü hızla açıp kalçalarımın altına iterken kaşlarımı kaldırıyorum. Sırada gömleğim var ve Aurora düğmelerle uğraşmıyor bile. Sadece başımın üzerinden çekip yere atıyor. Göz ucuyla bakıyorum. "Dağınık."

"Onları sonra katlarım. Seni çok özledim. Sana şimdi ihtiyacım var."

Beni özlediğini, beni sevdiğini söylemesinden asla bıkaçağımı sanmıyorum. "Seni seviyorum." Parmaklarımı parlak pembe saçlarında gezdiriyorum ve keskin bir şekilde çekiştiriyorum. "Ama bunu telafi etmek istiyorsan, seni durdurmayacağım."

"Güzel." Beni kanepeye doğru itiyor ve yatırıyor. Sonra kalçalarımın arasına girip ellerini kalçalarımın altına gezdiriyor. Tereddüt ediyor. "Ciddiyim, Malone. Seni özledim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Saçlarını bir kez daha çekiştirdim. "Şimdi bana göster, sonra günün geri kalanını bu iyiliğinin karşılığını vererek geçireceğim."

Sırıltısı güneş kadar parlak. "Evet, Hanımefendi."

Kraliçe Gülü Alır'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Aurora ve Malone'un hikâyesini neredeyse birinci kitaptan beri ve umarım sonunda okumaktan keyif almışsınızdır! Eğer okuduysanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Hayatınızda biraz daha Aurora ve Malone'a ihtiyacınız var! [Kısa bir bonus almak için haber bültenime kaydolun!](#)

SABINE VALLEY ve Malone'un ailesi hakkında MERAK ETTİKLERİNİZ? Sabine Vadisi'ne geri dönen Paine kardeşleri takip eden yepyeni bir serim başlıyor. Hikayeleri [Abel](#) ile başlıyor, ancak Monroe ve Cohen'i (Beast'in eski sevgilisi) de görecekiz!

Abel'a bir göz atmak için OKUMAYA DEVAM EDİN!

VARIŞ ZAMANIMIZI MÜKEMMEL AYARLARIZ. Şölenin yarısından fazlası bitti. İlk dövüşler, insanların ağızlarının köpürdüğü dövüşler geldi ve geçti. Alçak sesle yapılan konuşmalara bakılırsa, insanlar yemek yemeye ve eğlenmeye başlamışlar; Sabine Vadisi'nin üç grubunun herhangi bir tepki görmeden kaynaşabildiği yılda birkaç geceden biri olmasının tadını çıkarıyorlar.

Gecelerini mahvetmek üzereyiz.

Bütün hayatlarını mahvetmek üzereyiz.

Kardeşlerime dönüp bakıyorum. Duygularını sıkı sıkıya bastırmışlar. Bu iş bizim lehimize sonuçlanacak ama Sabine Vadisi'ne en son geldiğimizde canımızı kurtarmak için kaçtığımız gerçeğini görmezden gelmek mümkün değil. Sekiz yıl sonra hesaplaşma vakti geldi. "Benimle misin?"

Teker teker başlarını sallıyorlar.

Başka bir şey söylemeden dönüyorum ve onları çatılardan geçirerek arazinin kenarına götürüyorum. Bu noktadan her şeyi görebiliyorum. Şehrin ortasındaki adanın merkezini oluşturan doğal amfi tiyatronun derin kavisi. Üç grup biraz karışmış ama hatlar hala oldukça net. Liderlerin her birinin amfi tiyatronun kenarında birer kürsüsü var ve bu da büyük bir üçgenin üç parçasını oluşturuyor.

Amfitiyatronun ortasında, iki savaşı dövüşün ortasındadır. Görünüşlerine bakılırsa bunlar bir Amazon ve bir Mistik. Amazon, on beş santim daha uzun olan ve grubunun bilinen ölümcül etkinliğiyle hareket eden Latin bir kadın. Mystik ise sert bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünen, akıcı cüppeli, zayıf bir Siyah adam.

Cohen yanımda, "Mystic onu alacak," diye mırıldanıyor.

"İşleri bittiğinde içeri gireceğiz. Kimsenin sizi durdurmasına izin vermeyin." Oraya inip resmi bir meydan okuma yapabildiğimiz sürece, gruplardan herhangi birinin bunu karşılamak dışında yapabileceği hiçbir şey yok. Bayram günlerinin yasalarının orada olmasının bir sebebi var. Onları görmezden gelmek yıkıma davetiye çıkarmaktır. Bu bok barışı korumak için yeterli *olmalıydı*, ama bu şerefsizler babamın boğazını kestiğinde kurallar ona yardım etmedi ve onlar

Hayatımızı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığımızda bana ve kardeşlerime yardım etmediler. Şimdi onları lanet olası kanunlarıyla boğacağım. Biz izlerken Mistik, Amazon'un yumruğunu cübbesinin içinde yakalıyor ve kumaşı bükerek onu tuzağa düşürüyor. Boğazına acımasız bir yumruk indiriyor ve onu yere yatırıp yüzüne , iki ve üçüncü kez yumruk atıyor. Eli yere çarpıyor. böyle, dövüş biter. Haberci bir adım öne çıkıyor. Uzun beyaz saçlarını başının tepesinde yüksek bir düğümle geriye atmış yaşlı bir Koreli kadın. "Gerald kazandı. Amazonlar ona üzerinde anlaşılan miktarı tahsis edecek."

Amfi tiyatronun en çok Mystics'in olduğu bölümünden bir tezahürat yükseliyor. Onları seçmek kolay çünkü acayip giyiniyorlar. Sanki başka bir zamanda ve yerde yaşıyorlarmış gibi çeşitli renklerde cübbeler, biblolar ve kurdelelerle doldurulmuş vahşi saçlar, bazıları ayakkabılardan vazgeçmeyi seviyor çünkü bu onları tanrılara daha yakın hissettiriyor ya da bunun gibi bir saçmalık. Ayrıca çok zekidirler ve başkalarının onlar hakkındaki algılarını kendi çıkarları için kullanmayı severler. Amazonlar kadar güçlü ve vahşi değiller, üçüncü grup kadar acımasız da değiller ama şehrin başlangıcından bu yana ellerinde tutmalarının bir nedeni var. Hafife alınmamalıdır.

"Şimdi," diye mırıldanıyorum.

Teker teker alçak çatıdan sokağa iniyoruz. Yedimizin de yerde olduğundan emin olmak için yeterince uzun süre duraklıyorum ve sonra kalabalığa doğru ilerliyorum. İnsanların bizi fark etmeye başlaması uzun sürmedi. Koyu renk giysiler içinde, gözlerinde cinayet olan yedi adam. Kim olduğumuzu anlamasalar bile, bize yol açmak için birbirlerini iterek ayrılmaya başlıyorlar.

Amfitiyatronun ağzına ulaşıyoruz ve merdivenlerden inmeye başlıyoruz. Herald'ın muhafızlarından biri kuma girmemizi engellemek için hamle yapıyor ama kadın elini kaldırıyor ve muhafız geri çekiliyor. Bu kadın çocukluğumdan beri Haberci, tüm şölenleri denetleyen ve hiçbir fraksiyonu evi olarak görmeyen tarafsız bir parti. Beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor. "Meydan okumaya mı geldin?"

Burada bulunma sebebimin tam olarak bu olduğu herkes tarafından biliniyor ama Sabine Vadisi saçma ritüelleri olmadan bir hiç. İşe yaramasını istiyorsam onları görmezden gelemem. "Evet, Herald."

Koyu renk gözleri yüzümde ve arkamdaki ağabeyimin gözlerinde geziniyor. "Bize ne şikayet getirdin, Abel Paine?"

"Kardeşlerim ve ben mevcut grupların liderleri tarafından haksızlığa uğradık." Alan doğal olarak sesimi yükseltiyor, ama yükseltmese bile orada bulunan herkes beni duyacaktı. Hepsi sessizliğe gömüldü. "Mahvettikleri yedi hayat için yedi dövüş."

Uzun bir süre beni inceledi. Haberci, Lammas sırasında kimsenin ritüel savaşa girmesini engellemedi ama yine de bunu yapma yetkisine sahip. "Kim dövüşecek?"

"Yapacağım."

"Kardeşlerinin yerine vekalet edecek misin?"

"Evet, Herald." İşler geleneksel olarak bu şekilde yapılmaz ama bu gece benim lehime olacak. O aptallar bana bakacak ve yedi dövüş kazanmamın mümkün olmadığını düşünecekler. Bu varsayımla kaybetmeyi göze alamayacakları şeylere seve seve bahis oynayacaklar. Sonra da başarısızlıklarını boğazlarına tıkıp boğulmalarını sağlayacağım.

Haberci başını yana eğiyor. "Peki ya kazıklar?"

"Kazandığım her dövüş için kardeşlerimden biri tazminat olarak bir Gelin seçiyor."

Gözleri hafifçe açılıyor. "Yüksek bir bedel."

"Sürgün de öyle."

Bunun üzerine başını salladı ve yavaşça dönerek sırayla her bir fraksiyon liderinin bakışlarıyla buluştu. Şimdiye kadar onlara bakmaktan kaçınmışım ama artık kaçınamıyorum. İlk sırada Amazonların kraliçesi Aisling var. Sert yeşil gözleri ve yüzünden geriye doğru örülmüş soluk sarı saçlarıyla zayıf, beyaz bir kadın. Bir keresinde onu bir adamın karnını deşerken ve adımlarında en ufak bir aksama olmadan uzaklaşırken izlemiştim.

Babamın öldüğü gece çocukluğumun geçtiği evi ateşe vermeleri için savaşçılarını gönderdi.

Şimdi Ciar'a, Mistik'in liderine gelelim. Biri onu haşlamış gibi görünen, gri saçlı, kırılmış beyaz bir adam, kasları ve tendonları üzerinde gergin bir deri var. Tanrıların onun aracılığıyla konuştuğunu söylemeyi seviyor ve bunu halkını demir yumrukla yönetmek için kullanıyor. Ayrıca son sayıma göre on üç karısı ve düzinelerce çocuğu var.

Ev halkımızı uyutan ve yangında düzinelerce kişinin ölümüne neden olan ilaçları temin etmelerini emreden oydu.

Ve nihayet hem görmekten korktuğum hem de görmek için can attığım kişi. Orada durup bir zamanlar arkadaşım olan adama bakıyorum. Eli

Walsh. Onu son gördüğümünden bu yana biraz kilo almış, uzun sarı saçlarını yana yatırmış, siyah çerçeveli gözlükleri olan beyaz bir adam. Her zaman çok güzeldi ama şimdi kusursuz görünüyor. İşi bilmeyen biri onun güzel olduğu kadar işe yaramaz biri olduğunu düşünür ve o da bu algıyı güçlendirmeyi seviyor. Gerçekte, o da neredeyse benim kadar ölümcül.

Babası babamın boğazını kesti ve eğer onları alıp canımızı kurtarmasaydım kardeşlerimin her birini öldürecekti.

Eli hiçbir şey yapmadan öylece dururken.

Haberci ellerini kaldırır. "Ödüller adil. Savaşçılarınızı gönderin."

Kardeşlerime dönüyorum. Kendi yüzüm kadar iyi tanıdığım altı yüz ve hiçbirisi mutlu görünmüyor. Kendilerini kilitlediler ve bu işi halletmem için bana güveniyorlar. Gömleğimi başımın üzerine çekip Broderick'e fırlatıyorum. "Merdivenlerde bekle."

Başını sallıyor, küçük bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. "Gömleğini çıkarma fırsatına asla karşı koyamazsın."

"Bir gösteri istiyorlar. Ben de onlara bunu vereceğim."

"Uh huh." En küçük kardeşimiz Gabriel'i omzuyla dürtüyor. "Ona çalışması için yer verelim." Bana uzun uzun bakıyor. "Sakın ölme."

"Lütfen. Sanki bu pislikler beni öldürebilirmiş gibi." Teknik olarak, Lammas'taki dövüşler herhangi bir yankı uyandırmadan ölümle sonuçlanabilir ama bu gecenin gündeminde bu yok. En iyi yedi adamlarını katledersem, şehir bana karşı cephe alır. Geri döndük ve kalmak için buradayız, bu da kurallara göre oynamak demek. Açık kurallar yerine sadece şöenin ruhuna uymak olsa bile.

Grup liderleri on dakika boyunca iletişim kurduktan sonra yedi kişi kumun üzerine çıkıyor. Onların beni incelediği ben de onları inceliyorum. Üç kadın -hepsi Amazon- ve dört erkek. İki Eli'nin halkından. İki Mistik. Sadece ikisini tanıyorum. Bu ilginç olmalı.

İlk adımlar ileri. Eli'nin adamlarından biri, ödüllü bir dövüşçü gibi yapılmış Latin bir adam. Bana yaklaşırken ayaklarının üzerinde hafifçe duruyordu. Omuzlarımı silkip yavaşça nefes alıyorum.

Sekiz yıllık sürgün. Beni ve kardeşlerimi yok etmekten başka bir şey istemeyen bir dünyada hayatta kalmak için sekiz yıl savaşmak, tırmalamak ve pençelemek.

Bu gece bitiyor.

Haberci elini kaldırır. "Başlayın."

Rakibim bana saldırıyor. Beklediğimden de hızlı ve ne biliyormuş gibi hareket ediyor. O aramızdaki mesafeyi kapatırken ben kıpırdamadan duruyorum. Bunu hazırlıksız olduğum şeklinde yorumluyor ve yere düşse kafamı uçuracak bir üst kesikle saldırıyor.

Iskalamasına yetecek kadar geriye kayıyorum. O yumruğa çok fazla gömüldü ve bu onu tamamen açıkta bıraktı. Kaburgalarına sert bir yumruk indiriyorum. Yumruğumun altında bir şey çatladı ve tökezledi. Kendine gelmesi için ona zaman tanımıyorum. Dizini tekmeleyip yerinden çıkardım ve sonra yüzüne yumruk attım.

Yere düşüyor ve .

Herald'ın adamlarından gelip onun yanına çömeliyor.

İki parmağını onun boynuna bastırıyor. "O yaşıyor."

Herald başını sallar. "İlk maçı Abel kazandı. Ödül?"

Gabriel'e bakıyorum. En küçük kardeşimin rengi solmuş ve belli belirsiz hasta görünüyor ama öne doğru bir adım atıp çenesini kaldırıyor. "Mistiklerden Fallon'u gelinim olarak kabul ediyorum."

Kalabalıktan dalga dalga bir mırıltı yükseliyor. Ne yapacaklarını görmek için nefesimi tutuyorum. Ciar bizi öldürmek ister gibi görünüyor, ama sonunda bir el sallıyor ve muhteşem bir kıvılcıqlı öne çıkıyor. Merdivenlerden hızla iniyor, savaş eğitimi aldığını haykıran bir zarafetle hareket ediyor. Gabriel'in yanına geçerken yüzünde hiçbir şey görünmüyor.

Biri gitti, altısı kaldı.

Gruplar en iyilerini gönderdi. Ben daha iyiyim. Onları teker teker yeniyorum. Gösterişli değilim, girişken olmak yerine enerjimi korumayı seçiyorum. Kardeşlerim teker teker gelinlerini alıyor. Oğulları ve kızları, kardeşleri, babamızın ölümünden, sürgünümüzden sorumlu olan insanların sevdikleri.

Sadece bir tane kalana kadar.

Dev gibi bir adam, beş santim uzun ve muhtemelen benden elli kilo daha ağır olan kocaman beyaz bir adam. Başımı çevirip kan tükürüyorum -son Amazon birkaç iyi darbe aldı- ve hareket ediyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Kalabalık tezahürat yapmıyor, konuşmuyor, nefes almıyor gibi görünüyor.

Sanırım eğlenceli oluyorum.

Dev bana doğru geliyor. Çok yavaş. Bu onların son dövüşü mü? Bunun saçmalığına neredeyse gülecektim. Bu sefer bana ulaşmasını beklemedim. İleri atılıp dizlerime vuruyorum ve yumruğumu yukarı kaldırıyorum.

tüm gücümle taşaklarına saldırıyorum. Tiz bir ıslık sesi çıkarıyor ve devriliyor, ölü bir böcek gibi kendi üzerine kıvrılıyor.

Ayağa kalktım ve aşağı baktım. Taşaklarını sıkmakla meşgul, ama yakın zamanda ayağa kalkamayacağı çok açık.

Haberci kaşlarını kaldırır. "Final maçını Abel kazandı. Ödül?"

burada. şey. Dönüyorum ve Eli'ı buluyorum. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Yüz ifadesi pürüzsüz ve endişesiz ama bu beni yanıltmıyor.

Ona kanlı bir sırtış attım. "Harlow Byrne'ü seçiyorum." Eli'ın kadını.

ŞİMDİ ABEL SIPARIŞ EDİN!

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte bu yolculuğa çıkan tüm okurlara teşekkür ederim. The Wicked Villains'i yazmak çok keyifliydi ve sizin coşkulu yaklaşımınız bana çok büyük bir ilham verdi. Siz olmasaydınız bunların mümkün olmazdı. Teşekkür ederim.

En büyük teşekkür Jenny Nordbak ve Sarah Hawley'e ve Wicked Wallflower Club Facebook grubuna. Sizler olmasaydınız bu seri asla gerçekleşmezdi ve Hades'in Yeraltı Dünyası adında bir BDSM kulübü olmazdı.

Asa Maria Bradley, Piper J. Drake, Nisha Sharma ve Andie J. Christopher'a fikirler, olay örgüsündeki boşluklar, kapak iyiliği ve "Sizce çok mu uzak..." soruları hakkında saçmalamamı dinledikleri için teşekkür ederim.

Son olarak, ama asla en az değil, Tim'e teşekkür ederim. Bu yıl... çok şey oldu ve sen tüm bunlar boyunca benim kayam oldun. Desteğin için, en çok ihtiyacım olduğunda Özgüven'inin bir kısmını bana ödünç verdiğin için ve birkaç yüz imzalı kitap paketi hazırladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, daima ve sonsuza dek.

YAZAR HAKKINDA

Katee Robert, *New York Times* ve USA Today çoksatan çağdaş romantizm ve romantik gerilim yazarıdır. *Entertainment Weekly* onun yazdıklarını "konuşulamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları bir milyondan fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocası, çocukları, kendini köpek sanan bir kedisi ve kendilerini kucak köpeği sanan iki Danua'sıyla birlikte yaşamaktadır.

www.kateerobert.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.